

**CHEFER FRÅN
HJELVETET**

ROSETTA STEN
(DIN KVINNA PÅ ARBETSMARKNADEN)
W&W

Chefer från helvetet

Rosetta Sten

Denna bok är ett fiktivt verk. Namn, karaktärer, företag, organisationer, platser och händelser är ett utslag av författarens fantasi och används här i uppdiktad form. Alla eventuella likheter med verkliga personer, levande eller döda, företag och platser är helt och hållet tillfälliga. Om du känner igen dig i någon av bokens karaktärer bör du snarast söka professionell psykologisk hjälp för paranoia.

Wahlström & Widstrand
www.wwd.se

© Rosetta Sten 2007
Tryck xxx, xxx 2007
ISBN 978-91-46-21592-9

*Till Preben,
som lärt mig allt jag kan*

Överlevnadskit för folk med chefer från helvetet

- En hemlig webb-baserad mejladress (som din chef inte känner till).
- Skype, MSN eller annan webbchatt. (Se till att chatthistoriken inte sparas om du använder den på jobbet.)
- Bundsförvanter. (Identifiera fienden och sök dig till dem som är vänligt sinnade och slå er samman.)
- Läkare/terapeut. (Det finns folk som har betalt för att lyssna på ditt gnällande. Utnyttja dem om du vill ha kvar din familj och dina vänner.)
- Advokat. (Du tror inte att du kommer att behöva en. Det gör du.)
- Ekonomisk buffert (om möjligt. Chefer från helvetet brukar inte betala ut löner som möjliggör buffertar av något slag.)
- En rejäl portion riktigt sjuk humor (den kommer att hålla dig frisk i en sjuk värld).

Preben – så in i Norden

Måndag den 24 april 2006

Det finns grader i helvetet, men en sak är säker: det finns chefer som kommer från helvetets allra djupaste och mörkaste källare. Jag vet att det är så. Min chef kommer från helvetets absoluta botten och inte bara det, han lystrar även till det vackra namnet Preben.

Preben driver ett nordiskt imperium. Helst skulle han vilja erövra hela världen i ett slag, men till och med Preben vet att Rom inte byggdes på en dag. Så även om han inte alls tycker om det måste världen vänta medan han filar på sitt lilla imperium. Det hindrar honom dock inte från att bete sig som en veritabel Djingis khan på kontoret.

Till sitt stora förtret kan Preben inte bygga pyramider av sina anställdas huvuden som Djingis khan gjorde med sina när de misshagade honom. Men jag är ganska säker på att Preben i hemlighet drömmer om att ha ett likadant konferensrum som Blofeldt har – ni vet mannen med den vita katten i Bondfilmerna. Preben sparkar ofta och gärna sina anställda enligt löpande band-principen. Helt utan anledning. Eller tja, anledningen är i stort sett undantagslöst anklagelser om illojalitet, men i Prebens huvud är alla illojala så det betyder absolut ingenting. Han talar dessutom gärna om för alla och envar, både inom och utanför företaget, vem han tänker sparka närmast innan personen ifråga själv får veta det. Ett Blofeldtrum skulle utan tvekan tilltala Preben. Blotta tanken på att få sätta personalen i strömförande sto-

lar och på förekommen anledning kunna grilla utvalda stackare, eller ännu bättre, ha en fallucka under varje stol så att han skulle kunna skicka ner dem i en bassäng full med hajar, gör Preben svettig av upphetsning.

Till skillnad från både Djingis och Blofeldt beslutade Preben sig i början av sin karriär för att tillämpa den nygamla devisen ”Pengar är mäktigare än svärdet” i sin strävan att erövra världen. Det kan tyckas ganska okaraktäristiskt för hela hans person och det är det också, men Preben grundade ett företag som han döpte till Tombola.

Exakt vad Preben tänkte när han döpte företaget till Tombola vet jag inte. Själv tycker han i alla fall att namnet är mycket fyndigt och har egenhändigt snickrat ihop den slagkraftiga sloganen: ”Tombola – vinst varje gång!” Alla som någonsin köpt tombolalotter med vinst varje gång vet vad det innebär, därför brukar vi när Preben inte hör använda en helt annan slogan: ”Tombola – samma skit varje gång!”

09:01 Måndag. Det är alltid värst att komma till jobbet på måndag morgon. Inte helt otippat kanske, men Preben har fört måndagsångesten till helt nya och oanade höjder. Preben tycker om att mejla. Man skulle nog kunna säga att han till och med älskar det. Inte lika mycket som han älskar sig själv, men dock. En vanlig dag är det inte ovanligt att det ligger runt femton mejl i inkorgen och väntar när man kommer till jobbet på morgonen. På måndagar är det ännu värre för då har Preben haft hela helgen på sig att skicka mejl om allt och inget. Dessutom kräver han omedelbart svar på dem alla. Fattar han inte att det är praktiskt omöjligt att svara på tjugo, trettio mejl omedelbart? Varje svar genererar i sin tur minst ett eller två nya mejl från Preben, som även de måste besvaras omedelbart. Det är helt enkelt ett slag man inte kan vinna. Jag har ju ett jobb att sköta, ett jobb som oundvikligen blir lidande när all tid går åt till att vara mejlkompis med chefen.

Vi är drygt tjugo anställda och i stort sett alla får i genomsnitt minst tio mejl om dagen. Det betyder att han skriver nästan tvåhundra mejl varje dag bara till sina anställda. Dessutom antar jag att han skriver till andra också. Det är faktiskt inte konstigt att mejlen stundtals är både underliga och förvirrade och att han alltid klagar på att han har mycket att göra.

Egentligen är det väldigt imponerande att han hinner skriva så många och långa mejl. Det tar en god stund bara att läsa dem. Nu går det fortare, men för dem som är nyanställda tar det sin lilla tid eftersom Preben är dansk och följaktligen skriver på danska. Faktum är att jag lärt mig nästan flytande danska på de tre år jag utsatts för Prebens maniska mejlande. Mest förolämpningar och sånt så klart, men ändå gott och väl tillräckligt för att jag med gott samvete ska kunna lägga till danska på min CV när jag kommer mig för att söka nytt jobb. Det gäller att tänka positivt. Inget ont som inte för något gott med sig.

Är chefen manne vampyr?

Tisdag den 25 april 2006

Vid det här laget har jag och mina nordiska kollegor blivit ganska härdade med tanke på allt vad Preben utsätter oss för. Ibland förvånar han dock till och med oss mer luttrade medarbetare. Med luttrade menar jag oss som lyckats undgå att få sparken i mer än sex månader. Själv har jag jobbat på företaget i tre år. Det är inte luttrat. Det är bara patetiskt.

Imorse hittade vi alla ett mejl i vår inkorg som Preben suttit och knåpat ihop tidigt imorse. Han sover aldrig om nätterna och vi har börjat misstänka en av tre saker: att han har insomni, går på amfetamin eller att han är vampyr. Eftersom Preben är en riktig blodsugare skulle det sista ha varit mest troligt om det inte vore för att vampyrer är kända för att ha en viss känsla för stil och finess. Preben är en enda stor avsaknad av dem båda.

Från: Preben

Skickat: tis 2006-04-25 03:51

Till: Rosetta Sten

Kopia: Tombola personal

Ämne: BESVIKEN!

Jag jobbar hårdast av alla. Jag jobbar så hårt att jag riskerar liv och lem. Varför är det BARA jag som jobbar? Ni har inte betalt för att slå dank och spendera mina pengar som fulla sjömän. På grund av er är min nattsömn förstörd, mitt familjeliv i spillror och mina blod- och kolesterolvärden USLA! Jag är

skittrött på allt ert jävla gnäll. Vad klagar ni på? Ni har stolar att sitta på, skrivbord att ställa dem vid och datorer att mejla med, vad mer begär ni av mig? Framför allt är jag BESVIKEN på er ständiga otacksamhet. Det är ju mig det är mest synd om!

Preben

Det gnäll som Preben refererar till är en gemensam skrivelse som personalen i alla fyra länderna skrivit under för att om inte förändra vår arbetsmiljö – för det har vi inget större hopp om så länge Preben är kvar och han lär ju vara kvar för att stanna eftersom hans fru äger företaget – så för att åtminstone ha höjt våra röster i någon form av protest. Precis som med Prebens fru är det ingen av oss som är speciellt tilltalad av att lägga sig platt på rygg för Preben. Lite stolthet har vi trots allt kvar trots Prebens envisa försök att sudda ut den.

Istället för att svara på nattens mejlskörd, och i synnerhet på mejlet om hur usla vi alla är, har jag idag funderat en hel del. Mest på Preben. Han är den i särklass mest underlige man jag någonsin stött på. Ena stunden är han hur trevlig som helst och i nästa är han fullkomligt vidrig. Men riktigt vidrig är han oftast bara via mejl. Preben har svårt för konflikter ansikte mot ansikte. Han avskyr dem till och med som pesten via telefon. Detta resulterar i att han tidvis vägrar svara i telefon när någon av oss anställda ringer honom för att få besked om diverse olika jobbfrågor. För några månader sedan lyckades han undvika att svara på alla samtal från sin personal i mer än fyra veckor. Det är ganska imponerande, speciellt med tanke på att vi testade att ringa från kontoret, från olika mobiler och telefoner med dolt nummer. Vi bjöd till och med hem oss själva till nära och kära för att ringa från för honom helt okända telefonnummer. Någon gång borde han rimligtvis ha svarat, av misstag om inte annat, kanske trott att det var hans lika otrevliga fru eller någon annan.

Micke på den svenska marknadsavdelningen tror att Preben har någon sorts sjätte sinne som gör att han kan känna när det är personalen som ringer: ”på samma sätt som Fantomen kan känna på sig när det är fara å färde”. Min finske kollega Reijo Käki höll med honom. Jag påpekade för dem att Fantomen inte har något sjätte sinne, men då surnade Reijo till. Reijo anser sig vara kung av trivialkunskap och skulle aldrig erkänna att han tagit fel. Men det är till allas fördel om Preben inte är som Fantomen. Blotta tanken på Preben nerklämd i en blå sparkdräkt och randiga badbyxor är skrämmande. Dessutom skulle liknelsen med Fantomen också innebära att det alltid har funnits och alltid kommer att finnas en Preben. Att det att vara Preben går i arv från far till son. Eller att han är odödlig, vilket i och för sig skulle styrka vampyrteorin.

Det är något av en naturlag att alla hjältar ska ha en sidekick. Batman har Robin, Stålmannen har Lois Lane, Xena har Gabrielle och så vidare. Lika självklart är det att skurkarna har onda sidekicks. Preben har sin alldeles egen lille Renfield, Mads-Peder. Mads-Peder försvarar Prebens alla underliga nycker och uppenbara samarbetsproblem så här: ”Prebens enda fel är att han är alldeles för snäll mot folk och då blir man lätt utnyttjad. Det är synd om Preben.” Eftersom Preben tycker om att tycka synd om sig själv uppskattar han när andra också tycker synd om honom. Han och Mads-Peder lever i någon sorts ohelig symbios. En sån som Preben behöver alltid en Mads-Peder som bekräftar honom och stöttar honom i alla hans beslut, utför hans smutsjobb och som vid behov kan göras till syndabock. Det där sista förstår naturligtvis inte Mads-Peder för såna som han behöver alltid en bak att slicka. Dessutom får han ibland äran att sparka folk när Preben själv inte finns till hands och sånt gör Mads-Peder glad. Det får honom att känna sig viktig. Och längre, tror jag.

Mads-Peder köper svindyra italienska skor med klack som han

inte tror syns under hans för långa byxor. Det gör de. Han tycker om rampljuset och söker sig till det som en mygga till en ljuslåga. Han köper skjortor för femtusen spänn och tror att det gör honom cool. Det gör det inte.

Från: Preben

Skickat: tis 2006-04-25 09:32

Till: Rosetta Sten

Kopia: Tombola personal

Ämne: Var är du?!

Rosetta,

Varför svarar du inte på mina mejl?? Det är ditt jobb som landchef att bemöta min oro kring hur ni underminerar min hälsa med era ohemula krav. Jag vill veta hur du ställer dig till det här! Om du förstår allvaret i MIN svåra situation? Dessutom vill jag se planerna för den stora annonskampanjen. ASAP!
Svara omedelbart!

Preben

Det är inte utan att jag frestas med att svara honom med att citera honom själv: "Det är ju mig det är mest synd om!"

Gigantiska planer

Onsdag den 26 april 2006

Vår gemensamma skrivelse till Preben har lärt oss en sak: spelar du schyst mot en oschyst spelare är det du som går hem med lårkakan.

Preben är inte arg, han är sårad. Det framgår tydligt av nattens ymniga danska mejlövningar vars återkommande tema är: ”Jag har ju lärt er allt ni kan!” Man skulle kunna tro att han plockat upp oss ur rännstenen. Att vi alla har feta studielån att betala efter många partyfyllda år på diverse erkända universitet betyder tydligen ingenting alls. Den enda examen som räknas är den man får från Preben University.

Nu är han alltså BESVIKEN och en besviken Preben är värre än en arg Preben. Han mejlar oss mer än någonsin. Han kan bara inte förstå hur vi inte kan uppskatta att få jobba med honom. Varför vi inte tänker på hans hälsa i första hand? Han undrar om vi inte har några hjärtan i kroppen. Det har vi och de bankar fort som sjutton varje gång det dimper ner ett mejl från Preben.

Just nu fokuserar han den energi som blir över efter all hans självömkan på den annonskampanj som han vill att vi ska ha över hela Norden. Danne på den svenska marknadsavdelningen har fått den otacksamma uppgiften att göra en kampanjplan för det hela. Till sin hjälp har han fått den norske marknadschefen Percy och Jan och Jon på säljavdelningen i Norge.

Preben vill att vi ska köpa all tillgänglig annonsplats i de fyra nordiska huvudstäderna och han förstår inte varför Danne för-

söker minska kampanjens omfång. ”Om man vill bli behandlad som en gigant, måste man bete sig som en gigant!” skrek Preben till Danne och slängde på luren. Om vi köper allt tillgängligt annonsutrymme kommer vi helt säkert i kontakt med en gigant: kronofogdemyndigheten. Danne vet det. Jan och Jon också. Alla vet det. Ja, utom Preben då. Han är för upptagen med att tänka på sig själv som en gigant.

11:17 Vår nya praktikant, Karin, kom alldeles nyss in och undrade om Preben alltid brukar skämta med dem som är nya. Hon trodde tydligen att Prebens mejl var ett underligt practical joke. Kanske någon mystisk dansk form av nollning. Det är hennes andra dag här på det svenska kontoret idag och jag var tvungen att tala om för henne att det inte är något som är speciellt roligt med Preben och att hans mejl i allra högsta grad är allvarligt menade. Hon tittade konstigt på mig och sitter nu tyst vid sitt skrivbord och stirrar tomt framför sig.

Under dagen har Prebens ton förändrats något. När han nu inte fått den reaktion han förväntat sig skickade han ett kort men kärnfullt mejl: ”Det är underligt att alla människor jag anställt de senaste fem åren är idioter. Varför ska just jag ha en sån otur? Det är inte rocket science att sy ihop en liten annonskampanj!”

Ja du, Preben, ringer du polisen och säger att alla utom du kör på fel sida av motorvägen också? Kan inte låta bli att undra. Och om nu alla Preben har anställt är idioter borde väl det om något säga en hel del om hans förmåga att anställa folk. Men ack, sådana enkla frågor går som alltid vår käre Preben förbi.

12:46 Jag fick just ett sms från Reijo som är vår klippa på Helsingforskontoret. Han har tydligen plöjt igenom Prebens mejl han med. ”Dagens soundtrack: Rolling Stones, ”Sympathy for the Devil?”

15:43 Preben surar fortfarande för den gemensamma skrivelsen som vi skickade till honom. Han är övertygad om att brevet är ett resultat av de senaste årens misslyckade rekryteringar och för att råda bot på idiotismen bland de anställda har han tagit fram ett tjugoåtta sidor långt dokument som personalen har tjugofyra timmar på sig att memorera och som dessutom ska tillämpas vid varje nyanställning härnäst. Allt för att stävja lättjan, den dåliga arbetsmoralen och de illojala tendenserna inom Prebens lilla nordiska imperium.

Eftersom jag inte vill tråka ut er alla med Prebens tjugoåtta sidor har proletärerna gemensamt sammanfattat dem till tio punkter med en kort förklarande text till varje.

Prebens budord

1. *Du skall inga andra gudar/åtaganden hava jämte mig.* (Preben är den enväldige guden och i kategorin "åtaganden" räknas bland annat föräldraskap, graviditet, parförhållanden, samt alla andra tidskrävande hobbies man vill ägna sig åt om man inbillar sig att man har rätt till fritid.)
2. *Du skall helga din arbetsgivare.* (Det gör man genom att inte ställa några som helst krav på sin arbetsgivare vad det gäller arbetsmiljö och lön. Preben tycker till exempel mycket illa om när någon nämner något som kallas "övertidsbetalning". Man ska vara beredd att jobba för en lön som – omräknat i timlön – understiger vad man får för att vända hamburgare på McDonald's.)
3. *Du skall hava en gedigen akademisk examen, helst flera.* (Till vad kan man fråga sig? Till att springa ärenden åt Mads-Peder och putsa Prebens grandiosa självbild? Preben vill gärna hita folk med både ekonomisk och juridisk examen och "något kulturellt". Vad som menas med "kulturellt" är tveksamt. En fil.kand. i Big Brother-kunskap kanske.)
4. *Du skall trotsa Babel och tala alla de nordiska språken flytande,*

samt minst två tilläggspråk varav det ena måste vara italienska. (Preben anser att vår "nordiska familj" måste kunna kommunicera utan hinder. Det kan vi, med alla utom honom. Själv talar Preben något som kan liknas vid en dansk ljudmatta, bara avbruten av vissa högljudda toppar när han får ett av sina utbrott, och en svårt haltande engelska. Och om Prebens engelska är haltande så är Mads-Peders dubbelamputerad utan proteser.)

5. *Du skall hava minst tio års erfarenhet av näringslivet på executive-nivå.* (Själv påpekar Preben gärna att han har trettio års erfarenhet av att jobba på executive-nivå. Det har han ju helt rätt i eftersom han sysslat med exekution av sina anställda ända från starten.)
6. *Du skall icke vara äldre än trettio år.* (Dessutom gärna blond och storbystad. Hur åldersfrågan går ihop med bud 3 och 5 förtäljer inte historien. Prebens vägar äro outgrundliga.)
7. *Du skall icke begå lojalitetsbrott mot din arbetsgivare.* (Problemet är att allt mänskligt beteende förr eller senare kan definieras som illojalitet enligt Prebenlogiken.)
8. *Du skall icke missbruka jobbmobilen, eller annan mobil.* (Preben gör ingen skillnad på mitt och ditt och tror att han kan tala om vad vi ska göra, och framför allt inte göra, även med våra privata mobiler.)
9. *Du skall icke hava begärelse efter Prebens hus, maka, tjänare, au pair, slav, bil eller något annat som tillhör Preben.* (Ingen större risk. Ingen vill ha något som är Prebens, men i hans paranoidea värld vill alla ha allt som är hans. Den största risken att begära något som är Prebens är väl om det skulle uppstå en kontorsromans mellan ett par av hans slavar, men det är klart, vi jobbar för mycket för att ha tid med sånt.)
10. *Du skall icke glömma att jag, Preben, din Chef, är en nitälskande Chef, som hemsöker de anställdas minsta misshärning på barn och efterkommande i tredje och fjärde led när de misshagar mig. Men*

jag låter dem som avgudar mig och håller mina bud behålla sina jobb. Preben straffar alla som överträder dessa bud; därför skall Du frukta min vrede, så att Du icke bryter mina bud.

Det är nog dags att be en liten stilla bön till valfri högre makt om att vi alla hittar nya jobb så snart som möjligt. Och så kan jag inte låta bli att undra om det är tänkt att vi inte bara ska ha memorerat dessa punkter på tjugofyra timmar, utan även ha uppfyllt dem. Då blir det stressigt. Jag har två akademiska examina att plugga in, tre språk att lära mig, tio års executive erfarenhet att införskaffa och en djup antipati gentemot Preben att övervinna – på ett dygn. Det sista blir det i särklass mest kniviga.

Kommentarer:

Trine, 34: Min chef har en obehaglig vana att ofta antyda att man bör säga upp sig när man inte gör precis som han vill. Så gör han med alla på kontoret. Han säger det naturligtvis inte rakt ut, men säger det ändå på ett sätt som gör att alla fattar vad han menar. Igår på ett möte råkade jag säga att jag inte höll med om hans analys av marknadssituationen. Lite senare kom han fram till mig och sa att jag borde fundera på att söka ett annat jobb eftersom: ”Jag märker att du ju inte verkar vara committed till vår strategi.”

Rosetta: Detta är ett typiskt Prebenbeteende som ute i verkliga världen även kallas mobbing. Det är en väl använd metod för att bli av med oönskade personer. Det är mer ekonomiskt för arbetsgivaren att med subtil påtryckning tvinga sin personal att säga upp sig. (Eftersom just vår Prebens ekonomiska sinne vida överträffas av hans vansinne gör han precis så här, men sparkar sedan den anställde *efter* att denne självmant sagt upp sig. Det är naturligtvis mycket oekonomiskt, men leder å andra sidan ofta till en uppfriskande rättsprocess.)

Inom vårt företag har vi anammat den så kallade Heat-meto-

den, uppkallad efter filmen den inspirerats av. I *Heat* leder Robert De Niro ett gäng snygga och välklädda kriminella och serverar dem sitt fullkomligt obetalbara råd: "Never have anything in your life that you can't walk out on in thirty seconds flat, if you spot the heat coming around the corner." Och det är exakt detta Heat-metoden handlar om. Man ska alltid vara beredd att lämna skutan med kort varsel när rättorna kryper fram ur vråna. Naturligtvis kan man inte alltid göra det, eftersom man kanske har lån och annat, men ofta räcker det att ge sken av att man är beredd att lämna allt. Metoden fungerar på två plan. Dels ingjuter den kraft och hopp i en själv genom att man blir medveten om att man själv styr sitt öde och inte någon jäkla Preben till chef. Dels för att ingen är mer intressant att hålla kvar i företaget än någon som verkar ha en lång rad andra lockande möjligheter.

Det är som att vara olycklig singel och aldrig träffa den rätte. När man väl gifter sig finns det helt plötsligt hur många som helst som är intresserade. (Och har man riktig tur kanske en av dem till och med är den man faktiskt gift sig med!) Ungefär det samma gäller i arbetslivet. Känner man sig som ett offer, blir man ett offer för sådana som Preben. Beter man sig som om man egentligen inte behöver jobbet – ja, då kan man lita på att Preben vill ha en kvar.

Så för att sammanfatta ett svar på din fråga, Trine: Nästa gång din chef antyder att du borde sluta ska du se intresserad ut och med ett leende på läpparna säga: "Ja, jag har tänkt på det. Jag jobbar ju faktiskt inte för pengarnas skull, utan för att det jag gör är roligt." Om du sen kanske har fem barn och ett rent bostads- och studielånshelvet så ska du ändå hålla masken och ha Heat-metoden i bakhuvudet. Luttrade Prebenträlar utlovar garanterat gott resultat.

Chefen – snart på en plats nära dig

Torsdag den 27 april 2006

Veckan började dåligt och den fortsätter inte bättre. Bland alla mejl Preben skickat under natten sticker ett ut som Åke Green på en Pridefestival. Preben har beslutat sig för att göra en nordisk turné. Det betyder att han kommer att lämna sin tron i Köpenhamn och resa runt och besöka kontoren i Oslo, Stockholm och Helsingfors. Det gör han ett par gånger varje år och låt mig säga så här: det är inget vi ser fram emot. Tvärtom.

Dagarna innan Prebens besök känns som jag tror att den franska armén kände sig innan slaget vid Waterloo. Man får rapporter om kejsarens framfart i de andra länderna och det bådar aldrig gott. När kejsaren själv anländer säger han: "Loosing is not an option!" och tycker att alla saknar visioner. Medan alla andra vet att med honom i täten är ett nederlag den enda möjliga utgången, kanske inte idag eller imorgon, men i det långa loppet. Och visioner är det inget fel på, men de måste ju vara ekonomiskt försvarbara ... En armé marscherar inte långt på fastande mage, som någon klok person en gång sagt.

Själv är han mest intresserad av att imponera på sin omgivning och smörja kråset på hopplöst dyra restauranger med otrevlig personal. Det underliga med Preben är att han kan vara ett ytterst underhållande middagssällskap. Han kan vara charmig, trevlig, rolig och personlig, men här gäller det att se upp. Prebens hjärtliga sätt att vara personlig kräver på något sätt att man är det tillbaka, men det ska man verkligen passa sig för. Don Preben

Corleone är inte att leka med: "Some day, and that day may never come – I'll call upon you to do a service for me. But until that day, accept this justice as gift . . ." Allt man säger registreras i någon mörk vrå av Prebens hjärna och kan sedan vid lämpligt tillfälle plockas fram, omtolkas och användas som grund för uppsägning.

Jag kommer säkert att få anledning att återkomma till Prebens nordiska turné. Micke har föreslagit att vi borde trycka upp turné-t-shirtar för försäljning. One size fits all – utom Preben som behöver två. Jag tror vi hoppar över det. Micke fick istället äran att välja dagens soundtrack: "Waterloo" med ABBA. Inte helt överraskande kanske.

Kommentarer:

Danne: Om det finns ledigt annonsutrymme på de där t-shirtarna, så skulle jag vilja köpa det. Preben säger ju att vi ska köpa all plats vi kan hitta.

Ursula, 34: Idag är det torsdag och min chef har nyss insisterat på att träffa mig i morgon kl. 08:45. Jag kan inte då, för jag måste lämna på dagis. Hon vägrar byta tid för hon ska vara på nästa möte kl. 09:00. Hon vill dessutom inte tala om vad saken gäller, men säger att det är jätteviktigt. Vad ska jag göra? Jag är rädd.

Rosetta: Vad är du rädd för? Att hon kommer att säga upp dig på en kvart eller berätta om att företaget sålts, gått i konkurs eller något annat hemskt? Rädslan är det enda man ska vara rädd för. Ger man utrymme för sin rädsla blir man lätt handlingsförlamad och börjar bete sig desperat. Vad din chef än kommer att berätta, så kommer du att överleva det och vore det jätteviktigt skulle hon ha reserverat mer än en kvart för mötet. Om du inte kan ordna så att någon annan tar hand om dagislämningen på morgonen så ska du acceptera hennes förslag om ett tidigt möte. När det väl är dags att infinna sig på kontoret – eller egentligen tio minuter innan dess, det vill säga klockan 8:35 på morgonen

– ringer du till henne och berättar att du sitter fast i morgontrafiken eftersom någon krockat sin bil och hela trafiken står stilla och att du därför inte kommer att hinna till kontoret i tid, men att du kan ta det på telefon. Se bara till att ha lämnat på dagis vid det laget och att du sitter i bilen eller på någon annan plats där du kan prata ostört. I arbetslivet finns det en alldeles för stor tro på att möten alltid måste hållas face to face. Vad tusan har vi all teknologi till om alla ändå måste befinna sig rent fysiskt på plats A vid tid B?

Prebentid, ett fenomen som får relativitetsteorin att blekna

Fredag den 28 april 2006

Det har fallit på min olyckliga lott att organisera Prebens Stockholmsbesök med allt vad det innebär av att ordna hotell, boka möten och restauranger etc. Det är ett jobb som jag normalt försöker undvika, eftersom det är ett av de mest otacksamma inslagen i vår verksamhet. Dessutom är jag dålig på det. Därför har Lotta gjort det de senaste två gångerna. Nu har hon gått till det lyckliga landet bortom Preben, det vill säga fått sparken. Det innebär i praktiken att jag inte har något annat val än att göra det själv. Jag har inte hjärta att lägga över det på någon av de nya och än mindre på en praktikant. De skulle kunna få men för livet. Dessutom anser Preben att det är ett hedersuppdrag som bör göras av varje lands lokala chef. Hedersuppdrag? Verkligen inte! Det är ett straff.

Att boka möten åt Preben är som att planera en utflykt för lekisbarn. Man måste ta varje detalj i beaktande. Det finns fyra regler som alltid gäller vid planerandet. Dessa delade Lotta snällt med sig av till mig idag över en lunch. Egentligen får vi som fortfarande är kvar inte socialisera oss med *De Där Idioterna*, det vill säga de som Preben gjort sig av med, än mindre får vi bjuda dem på lunch på Prebens bekostnad, men eftersom det oftast är trevliga personer träffas vi naturligtvis i alla fall och då gärna på Prebens bekostnad. Enligt Lotta bör följande saker noga övervägas för att få ett så väl fungerande schema som möjligt:

1. När man bokat alla möten, middagar och annat, måste man tidsmanipulera den version av programmet som man ger till Preben. Det räcker inte att bara skriva 9:30 och 11:30 istället för 10:00 och 12:00 för att Preben ska komma i tid. Man måste under dagen successivt öka avståndet mellan den tid man ger Preben och den verkliga bestämda tidpunkten. Om man inte gör det kommer Preben för sent. Man börjar med en halvtimmes förskjutning på morgonen, är uppe i en timme vid lunch och när det är dags för middag på kvällen är det så mycket som två timmars förskjutning.
2. Boka aldrig två viktiga möten efter varandra. Trots den invecklade tidsplaneringen kommer Preben oundvikligen att ställa in minst ett möte om dagen för att han blir för sen, inte vill träffa "den där idioten" som för en vecka sedan var "en driftig visionär" och så vidare. Naturligtvis är det inte Preben själv som ringer och avbokar sina möten. Han kräver att den lokala chefen gör det så att han själv inte ska bli stämplad som arrogant.
3. Boka alltid rum på minst två hotell. Preben är aldrig nöjd. Att han tyckte om ett hotell sist han var på besök är ingen garanti för att det på några månader inte ska ha gått från att vara "fantastiskt" till "det värsta hotellet jag någonsin bott på".
4. Boka alltid bord på minst två olika restauranger av samma anledning som hotelLEN.

Var sedan beredd på att Preben måste gå på toaletten, dricka en akutkopp kaffe (trots att någon redan sitter och väntar på honom), röka en av sina hemrullade cigaretter på en för detta ändamål icke avsedd plats ("Sverige är en jävla diktatur för att man inte får röka precis var man vill!"), eller som senast han var här: akutshoppa en ny vit skjorta för att den andra identiskt lika vita skjortan han hade med sig var "så jävla tråkig".

Man måste också vara väl medveten om att Preben fram på

eftermiddagen blir lite trött och kinkig, vilket oftast varar tills han får sätta sig ner och äta en svindyr middag och dricka lika svindyrt vin som han egentligen inte förstår sig på. När han sedan druckit ett par glas blir han genast på bättre humör och förvandlas till en urcharmig Duracell-kanin som kan hålla igång hela natten och kräver att alla andra också ska göra det. Någon tanke på att vi faktiskt har ett jobb att sköta trots att han är i stan har han inte. Man skulle kunna tro att en man över femtio inte skulle behöva daddas, men Lotta som hunnit få ett tvillingpar sedan hon slutade säger att hon mycket hellre tillbringar en vecka helt själv med sina tre månader gamla pojkar än en enda dag med Preben.

Helgdödarchefen

Lördag den 29 april 2006

Preben är en effektiv helgdödare. Ett gott råd till alla er med en konstig chef: begå aldrig misstaget att kolla jobbmejl en lördagsmorgon, det finns en risk att den exploderar. I mitt fall spelar just det mindre roll eftersom Preben nyligen upptäckt sms:andets sköna konst.

17:52 Preben håller på att stirra runt om sitt förestående Stockholmsbesök. Han kräver på fullaste allvar att jag under helgen ska boka alla möten så att han kan gå igenom programmet på söndag kväll. Att han även om han kan tvinga mig att jobba i helgen inte kan kräva att alla våra externa kontakter ska finnas tillgängliga går helt enkelt inte in i hans huvud. Att det dessutom är ohövligt att jaga folk mitt i valborgsfirandet bekommer honom inte. När han är som värst bryr han sig faktiskt inte ens om de mest dramatiska händelserna andra drabbas av. När en av våra konsulter som vi brukar anlita miste sin fru i en bilolycka och för första gången blev försenad med en rapport fick Preben ett utbrott: ”Jag förstår att han har det lite tungt just nu, men det är faktiskt inte vårt problem. Det är inte mitt fel att hans fru gått och dött. Det är hans skyldighet att leverera det som han lovat.” Nej, och måhända är det inte ditt fel att det inte finns ett enda korn av sympati i din kropp, Preben, men det är trots allt ett reellt faktum vi alla tvingas acceptera varje dag.

Preben är en buffel. Jag är det inte och har därför meddelat

honom att jag kommer att boka in mötena under tisdagen, efter första maj, som planerat. Jag har inte fått Prebens svar än, men man kan ana hur det kommer att se ut. ”Tänker du slöa hela helgen? Vem har gett er tillstånd att fira valborg och första maj? Skulle danskarna stänga kontoren varje år bara för att galoppa efter ett glas champagne med röda fanan i handen så skulle hela landet redan ligga på ruinens brant.” och ”Allt går om man bara vill. Du saknar visioner.” Etc. etc. Det gör inget, jag är van. I nuläget är det dessutom viktigare att hålla sig god med resten av branschen än med Preben. Jag tänker sluta så snart jag kan. Eller också får jag sparken som alla andra och då vill jag gärna få ett nytt jobb. Och om vd:n för något stort företag är fullt sysselsatt med vad en vd nu kan tänkas göra på sin fritid, så kan jag ju visionera hur mycket som helst. Hon eller han kommer i vilket fall som helst inte att svara när jag ringer. Preben är en liten fis i deras universum, som de faktiskt inte är så hysteriskt intresserade av att träffa överhuvudtaget. I Prebens universum är han den stora, gula sol kring vilken allting snurrar. Egentligen är han en utdöende stjärna, en vit dvärg, i en liten avlägsen och avsidig galax som ingen bryr sig om och som troligen kommer att implodera av ren frustration över att ingen tar den på allvar.

Dagens soundtrack väljer jag därför på eget bevåg: ”Space Oddity” av David Bowie.

Morgonens inkorg

Avsändare	Tid	Rubrik
Preben	02:11	Sverigebesök
Preben	02:14	Hotell, Strand?
Preben	02:26	Bokat möten än? Annonsskampanjen?!
Preben	03:17	Ändringar möten
Preben	03:36	Sverigebesök???
Preben	03:47	Strandberg???
Preben	03:52	Skithotell, Rival istället?
Preben	03:57	Agnestig?????
Preben	04:18	Har du bokat några möten?? Svara!
Viagra On-line	04:22	Enhance your sexlife with Viagra
Preben	04:23	Fw: Enhance your sexlife with Viagra – Hö, hö!
Preben	04:38	Varför svarar du inte?????
Preben	04:47	Var är du??????
Cyber Cinema	04:56	Preview Omen on-line
Preben	05:02	Fw: Preview Omen on-line – varför tänker DU aldrig MASSIV lansering????!!!!
Preben	05:13	KRIS! Varför har du inte bokat möten?????
Preben	05:22	MEGAKRIS!!! Varför svarar du inte?????
Preben	05:48	Ingen svarar. Har ni rymt????!!!!
Preben	06:12	Ni har ingen gå på-anda!
Preben	06:17	Jag har ju lärt er allt ni kan!!!!
Reijo Käki	07:10	Vad håller han på med nu?
006	07:38	Djävla mejlterror!
Regine	07:54	Ingen bra dag idag...

Chefen on tour – ett straff värre än döden

Söndag den 30 april 2006

08:18 Prebens nordiska turné är inledd. Han startar i Oslo idag, kommer till Stockholm på torsdag och åker till Helsingfors nästa måndag.

Jag tillbringade gårdagen med att boka hotell och restauranger. Inte för att det behövde göras i helgen, utan för att Preben sms:ade mig i stort sett oavbrutet om att jag vägrade ringa runt och boka möten under helgen, dels för att det som sagt är ohövt och dels för att det är i stort sett omöjligt att få tag på folk under valborgsfirandet. Jag löste problemet med att ge Preben något annat varje gång han frågade om det.

”Har du bokat mötet med den där vd:n?”

”Nej, men jag har bokat rum på Strand hotell.”

”Har du fått tag på Agnestig?”

”Nej, men jag har bokat bord på Gondolen.”

Preben är som ett barn. Blir han gnällig måste man avleda hans uppmärksamhet med något annat. Det fungerar ganska bra. Han är väldigt flängig i tanken och kan inte fokusera på samma sak alltför länge, såvida han inte är inne i en av sina maniska perioder då han kan fokusera på en liten bagatell i det oändliga. Som till exempel på lysknapparna på hotell Rival. Hotellet är ganska nytt och hyperdesignat och så även lysknapparna på hotellrummen. Preben var tidigare mycket förtjust i hotellet just för att det var så nytt och väldesignat, men nu har det fallit i onåd, för att lysknapparna är ”för tröga”. Kan en lysknapp ens vara trög? Jag tror att

det snarare är Prebens muskler som är fullkomligt förtvinade av total brist på träning de senaste trettiofem åren. Nåväl, dessa lysknappar har Preben nu ondgjort sig över i mer än ett halvt år. När han bodde på hotellet för vad jag antar är sista gången gick han till och med ner i receptionen och klagade på de ”tröga lysknapparna”. Som om han verkligen trodde att någon skulle komma och byta ut dem för hans skull . . .

09:42 Nietzsche hade rätt. Gud är utan tvekan död. Jag har ondgjort mig i flera dagar om Prebens besök som om det vore det värsta som kunde inträffa. Det är det inte. I ljuset av det mejl som just damp ner i inkorgen bleknar allt i jämförelse.

Från: Preben

Skickat: sön 2006-04-30 09:32

Till: Rosetta Sten

Kopia: Tombola personal

Ämne: Semester?

Rosetta,

När jag checkade in på hotellet i Oslo slog en tanke mig. Därför tänker jag komma med ett litet anspråkslöst förslag: Vore det inte, som de säger här i Norge, ”koseligt” om du reste med mig runt Norden den här gången? Det kunde väl vara skoj med en liten semestertripp så här på vårkanten? Och tänk så mycket du kan lära dig av att se mig in action. Vilken förmån!

Skyndar du dig kan du vara här redan i eftermiddag.

Ses om ett par timmar.

Preben

Det är ett veritabelt finn fem fel-mejl:

1. Nej, man tar sig inte till Oslo på ett par timmar. Transfertid, Preben! Transfertid!

2. Semester? Det är jobb! Och om det var semester skulle jag resa så långt bort som möjligt från dig!
3. Nej, det är inte "koseligt" att resa runt Norden med dig. Det är ett grymt straff – speciellt på valborg.
4. Nej, jag lär mig inget av att se dig in action. Möjligen kan det fungera som aversionsterapi för en lång rad olika saker.
5. Tror du jag är så dum att jag inte fattar att ditt "anspråkslösa förslag" är en direkt order? Det förvånar mig att du inte antyder att jag ska ta med mig några irländska barn för grillning.

Jag är bedrövad. Jag har verkligen ingen lust att agera roadie för Preben på hans nordiska turné. Jag är ingen anhängare av uråldriga föreställningar om att kvinnor varken kan bära sina väskor eller öppna dörrar själv, men nog tycker jag att man kan förvänta sig att en vuxen karl åtminstone kan göra det åt sig själv.

18:26 Jag lyckades skaffa hundvakt till Hannibal och ta mig från Stockholm till Oslo på fyra timmar. Det är värt en belöning av något slag. Min belöning är att jag just nu sitter i konferensrummet på vårt kontor i Oslo med Preben mittemot mig. Jävla skitbelöning! Dessutom har jag dåligt samvete för lille Hannibal som alltid blir ledsen när jag åker bort.

Min norska motsvarighet 006 sitter bredvid Preben och ser plågad ut. Hennes föräldrar har naturligtvis inte döpt henne till 006. Så konstiga är de inte ens i Norge. Hon har själv tjatat sig till att få heta det i min blogg. Det hade något med gamla flickdrömmar att göra. Gud vet vad, jag är inte helt säker på att jag vill veta. Preben har för dagen svidat upp sig i en lusekofta vars häktor tycks vara nära bristningsgränsen över hans danska mage. Undrar vad han tänker ha på sig när vi kommer till Sverige? Knätofsar kanske? Hans fingrar är ständigt upptagna med att rulla cigaretter som han sedan röker upp fortare än han hinner

rulla en ny. Han tror att mina fingrar är upptagna med att skriva ett referat av det pågående mötet. Det är de inte. Vill han att någon ska teckna ner hans långa lovsånger om sig själv får han väl anställa en bard.

”Men alltså, det här med rökförbud”, säger Preben och borstar ner lite överbliven tobak på golvet. ”Det är ju bara för jävligt! Och nu har Sverige också blivit en sån där fasciststat som Norge. Det skulle ALDRIG ske i Danmark!”

”Nej...”, säger 006 uppgivet. ”Det skulle nog faktiskt aldrig hända i Danmark.”

”Nej, verkligen inte. Till och med vår drottning njuter av tobakens fröjder och det bör ju sätta p för alla befängda idéer om rökförbud. Man kan ju inte förbjuda självaste drottningen!”

006 söker min blick, som för att få någon sorts moraliskt stöd.

”Var inte säker på det du. Den svenska kungen bolmar på rätt friskt han med och det blev rökförbud hos oss i alla fall.”

Preben lyfter blicken från sina arbetande fingrar och öppnar munnen så att cigaretten han röker på klibbar fast på underläppen och hänger där och dinglar på trekvart. Sedan sluter han munnen igen. Och öppnar den. Han ser ut som en fisk.

”Ska vi snacka skit eller jobba?” utbrister han till slut. ”Det är det som är fel med det här företaget: det är ju bara JAG som jobbar! Se bara på den där annonskampanjen som alla andra skiter fullständigt i!”

Just idag har Preben faktiskt jobbat ganska hårt. Speciellt med annonskampanjen. Eller kanske mer mot den. Redan innan jag kom hade han hunnit sparka Jon på säljavdelningen för att han är ”en komplett idiot” och när jag kom inramlandes direkt ur taxin från Gardermoen var han fullt sysselsatt med att mycket handgripligen avveckla den norska säljavdelningen helt. Hade jag inte hunnit flytta mig hade jag fått dess sista spillra, Jan, rakt på mig när jag öppnade ytterdörren. Det hetaste tipset just nu är att han kommer att hinna sparka en till innan vi beger oss till

Stockholm på torsdag. Själv har jag satsat en liten slant på två till. Det brukar i genomsnitt ryka en person om dagen när Preben är på besök. Det är ganska chockerande med tanke på att inget av kontoren har mer än tio anställda. Den här gången har han ju dessutom gått ut oväntat hårt, så jag hoppas på att casha in fyra gånger pengarna.

”Förbannat gräsligt konferensbord förresten!” fortsätter Preben sedan ”jobbmötet” och dunkar med sina skörviga fingrar på det. Konferensbordet valde han själv för mindre än ett år sedan, men det verkar han ha glömt.

”Jävligt trista skrivbordsstolar också. Ni borde köpa såna vi har i Köpenhamn.”

Stolarna Preben insisterat på att köpa till Köpenhamnskontoret är både hyperdesignade, hiskeligt dyra och extremt obekväma. De de har här är snygga och av bästa ergonomiska kvalitet. Med tanke på att Norgekontoret dras med ett ständigt underskott vore det kanske en bättre idé att behålla dem och att låta bli att köpa nya som inte behövs. Preben håller inte med. Ett annat alternativ som han nog inte skulle förkasta lika kvickt vore att införskaffa katapultstolar så att han vid förekommen anledning lätt kan skjuta iväg de anställda som inte faller honom i smaken.

Fyra timmars möte har nu resulterat i följande: Preben har muttrat om det norska och svenska rökförbudet och beslutat att det ska köpas in ett nytt konferensbord och tolv nya skrivbordsstolar à sjutton tusen norska kronor styck. Han har klagat på mig för att jag bokat in honom på Strand istället för på hotell Rival, eftersom det ”ju är så himla mycket trevligare!” Tydligen har han också glömt bort de tröga lysknapparna och att han för några dagar sedan läxade upp mig rejält via mejl för att jag bokat in honom på Rival. Eftersom jag följt Lottas råd har jag naturligtvis bokat rum på både Strand och Rival och jag tänker inte boka av något av dem förrän Preben ligger nedbäddad antingen i Rivals

lakan av egyptisk bomull eller i Strands lakan av alldeles vanlig bomull för oss dödliga.

Fyra timmar ... Det är mer än en vecka kvar ...

Kommentarer:

Mattias, 49: Min chef jobbar för mycket och är på väg att gå in i väggen. Hans beslut blir konstigare och konstigare och han fokuserar på helt fel saker. När vi på ett vänligt sätt försöker påtala detta blir han rosenrasande och skriker att ”han har inte tid med sånt här tjafs”. Vi är oroliga för företaget och våra egna jobb, som vi samtidigt vill behålla. Vad ska vi göra?

Rosetta: Jag kan höra av er fråga att ni är ordentligt oroliga för er chef och skulle gärna vilja hjälpa honom på något sätt. Det finns dock inte så mycket ni kan göra eftersom han i sin utbrändhet knappast är mottaglig för hjälp och råd från sina anställda. Det kan låta hårt, men det är faktiskt inte ert jobb att agera socialtjänst eller jourhavande medmänniska åt chefen. Går ni till chefs chef finns det en risk att er chef uppfattar det som myteri och kommer att straffa er på ett eller annat sätt. I militären och arbetslivet finns det nämligen något som kallas för ”the chain of command” och det innebär att man tar emot order från och tar upp problemen med sin närmaste chef och den ”kedjan” bör man inte bryta. Det gäller bara att vänta och se hur länge det dröjer innan hans överordnade ser problemet och tar tag i saken. Om ni tror att skutan håller på att sjunka så är det dags att mönstra på ett nytt fartyg. Det är bara kaptenen som förväntas stanna kvar på det sjunkande skeppet.

Arbetarnas dag ... NOT!

Måndag den 1 maj 2006

Det är första maj idag. Alla arbetares dag. Och inte bara det, det är en helgdag! Och var är jag? På ett sketet hotellrum i Oslo. Preben har en hutlöst dyr svit med rund säng och jacuzzi. Mitt rum är som en liten klostercell. Om jag var snäppet längre skulle jag antagligen kunna röra alla fyra väggarna om jag la mig på sängen och sträckte ut armarna. Det är tur att jag inte lider av klaustrofobi.

Jag lider däremot av hemlängtan. Jag längtar efter Hannibal. Det är helt enkelt inte samma sak att sova utan honom snarkande bredvid mig i sängen. Han brukar väcka mig med en blöt tunga i ansiktet. Om jag låter bli att tänka på var han brukar ha tungan annars, så är det faktiskt riktigt mysigt. Jag förstår mig inte på folk som inte tycker om dobermannhundar. Hannibal är min lille gosegris. Preben är dessutom skiträdd för honom och det är ett plus.

Visst ja, jag glömde ju att tala om att någon bestämt sig för att pigga upp mitt trånga hotellrum. Ovanför sängens fotända hänger en reproduktion av Edvard Munchs "Skriet". Med blicken vilad på detta muntra lilla stycke norsk folksjäl bestämmer jag att dagens soundtrack bör vara i samma upplyftande anda som resten av min Oslovistelse. Håll därför till godo med Diamanda Galás becksvarta muntration "Shrei X". (Eftersom Diamanda kan ha en viss psykosframkallande effekt kan ni som är lite blöddigt lagda istället lyssna på den mer gulliga "Mein Herz brennt"

med Rammstein.) Eftersom någon redan gjort sig besväret att pigga upp rummet beslutade jag mig för att bidra lite själv och målade därför en grandios mustasch på Skriet.

Kommentarer:

Micke: Du är bara för deprimerande!

Ahmed, 26: Kan min professor tvinga ut mig på båtutflykter och grillning mot min vilja?

Rosetta: Ja, om du jobbar på en examen i ämnet "Båtburen barbecue". Om inte, tycker vi att du ska stanna hemma och studera istället. Det känns lite mer produktivt, vad din professor än påstår.

Nordiskt korståg

Tisdag den 2 maj 2006

08:10 Frukost. Preben är en rent otäck syn när han hugger in på en frukostbuffé. Det är som om han aldrig hade ätit och som om han inte är säker på att någonsin få chansen igen. Jag tror att jag kommer att gå ner i vikt under min road trip med Preben. Att bevittna hans feeding frenzy varje morgon tar död på allt vad aptit heter under större delen av dagen. Han börjar med det varma: ägggröra, bacon, prinskorv och allt annat som ryker. Sedan fortsätter han med kokt ägg, lax, sill och, om det finns, räkor. Sist men inte minst avslutar han med ett par rejäla mackor vars brokiga mångfald av pålägg till och med skulle gjort kungen imponerad. Ja inte Harald eller Carl Gustaf alltså, utan Elvis. Allra sist klämmer han i sig en croissant eller om det finns ännu hellre ett wienerbröd av något slag tillsammans med en cortado. Vad en cortado är ska jag berätta en annan dag, för det är en invecklad historia som kräver lite mer energi än vad jag har just nu.

Preben hugger sig genom personalen som en korsriddare genom en armé av hedningar. Han har redan sparkat Jan och Jon och jag förutspådde för ett par dagar sedan att han skulle hinna med minst två till innan han beger sig till Sverige för att decimera personalen där. Idag när jag kom ner till frukosten talade Preben om för mig att han under natten sparkat receptionisten Beate, så det ser tyvärr allt troligare ut att min spådom kommer att gå i upp-

fyllelse. Det är inte troligt att Preben lyckas hålla sig ett helt dygn till utan att sparka någon. Kalla mig Saida . . .

Preben har även beordrat att den norska kontorschefen, vår kära 006 alltså, ska stämma Jan och Jon och företagets externa pr-firma. Exakt varför är något oklart. Jan och Jon har tagit kontakt med facket sedan Preben sparkade dem utan skäl och därmed tycker Preben att de visar illojalitet mot honom. Varför de nu ska vara lojala mot någon som handgripligen sparkat ut dem från kontoret och baktalat dem vet jag inte riktigt. Pr-firman har haft den dåliga smaken att skicka ett ekonomiskt krav de har på Prebens företag, ett krav som är helt korrekt och enligt det kontrakt de har med företaget, till inkasso. Preben är upprörd eftersom ”De tydligen inte fattar att ingen betalar ut pengar till inkompetenta idioter!” Det bör tilläggas att Jan, Jon och dessa inkompetenta idioter är de som faktiskt räddade den norska delen av företaget från ruinens brant förra året när Preben varit på shopping-spree och gjort diverse onödiga investeringar utan någon som helst tanke på att man måste ha täckning för dem. Om Preben fått råda helt fritt skulle företaget ha gått i konkurs fortare än en chef från helvetet hinner säga: ”Du får sparken!”

14:38 Bleka dödens minut i konferensrummet. Efter tre dagars prat om sin egen förträfflighet och vår inkompetens tycks Preben äntligen ha kommit fram till vad som faktiskt föranlett honom att ge sig ut på en nordisk eriksgata. Eller äntligen . . . Jag tar tillbaka det. Vi skulle alla föredra att vara lyckligt ovetande om den olycka som kommer att drabba oss inom kort.

Preben hade just vaggat in oss i någon form av halvvala med sitt malande när något plötsligt fångade vår uppmärksamhet i den mässande danska ljudmattan.

”Ursäkta?” sa 006 och satte sig rakt upp i stolen.

Preben såg lite irriterad ut över hennes bristande uppmärk-

samhet. Han tycker att hans prat ska avnjutas som ett gott årgångsvin, med full uppmärksamhet i varje ögonblick.

”Jag sa att Barbara kommer till Köpenhamn om någon vecka för att se över verksamheten. Jag förstår inte varför du inte lyssnade ordentligt första gången jag sa det. Har du ADHD kanske?!”

Jag och 006 stirrade på varandra, raka som spett i ryggen och de där stickningarna i vänsterhanden kom tillbaka. Jag är inte läkare, men jag anar ett visst samband. Barbara Lepre-Coniglio är ond.

Man Barbara är inte bara ond, hon är dessutom gift med Preben och är Tombolas egentliga ägare. Hon låter Preben använda Norden som sin egen lilla affärssandlåda medan hon ägnar sig åt resten av världen. Dessa två olyckliga faktum upphöjer vår jobbtillvaro, när hon får ett av sina ryck att låtsas vara intresserad av företaget, från att vara tämligen vidrig till att bli fullkomligt osannolikt vidrig. Alla praktiska saker som normalt flyter relativt smidigt så länge vi kan hålla Preben sysselsatt på annat håll, förvandlas i Barbaras närvaro till en upplevelse som jag närmast kan likna vid att naken rida barbacka på en igelkott nerför en puckelpist.

Barbara är en hetlevrad italiensk dam som av någon outgrundlig anledning gifte sig med Preben i tidernas begynnelse. Jag vet inte vem som har haft sämst inflytande på vem. Troligast är att de bara spär på varandras otrevliga personligheter. Barbara har för vana att börja sina mejl med kärnfulla hälsningsfraser som: ”You are all like stupid little children!” eller ”You are all big stupid morons!” Hon har ett mål i livet och det är att tjäna så mycket pengar det bara går till vilket pris som helst. Det gör saker och ting lite komplicerade. På flera olika plan...

Hon gör som sagt vad som helst för pengar. Det innebär att hon utan att tveka skulle offra både Tombola och Preben om det bara skulle göra hennes redan feta plånbok ännu fetare. Att hon

råkar vara gift med Preben är ingen förmildrande omständighet för Barbara. Tvärtom. Preben tycker naturligtvis inte om detta. Ännu mindre tycker han om att Barbara då och då kräver både insyn och avkastning. Han tycker inte om att betala folk för att arbeta överhuvudtaget och avkastning till Barbara är ju ännu värre för hon GÖR ju faktiskt inget, ja mer än äger hela skutan då. Preben lever i tron att det är en ynnest att jobba ihjäl sig för en blekfet, dansk psykopat och att man kanske egentligen skulle betala Preben för att få jobba åt honom. Det resulterar i många, långa och häftiga gräl mellan Preben och Barbara. Dessa förlöper oftast på det här sättet:

1. Preben och Barbara talar i telefon.
2. De slutar tala med varandra och börjar mejla istället, med kopia till hela personalen. (Varför vet jag inte, men det innebär att vi får ett oönskat fönster in i deras allra mörkaste äktenskapliga vrår.)
3. De slutar mejla och övergår till att mejla till sin personal, lägga fram sin sida av saken med åtföljande kommentarer i stil med: "Tala om för min blodsugande fru/man (beroende på avsändaren) att hon/han är en idiot som försöker ruinera mig!"
4. Efter att vi förgäves har försökt medla, inte för att vi vill eller för att det är rätt, utan för att vi hoppas kunna återgå till våra arbeten, slutar det hela alltid med att Preben och Barbara förenas i någon sorts gemensamt hat och missnöje gentemot personalen och efter att vi blivit överösta av förolämpningar på både danska och engelska blir det lugnt igen. Tills nästa fight drar igång. Och det gör den. Alltid. Inom ett par dagar . . .

Mads-Peder tycker att Barbara är en underbar och driftig kvinna och det berättar han ofta och gärna för Preben för att hamna i bättre dager. Preben frustar mest, men kan inte annat än hålla med om att hon är en jävel på affärer och han spenderar mer än gärna hennes pengar på sina egna konstiga nycker. Det enda

smolket i bågaren är att hon inte alltid är så förtjust i det. Barbara håller hårt i plånboken eftersom hon tycker om att se Preben böna och be efter mer.

Direkt efter Prebens obehagliga avslöjande reste sig Percy, den norske marknadschefen, och såg spyfärdig ut och stappade ut ur konferensrummet med en osunt grönaktig färg i ansiktet. Vi andra stirrade efter honom som fågelholkar. Utom Preben. Han sa istället:

”Jag vill att allt ska vara tipptopp när Barbara kommer. Hon är en så förfinad varelse.”

Barbara är lika förfinad som en väghyvel ...

16:40 Dagens möten är slut. Preben har bett mig att på väg till hotellet följa med honom ut på stan för att köpa något roligt till hans lille son, Jakob. Som vanligt med Preben var det naturligtvis inte en fråga utan en illa förtäckt order. Jakob är bara två år gammal och verkar än så länge vara lyckligt ovetande om vilket fasansfullt öde som drabbat honom i form av hans föräldrar. En dag kommer det att gå upp för honom och om jag nu kan hjälpa till att ge honom ett enda litet lyckligt minne av sin pappa från barndomen är det min mänskliga plikt att hjälpa till. Om Preben skulle få råda fritt skulle han antagligen förse sin son med en snålt tilltagen aktieportfölj i hans eget företag.

Jag återkommer senare. Om jag överlever shoppingturen alltså.

18:40 Jag överlevde. Ibland måste man vara tacksam för det lilla. Preben och jag har varit och shoppat. Vi gick först till Oslos största leksaksaffär. Där tvingade jag Preben att köpa en teddybjörn till Jakob. Preben tyckte det var onödigt. Han ville köpa en Barbie för att ”de har så fina kurvor och det bör gossar få lära sig att uppskatta redan i unga år”. För att få Preben på bättre tankar påpekade jag att gossar som leker med Barbie sällan visar något

intresse för de där kurvorna i äldre år. Det fick genast Preben på andra tankar. Naturligtvis vet jag att det inte är så och att det är hysteriskt o-pk att säga det, men det är om möjligt ännu mindre pk att köpa en Barbie till en tvååring för "kurvornas skull". Dessutom saknar Barbie både bröstvårtor och muff och hur skoj är det egentligen? Måste vara urtrist för både henne och Ken. Och Ken ja ... Inte mycket att skryta med där heller.

Efter leksaksaffären drog vi vidare till Steen & Ström. Preben gick runt länge och väl och drog och slet i barnkläderna och klagade på dåliga sömmar. Efter nästan en timmes muttrande vände han sig plötsligt om och såg mycket uppfordrande på mig: "Hur fan ska jag veta hur stor han är? Du får välja storlek. Du har ju sett honom!"

Jag har träffat Prebens son en gång. Det var mer än ett år sedan. Preben kommer aldrig att få en kopp med texten "Världens bästa pappa!" på.

Kommentarer:

Micke: Dagens soundtrack blir Boney M med "Daddy Cool".

Reijo: Herre min skapare! Ska Godzilla komma på besök nu också? Har vi inte nog med Preben?

Regine: Du slipper i alla fall få henne till kontoret. Har du hunnit sätta ihop schemat för Prebens besök än?

Reijo: Japp! Rosettas tips om att man kan använda Prebentid gjorde det hela lite lättare. Himla smart. Undrar om hon kan tipsa om hur man får honom att hålla sig borta helt.

Rosetta: Någonting får du göra själv, Reijo. Tänk på mig, jag måste ju åka på turné med fanskapet. Skulle hellre turnerat med Sex Pistols ...

Preventivmedlet Preben

Onsdag den 3 maj 2006

Prebens Norgebesök kombinerat med den olyckliga nyheten om att det är dags för ännu ett av Barbaras ökända Nordenbesök har helt enkelt blivit för mycket för min käre kollega, Percy. Jag och 006 hittade honom smygkräkandes inne på toaletten medan Preben var upptagen med att bråka med Barbara i telefon så att mötet tvingades ta en paus. Vi försökte muntra upp honom med att påpeka att det ju snart är helg och att han skulle få umgås med sin fru då, men han stirrade på oss som om vi var helt galna.

”Tror ni på det själv? Han lämnar en ju aldrig ifred! Och min fru? Jag har aldrig tid med henne. Hon kommer säkert att lämna mig för någon som har det, någon som har energi att göra det skönt för henne. Fan! Tror du att någon på det här jävla företaget har något sexliv?”

Vi visste inte vad vi skulle svara, så 006 skickade hem honom. Vad annat skulle vi göra? Väl inne i konferensrummet igen upptäckte Preben genast att Percy fortfarande saknades.

”Var är Percy?”

”Han mådde inte bra. Han hade ätit något olämpligt.”

”Jaha. Säkert sån där jävla fjordlax. Det vet ju alla att den är otjänlig som föda”, muttrade Preben surt och rullade en ny cigarett med ena handen medan han klunkade i sig en cortado med den andra.

11:17 Incidenten med Percy igår har gjort 006 deprimerad. Hon har noga räknat efter och kommit fram till att hon inte haft sex med sin Marve på över två månader. "Tänk om han tröttnar!" utbrast hon uppgivet vid elvatiden när vi alla satt och väntade på att Preben skulle behaga vakna och dyka upp på kontoret för nio-mötet han själv beordrat. "Det är inte för att jag inte vill, jag orkar bara inte. Och jag kan inte koncentrera mig. Preben är alldeles för påtagligt närvarande i allt jag gör vare sig jag vill eller ej. Och jag vill inte bli påmind om honom i sovrummet. Hemska tanke! Då skulle jag bli frigid."

Ja, libidon är då sannerligen inte på topp inom Tombola. Det är inget trevligt ämne att ta upp, men Prebens negativa inverkan på sina anställdas sexliv är högst påtaglig. Och eftersom Preben nyss sms:ade och sa: "Kommer in till kontoret när jag hunnit övertyga Barbara om att jag har rätt", så har vi all tid i världen att ta tjuren vid hornen och fördjupa oss i ämnet. Håll i er, det är en ruskig historia.

Man skulle ju kunna tro att chefen inte har något med våra sexliv att göra, men inte då. Preben liksom sipprar in i varje del av ens liv hur man än bär sig åt. Inte nog med att hans mejl- och sms-terror gör det snart sagt omöjligt att avsätta ens en halvtimme åt lite upplyftande sex, han har dessutom den dåliga smaken att ofta och gärna diskutera sitt eget sexliv. Eller rättare sagt, hans avsaknad av sexliv.

Alla som har haft något med vårt företag att göra i mer än en månad vet att Preben är missnöjd med sitt sexliv och att hans frus ovilja att hoppa i säng med honom är ett stort problem. Hela personalen sympatiserar naturligtvis med Barbara på just den här punkten, även om hon i övrigt är en ragata utan like.

Eftersom Preben gärna vill råda bot på detta familjeproblem drar han sig inte för att fråga sin personal om råd, både via mejl och telefon. Vi misstänker att han vill veta detaljer om andras

sexliv så att han ska ha något att sysselsätta sig med under nattens långa timmar, men det är inget någon av oss vill fördjupa sig i. Han har ingen som helst känsla för att det inte finns någon som känner sig bekväm i rollen som sexterapeut åt sin galne chef. Han delar också med sig av egna praktiska råd. En kollega som under en middag med hela personalen oskyldigt rådde nämna att hon skulle köpa ny säng för att hon hade fått problem med ryggen blev till exempel upplyst om att vattensäng inte var något bra alternativ, eftersom det blir svårare att göra "motjuck" vilket också gör det svårare att hålla kvar "dolmen" där den ska vara. Ja men tack för det tipset, Preben! Hela personalen drömde mar-drömmar om Preben och hans hiskeliga fru i en vattensäng i månader efter det. Och tro mig, sådant skadar det egna sexlivet menligt. Och om jag tänker efter ...

Fan 006, två månader! I wish!!! :-#

Kommentarer:

Micke: Kommer knappt ihåg hur det är att ha ett sexliv. Lars säger att det antagligen förekommer mer sex på långvården än i vårt sovrum. Deprimerande. Hade det inte varit för att det är två initiativtagande mammor involverade i vårt familjeliv hade minstingen aldrig blivit till.

006: Micke, darling! Du och Lars skulle kunna ha aldrig så mycket sex utan att det blev några barn gjorda. :-)

Micke: Näha?! :-O Hade jag ingen aning om!

006: Förklarar hur det går till nästa gång vi ses. Fast vad vet jag? Ni har ju lyckats få till två barn och hemma hos mig har då inte ett enda blivit gjort.

Micke: 2-0 till mig!

Reijo: Sexliv? Jag har katt.

Rosetta: Expediten på 7-Eleven flörtar med mig varje morgon när jag köper frukost. Eller flörtar ... jag vet inte ... ler i alla fall ... Och varför i helvete skulle man annars le klockan kvart i

sju på morgonen? Räknas det som ett regelbundet sexliv?

Reijo: Vid det här laget skulle jag inte känna igen ett sexliv om jag så ramlade över det. Men om det händer varje morgon, Rosetta, så är det i alla fall något regelbundet och det är ju alltid något. Grattis.

Regine: Fick en sån där Rabbit när jag fyllde 35 för ett och ett halvt år sedan. Har inte ens hunnit öppna förpackningen. Sexliv? Det närmsta jag kommer ett sexliv är det där fyllot som brukar försöka ta mig på rumpan när det är mycket folk på bussen. Det värsta är att jag har börjat se fram emot att åka buss...

On the road med Preben

Torsdag den 4 maj 2006

09:41 Gardermoen Det är lättare för en kamel att ta sig genom ett nålsöga än för en rik man att ta sig in i himmelriket. Tro mig, det är lättare att få igenom hela jävla Kolmården OCH Djurs-holm genom ett nålsöga än att få Preben till en flygplats i tid. Vi skulle ha varit här för en timme sedan. Det var vi inte. Preben är just nu framme vid incheckningen och härjar om varför planet inte väntade på oss. Plan väntar inte. Preben reser mycket så han borde veta det. Men det är ju så mycket Preben borde veta . . .

Jag står lite avsidet och mobilbloggar, så att ingen ska tro att jag är med den där idioten som viftar med två flygbiljetter rakt i ansiktet på den stackars lille mannen i incheckningen. Jag undrar vad Preben förväntar sig att få ut av det där? Tror han att de ska vända flygplanet och komma tillbaka för att hämta upp oss? Det skulle inte förvåna mig det minsta.

Jag ser mig omkring lite, mest för att inte behöva bli alltför beklämd av Prebens lilla scen. Gardermoen är en fin flygplats. Den skulle kunna vara riktigt trevlig, men just nu känner jag mig mest som Jona i valfiskens mage under Gardermoen's välvda trä-bågar som ser ut som gigantiska revben. Det känns trots det luftiga utrymmet trångt och kvavt och när Preben demonstrativt river sönder biljetterna och vänder sig om och kliver med långa steg mot mig där jag står med alla våra väskor, min enda och hans fyra, så kommer de där vaga stickningarna i vänsterhanden tillbaka.

”Jaha, nu har jag klarat skivan, Rosetta!” Grundtonen är sur, men det finns något triumferande också i rösten. ”Jag har ordnat ett taxifyg till Stockholm.”

”Vad kostar det?” är det enda jag lyckas klämma fram.

Preben ser irriterad ut.

”Kostar och kostar! Vi har ju inget val. Ibland tycker jag att du borde höja blicken lite, Rosetta, och ha lite mer visioner. Det kan du lära dig av mig. Dessutom sa jag att det skulle faktureras till Sverigekontoret, så det spelar ju ingen roll vad det kostar. Kom nu!”

Preben marscherar iväg och lämnar mig med alla väskor. Toppen! Inte nog med att jag får släpa på hans pinaler, dessutom ska Sverigekontoret betala kalaset. Det finns massor med alternativ till flygtaxi. Till exempel komma i tid till det flyg man redan bokat eller att vänta på nästa flyg. Preben tror att han ska vinna tid. Det gör han inte. Flygtaxin kommer att vara framme på Bromma en timme senare än nästa vanliga flyg.

10:27 Medan Preben dividerar med piloten på plattan om huruvida det inte går att landa närmare hotellet i Stockholm än på Bromma (Gärdet kanske?), så passar jag på att ringa hem till kontoret och tala om när vi kommer att vara framme. Det är tryckt stämning. Alla undrar vilka som kommer att få sparken den här gången. Jag har alltid lägst odds eftersom jag jobbat längst med Preben och därmed rimligen borde ha åkt ut för typ två år sedan. Fråga mig inte varför jag klarat mig, för Preben visar med all önskvärd tydlighet att han tycker lika illa om mig som alla andra. Nåväl, det återstår att se. Om jag ska vara riktigt ärlig skulle det faktiskt vara en enorm lättnad att få sparken och gå till det underbara landet bortom Preben. Mina gamla kollegor som redan är där säger att det är riktigt trevligt. Som ett Nangijala, fast utan Tengil.

Det är inte utan att jag känner mig som en krigskorrespondent

när jag åker runt med Preben. Man måste ständigt vara beredd att ducka när man befinner sig i korselden, men samtidigt drivs man av lusten att rapportera vad som händer vid fronten till de egna bakom fronten.

Eftersom piloten till Prebens stora förtret vägrade söka landningstillstånd för fickparkering utanför hotell Rival landade vi i alla fall på Bromma till slut. Preben tillbringade hela flygresan med att sova med öppen mun och med fingrarna instoppade i byxlinningen, som om han vore rädd att något där innanför planerade att rymma. Taxiresan in till hotell Rival gick fort. Preben tyckte att det tog ”en jävla tid” och la sedan till: ”Tycker du inte att hennes Marve borde få veta vad hon håller på med?” Jag svarade inte direkt, för jag var tvungen att tänka efter någon sekund på vad det var Preben kunde fiska efter med 006 den här gången. ”Han vet ju att hon är kontorschef”, svarade jag för att köpa mig ett par sekunder. ”Ja, ja. Än så länge ja. Jag tycker uppriktigt sagt inte att hon är så mycket till chef. Hade hon varit det hade hon aldrig köpt det där gräsliga konferensbordet. Jag tror jag ska ta itu med det där.”

Exakt vad han menade med det där sista förstod jag inte förrän Preben stod och checkade in och jag fick ett upprört sms från 006: ”Preben har läst mina MSN-chattar med ToyBoy och hotar att berätta för Marve! Vad ska jag göra? Hjälp!”

Fan också! Jäkla Preben! Jag kan ju inte påstå att jag är förvånad över hans tilltag. Han är en enda stor integritetskränkning hela han, men ändå. 006 har haft en alldeles oskyldig liten chattflört med en av expediterna på Tanums bokhandel på Karl Johan. Det kan man ju knappast klandra henne för. När man jobbar för Preben greppar man efter varje halmstrå av uppmuntran. Det är bara naturligt. Att ToyBoy dessutom är tjugofem år gammal och tycker att träning är kul gör ju bara uppmuntran desto mer effektiv. 006:s sambo Marve skulle naturligtvis inte se saken riktigt så, därför måste vi komma på något sätt att hejda Preben.

Eftersom Preben stod beställd men inte avhämtad vid hissen och såg sig om efter mig hann jag bara skicka iväg ett kort sms-svar som hastigast till 006: "Fan! Hör av mig asap. P väntar. Fråga proletärerna. Återkommer. /R". Trots att han själv alltid är sen, blir Preben alltid mycket förgrymmad om han själv får vänta på någon. Han är outgrundlig vår käre Preben.

Kommentarer:

Eva, 42: Är det normalt att drömma att man mördar sin chef? Och att man dessutom är kreativ när man gör det?

Rosetta: JA, JA och åter JA! Undvik dock att omsätta drömmen till verklighet. Ingen chef är värd X antal år i fängelse och speciellt inte en Prebenchef. Betrakta istället drömmen som vilken vår dröm som helst. Njut av den så länge den varar och håll tummarna för att ingen ringer och väcker dig innan du är färdig.

Vad det gäller din kreativitet finns det många andra sätt att få utlopp för den. Till exempel genom att göra träskulpturer av trästockar med en riktigt stor motorsåg.

Rapport från skyttegraven 1

Fredag den 5 maj 2006

09:28 Jag befinner mig just nu i Prebens hotellrum. (Ja, han verkar faktiskt relativt nöjd med hotellet. Än så länge ...) The man himself är i duschen. Han höll på att "glömma" jalusin som är det enda som skiljer mig från åsynen av hans blekfeta kropp. Hotellet är sådär modernt att det bara är en glasvägg mellan badrummet och själva hotellrummet. Mycket snyggt om det inte står en naken Preben på andra sidan. Just nu önskar jag mest att det vore pansarplåt istället för glas.

Prebens oplanerade dusch innebär för övrigt att vi redan är försenade till det första mötet. Tur att jag anpassat schemat efter Prebentid. Tack vare det kommer vi nog i tid, i verklig tid alltså, inte i Prebentid.

För att inte bli alltför stressad av blotta tanken på att Prebens nakna lekamen är bara ett par meter ifrån mig bakom en tunn glastruta passar jag på att titta in på bloggen med mobilen och föreslår "Naked Number One" med Di Leva som dagens soundtrack. Läget är inte fullt så akut som jag först trodde. Som tur är befinner sig 006:s sambo Marve, som är underrättelseofficer, för tillfället på någon sorts militärövning ute i bushen i Nordnorge. Det innebär att han just nu inte går att nå, såvida det inte gäller liv eller död, men till och med då måste all kontakt godkännas och gå genom försvarets ledningscentral. I praktiken betyder det att vi har tills på måndag kväll att lösa problemet.

Inte ens Preben kan spåra Marve fram till dess.

Medan jag har tillbringat en och en halv timme åt att försöka få Preben att inte spräcka schemat innan det ens börjat, så har proletärerna jobbat hårt på att lösa 006:s problem tillsammans. Efter mycket stötande och blötande har följande tre alternativa lösningar utkristalliserat sig:

1. Utöva utpressning tillbaka. Fördelen är att det finns hur mycket som helst som vi skulle kunna berätta för Prebens otrevliga fru som inte skulle vara så bra för honom. Inga sexuella äventyr, men dock hans eviga och ingående tjat om deras otillfredsställande sexliv. Nackdelen är att det aldrig är bra att utöva utpressning mot chefen. Det kan lätt slå tillbaka.
2. Sy ihop en historia om att Preben stött på 006 (vilket i och för sig är sant. Han försöker med alla tjejer, men lyckas aldrig) och att han är sur för att han blev nobbad. Nackdelen är att sambon ju som sagt är underrättelseofficer och bland annat är utbildad till att se om någon ljuger.
3. Avleda Prebens uppmärksamhet med något annat. Han kan inte fokusera på två saker samtidigt. Nackdelen är att man aldrig vet om/när han vänder tillbaka sitt starriga fokus till just det här.

006 är naturligtvis mycket stressad över sin prekära situation, men hon har många på sin sida. Preben har bara en – han själv. Under proletärernas flitiga diskussioner har dessutom lite kuriösa fakta kommit i dagen. Under lunchen som jag missade för att jag var på väg till Oslo tyckte Preben tydligen att det var på sin plats att vara lite mer personlig med sin personal. Oslopersonalen har därför blivit betydligt mer bekanta med några av Prebens preferenser än vad de någonsin hade kunnat föreställa sig.

Preben fantiserar bland annat om:

1. En dubbelmacka. (Helst med minst en kunglighet inblandad.)

2. Han vill prova analsex. Barbara vägrar dock, trots att Preben föreslagit ymniga mängder Extra Virgin olivolja som glidmedel. (Preben visar här en förvånande omtänksam sida.)
3. Han uppskattar mer än bara "råsex". Mjukhet och intimitet är viktiga ingredienser i sexlivet tycker Preben. (Trovärdigheten i detta påstående bör dock ifrågasättas med tanke på att punkt tre levererades direkt efter punkt ett och två.)

Ja, där ser man. Dubbelmackan var ingen nyhet för mig. Den brukar alltid komma upp varje gång Preben druckit mer än tre glas vin och ganska ofta annars också förresten. Kungligheter varierar, men själva temat verkar ha fått fotfäste i Prebens hjärna. Det där med olivoljan har jag dock missat. Nåväl, vi ska ju turnera ihop någon vecka till så chansen att jag skulle slippa en ingående beskrivning av det hela är försvinnande liten.

Dessutom har jag själv fått problem. Medan jag har varit borta har mina grannar ovanpå knåpat ihop ett långt, lika illa stavat som formulerat brev till mig om vilken plåga min lille Hannibal är. De grundar, efter vad jag förstår, sitt klagomål på att Hannibal skällt oavbrutet de nätter jag varit på resande fot. Det kanske han har gjort, men det är knappast något som rör dem eftersom han i så fall gjorde det på en gård ute på Värmdö där hans hundvakt bor. Jag tänker högaktningsfullt ignorera dem.

Rapport från skyttegraven 2

Lördag den 6 maj 2006

Gårdagen började illa: Preben endast iklädd en liten hotellhandduk. Sedan gick det nerför därifrån och slutade med eländesgrannarnas klagomål på Hannibal. Mitt schema enligt Prebentid fungerade ganska väl tills Preben fick för sig att det soliga vädret var perfekt för en promenad längs med Skeppsbron vid slottet. ”Man vet ju aldrig om man får se någon kunglighet!” Och säkert som amen i kyrkan berättar han sedan glatt om sin förhoppning om att någon gång få en kunglig dubbelmacka. Och: ”Sverige är ju ett jävla skitland, men ni har faktiskt snyggare kungligheter än vi har i Danmark.” Prebens filosoferande om dubbelmackan i solskenet utanför slottet resulterade i att vi fick ställa in dagens enda egentligt viktiga möte.

Vid åtta (sex enligt Prebentid) var det så dags för middag. Middagen skulle intas på Gondolen och Preben verkade ganska nöjd med det. Men under kvällens gång gnälldes det otaliga gånger om att vi borde valt en uteservering istället. Att det är för tidigt på våren och att inget ställe hunnit öppna sin uteservering än brydde han sig inte om. Han berättade också glatt om de givande mötena i Oslo, berättade vilka idioter våra norska kollegor är och att det minsann var rätt åt dem att tre av dem fick sparken. Sedan avslutade han med att hugga gaffeln i sin blodiga biff och säga: ”Ja, jag hoppas att det blir lika givande möten här. Det är alltid bra med lite nytt blod i en organisation.” Kort sagt: jag kommer att sparka några av er med, men jag tänker inte tala om

vilka än. Oroväckande. Tänk om han inte sparkar mig! The Horror!

11:00 Dagen har inte börjat så mycket bättre idag. Jag har tvingats se på medan Preben vältrade sig över hotellets frukostbuffé. Igen. Det enda som gör den här morgonen bättre än den igår är att han idag åtminstone har kläderna på sig. Jag har nu skickat iväg Preben till en tidig lunch med en ung, vacker, känd svensk kvinna som han hoppas kunna charma till ett samarbete. Naturligtvis får inte jag vara med på den lunchen. Preben hoppas inte bara på ett affärsmässigt samarbete. Preben hoppas på en regelrätt affär. Det kommer han inte att få.

Avbrottet i daddandet av Preben ger mig en välbehövlig andningspaus och tillfälle att skicka en rapport till bloggen. Hur skulle jag kunna låta bli? Under den kaotiska frukosten imorse fick jag lite information av Preben själv som jag inte kände till sedan tidigare, men som egentligen inte förvånade mig det minsta. Preben berättade nämligen stolt om varför han startade sitt första företag för drygt trettio år sedan.

”Jag hade inte så mycket att göra, mer än att gå i terapi fyra gånger i veckan.”

”Hade du inget jobb?”

”Nja, jag var något av en Robin Hood.”

”Robin Hood?”

”Ja, du vet, ta från de rika och ge till de fattiga. Jag hade det ju inte så bra ställt på den tiden.”

”Stal du?”

”Hö, hö! Tja, om folk inte är tillräckligt smarta för att inte låta sig luras, så får de väl skylla sig själva, eller hur? I alla fall så tyckte min psykoanalytiker att jag behövde något att sysselsätta mig med och föreslog att jag kunde starta eget.”

Som om det vore något att skryta med. Och Robin Hood? Om Preben är Robin Hood så är jag ta mig fan Tingeling.

Dagens soundtrack är, trots att dagen knappt börjat, The Smiths med "Shoplifters of the World Unite".

14:11 Jag skulle vilja kunna säga: på Prebenfronten intet nytt. Tyvärr kan jag inte det. Prebens lunch avlöpte nog inte helt enligt planerna. Hans affärsplaner verkar ha stött på patrull och han kom tillbaka till kontoret med en bister min och muntrade genast upp sig genom att låta sitt besök kräva det första offret. Tyvärr var det inte mig han sparkade, utan Danne på marknadsföringsavdelningen. Han fick sparken för att han genomfört en stor reklamkampanj i tunnelbanan som Preben tyckte blev för dyr. "Hur i helvete kan du slösa bort så mycket pengar på ingenting?" skrek Preben och pekade på dörren.

Att det var Preben som initierade tunnelbanekampanjen, godkände den in i minsta detalj och inte minst faktiskt tvingade oss att genomföra den trots våra protester med hänvisning till att den sköt budgeten i sank tycks i nuläget inte spela någon som helst roll och den här gången är det Danne som får bära hundhuvudet. Dessutom blir Prebens vrede ganska löjväckande om man ställer den miljon som spenderades på tunnelbanekampanjen mot det tvåsiffriga miljonbelopp som Preben nu vill lägga på att köpa all tillgänglig reklamplats i de fyra huvudstäderna. Det om något är pengar kastade i sjön. Preben tycker själv att det är väl investerade pengar som man inte kan "lägga i händerna på en klåpare som Danne".

Nåja, Danne är en cool kille som redan har andra jobberbjudanden och han ska nu tillbringa lördagskvällen med att fira att han slipper jobba för Preben. Själv ska jag tillbringa lördagskvällen med Preben ... Ocoolt som fan. På Sturehof dessutom. Stället suger. Om jag hade velat äta middag i ett helt vitkaklat rum hade jag lika gärna kunnat köpa en Big Mac & Co och gå till närmaste badhusdusch. Mycket billigare och man skulle slippa den stroppiga personalen.

14:37 Jag fick just tråkiga nyheter från 006 i Norge.

Från: 006

Skickat: lör 2006-05-06 14:22

Till: Rosetta Sten

Kopia:

Ämne: Percy packar ihop

Percy kom inte till kontoret igår. Jag försökte ringa hans mobil, men han svarade inte. När jag gick in på hans kontor satt det en Post-it-lapp på hans datorskärm som han måste ha satt dit igår innan han gick hem. På lappen stod det: "Jag är färdig!" Då ringde jag till hans fru som skyndade sig hem från sitt jobb och hittade Percy liggande i sängen bredvid en tom pillerburk och en flaska hemmebrent. Förfärligt! Hon fick i alla fall iväg honom i ambulans till sjukhuset och där magpumpade de honom. Han är fortfarande medvetslös, men de säger att han kommer att klara sig. De håller kvar honom för observation i några dagar. Jag hör av mig så snart jag vet någonting mer.

006

Vad ska man göra? Jag har i alla fall ringt Percys fru och bett henne höra av sig om det finns något jag kan hjälpa henne med. Jag vet inte vad mer jag kan göra. Trots att jag sett det mesta under mina tre år med Preben, så är det faktiskt inte förrän nu som jag verkligen inser vad han gör med folk. Kan han komma in under skinnet på Percy kan han göra det på mig. Det finns ingen som är immun mot Preben. Jag orkar inte tänka mer på det precis nu. Jag har kvällens middag att tänka på.

18:57 Eftermiddagen har bortsett från de dåliga nyheterna från Oslo varit relativt lugn. Den vanliga mixen av Prebens utbrott över tillvarons jävlighet, alldeles för ingående beskrivningar om

vad han fantiserar om att få göra (alla utom Preben vet att han aldrig kommer att få göra något av det) och ständiga rökpauser. Rökpauser som alltid åtföljs av dålig stämning eftersom Preben röker precis överallt och det gör folk förbannade. I hotellfoajéer, restauranger, taxibilar, till och med i hissar. Och varje gång någon säger till honom betar han sig som om det är han som är normal och alla andra är dumma i huvudet. Och varje gång måste han ha en liten utläggning om vilken fasciststat Sverige (och Norge för den delen) är, eftersom man inte får röka överallt. Det hör till saken att Preben inte bara röker, han röker extra starka, hemrullade, danska cigaretter.

Om en halvtimme ska vi vara på restaurangen. Preben sitter och pratar i telefon med sin gräsliga fru. Han har dessutom beställt tid för en massage som skulle ha börjat för tjugo minuter sen. Hur han ska hinna få en fyrtiofemminuters massage och sen hinna till restaurangen inom en halvtimme är en tidsekvation som bara inte går ihop. Inte ens mitt Prebentidanpassade schema kommer att klara av det här.

20:03 Prebens degiga kropp tycks vara färdigknådad för den här gången. Han kom just ut endast iklädd en liten lapp som borde skämmas över att kalla sig frottéhandduk och sa till mig att rappa på lite för vi måste skynda oss till restaurangen. Jag? Jag har suttit och väntat i två timmar på honom. Och jag har i alla fall kläderna på.

Kommentarer:

006: Man måste ändå ge Prebens psykoanalytiker lite credit. Han visste vad han gjorde. Om varje psykopat som startar ett företag genererar i snitt tio nya patienter om året är det en bra affär. Det innebär att bara Preben på de här trettio åren genererat inte mindre än trehundra nya patienter. Så även om bara en tredjedel hamnat hos samma psykoanalytiker, så är det ändå en

god investering i mänskligt psykiskt lidande. Perfekt klirr i kassan.

Micke: Det blir nog fler än tio om året . . . Var förresten inte psykoanalys hopplöst ute redan för trettio år sedan?

Rosetta: Var glad för att han inte gick på primalterapi.

Micke: Känner mig som ett psykologiskt experiment.

Reijo: Laboratorieråttor är vi allihopa, allihopa!

Rosetta: Som Pavlovs hundar. Vi börjar dregla så fort det plingar till i inkorgen.

Reijo: Prebens hundar . . .

Chefen by Night

Söndag den 7 maj 2006

Vi kom faktiskt till Sturehof till sist, om än fyrtiofem minuter för sent. Jag lyckades ringa och få dem att hålla bordet, men det gjorde naturligtvis personalen ännu trevligare än vanligt. Hmm . . .

Preben mumsade glatt i sig en trerätters middag och kallade till sig sommelieren för att noga förhöra sig om vilka kändisar som brukar frekventera stället. Han blev extra nöjd när han hörde att Mick Jagger varit där under sitt senaste Sverigebesök. Jag tror att det beror på att de har en hel del gemensamt. *I can't get no satisfaction, 'cause I try, and I try, and I tryyyyy! I can't get no satisfaction!*

Middagen var helt okej i Prebenmått mätt. Han drack vin, ännu mer vin och lite mer vin på det. Han berättade om alla de framgångar han skördat i sitt liv för att han är så sjsjärdeles exceptionell.

”Du vet ute i världen, Rosetta, där ser man upp till mig. Jag är ett föredöme. Och vet du varför?”

Nej, det kunde jag verkligen inte förstå. Enda anledningen att se upp till Preben är om han vore väldigt lång och man själv väldigt kort, men Preben är ganska kort och därför är det bara Mads-Peder som ser upp till honom eftersom han är ännu kortare.

Preben tuggade i sig en stor bit hängmörad gårdsentrecote och sköljde ner den med ett halvt glas vin som han fullkomligt glupade i sig.

”Det är för att jag har visioner, Rosetta! Visioner! Framgång föds i visioner.”

”Jo, men man måste ju ha ett ben i verkligheten också. En del visioner kan ju vara ganska så ... ja, kostsamma”, försökte jag, och Micke och de andra nickade ett alltför ivrigt bifall. Nu hör det till saken att de tvingades sysselsätta sig i baren medan de väntade på mig och Preben i över en timme, så deras kanske för nitiska bifall kan förklaras. En timmes dötid i baren gör sånt med en.

Preben avbröt sig själv mitt i en tugga och höjde handen och pekade hetsigt på mig med sitt pekfinger.

”Precis! Det är exakt det där jag menar! Du har inga visioner, Rosetta. Vill man bara något tillräckligt mycket så står universum alltid en bi!”

Jag vill verkligen intensivt slippa vara med på Cirkus Prebens Nordenturné. Jag vill ännu mer slippa att jobba för Preben, men det ger då universum högakttningsfullt blanka fan i.

”Men oroa dig inte. Du har ju mig. Jag ska knäcka dig ordentligt och sen bygga upp dig igen. Precis som de gjorde med Patti Hearst!”

Patti Hearst. Det känns ju tryggt. Undrar om han tänker tvinga mig att posera framför företagets logga iförd basker och med en laptop i händerna.

”Tack vare mig kan du bli bättre, Rosetta. Annat är det med de där stolpskotten på Oslokontoret. De kan ju inte ens köpa möbler som ser ok ut. Det är ju för fan pinsamt! Det börjar minsann bli dags för lite ommöblering där.” Han höjde glasets för en skål. ”Och då är det minsann inte möblerna jag talar om. Ja, men skål då allihop!”

Jag vet inte om det är jag som är känslig, men jag tycker allt att vinet får en ganska obehaglig eftersmak när man tvingas skåla för att chefen tänker sparka ännu fler.

Väl framme vid desserten hade Preben fått i sig ännu mer vin

och när han slevade i sig den första skeden med hjortron och hemlagad vaniljglass kom den ut lika kvickt igen.

”Vad är det här?! HÅRIGA bär?!” Han sköljde rent munnen med vin. ”Det är ta mig fan bara i Sverige man tar betalt för HÅRIGA bär!”

För att undvika en scen kallade jag så diskret jag kunde till mig kyparen och bad att få in en annan dessert till Preben. Kyparen verkade lika angelägen som vi andra att undvika en scen och efter bara ett par minuter kom han tillbaka med kokospannacotta med ananas- och mangosallad till Preben som genast blev på bättre humör.

”Oh! Det får mig att tänka på när jag var i Västindien. Fast lite besviken blev jag ju allt. Jag hade ju sett såna där flickor med bh:ar gjorda av kokosnötskal på teve, men i verkligheten såg jag inte en enda.”

Vid det här laget såg jag hur praktikant-Karin bokstavligen bet sig i fingret för att inte säga Preben några sanningens ord om objektifiering av kvinnor. Jag gav henne en lugnande blick och försökte få in Preben på ett annat spår, men det var förgäves.

”Å andra sidan var det många av flickorna där nere som inte alls hade bh på sig. Ja, jag menar det är ju mest praktiskt så, i ett så varmt och fuktigt klimat.”

”Borde inte männen gå utan byxor då också? I värmen alltså?”

Jag visste att det skulle komma. Det är fysiskt omöjligt för såna som praktikant-Karin att hålla tyst när de träffar såna som Preben. Det är lika naturligt som att ett äpple faller till marken om man släpper det.

”Hö, hö! Ja, det var då inte utan att man kände för att sparka av sig byxorna!” Praktikant-Karins odiskreta pik hade uppenbarligen gått Preben helt förbi. ”Men det gjorde jag inte. Jag är ju en gift man...” Här försvann Prebens glada min. ”Men vad får jag för det? Inte sex i alla fall! Kvinnor är underliga varelser. Man serverar dem det bästa och de spottar i glaset!” Som om

detta inte vore illa nog vände sig Preben här till Micke. "Hur ska man göra? Micke, du är ju en rejäl karl, hur gör du för att få med din fru på noterna?"

Micke såg förskräckt ut. Han är en rejäl karl och därför skulle han aldrig dela med sig om privata saker som hur han får sin "fru" Lars med på noterna. Lyckligtvis fick Preben syn på något som gjorde honom alldeles för distraherad för att invänta ett svar från Micke. Han reste sig helt sonika upp och vinglade bort till baren med siktet inställt på två storbystade blondiner med ankläppar som han genast försökte ragga upp på sitt subtila sätt. De såg chockerade ut. Framför dem, med näsan i silikonhöjd, stod en liten rödblommig man, som för länge sedan passerat sina bästa år och pratade på ett språk de omöjligt kunde förstå. Och lika bra var väl det. Hans danska haranger gick ut på att tala om för dem att de skulle ångra sig om de inte följde med honom till hans hotellrum för en once in a lifetime-upplevelse med "the man". Som slutkläm la han till att han egentligen bara ger sådana erbjudanden till de av kunglig börd, men att han i deras fall kunde göra ett undantag eftersom deras "talanger" var så uppenbara. Till hans förvåning motstod de hans frestande erbjudande.

Preben beslutade sig då för att dra vidare till Spy Bar för att fortsätta sin jakt. Där kom han inte ens in för att han var för full. Och ohipp kan man ana. Därmed föste jag och Micke in honom i en taxi och körde honom till Mariatorget där han tog en grillad med mos i Mariagrillen. Dock under högljudda protester eftersom han insisterade på att han ville ha en dansk pölse. "Alla älskar ju dansk pölse, eller hur?" väste Preben till tjejen i kassan och blinkade mycket osexigt åt henne. Som tur var förstod inte hon heller vad han sa.

Sedan baxade jag och Micke in Preben på hans hotellrum och lämnade honom fullt påklädd på sängen där en bister Greta Garbo blickade ner på honom från det stora fotot ovanför sänggaveln. Hon såg inte det minsta road ut och det var sannerligen

inte vi heller. Vi skildes åt vid Slussen efter att ha enats om att dagens soundtrack var Rolling Stones "Satisfaction". Allt annat skulle ha varit ett skämt.

10:06 Och mötena idag då? Preben sms:ade just och sa att han drabbats av någon sorts magbacill och ställer in alla dagens möten. Han hör av sig senare om han känner för att gå ut och äta middag. Magbacill, jo jag tackar. Jag tror att det är alkoholmasken som gnager på Prebens insida ... Men det är bara bra det, för då kanske vi kan få någonting gjort idag.

23:19 Prebens magbacill har hållit i sig hela dagen och han har beslutat sig för att ha en lugn kväll på hotellrummet. Vi andra på företaget bestämde oss för att fira detta faktum och har gått ut för att ha en trevlig Prebenfri kväll. Nästan i alla fall. Preben sms:ar oss med jämna mellanrum för att:

1. Tala om hur synd det är om honom. (Borde han tänkt på innan han drack sig plakat igår.)
2. Undra varför ingen av oss hör av sig och undrar hur det är med honom. (Vi tycker inte att det behövs eftersom jag och andra inom företaget haft kontakt med honom inte mindre än trettion gånger under dagens lopp. Vi har till och med lyckats klämma fram illa spelad medkänsla över Prebens "magbacill". Vad mer kan man begära?)
3. Beklaga sig över maten på Sturehof, som han skyller sitt något krassliga tillstånd idag på. (Jag har redan sagt vad jag tycker om Sturehof, men det var absolut inget fel på maten.)

Vi har försökt lösa problemet med Prebens plötsliga känsla för moral som drabbat stackars 006 i Norge. Vi famlar fortfarande i mörkret. Den bästa idén hittills är att låta någon annan låtsas vara 006:s sambo. Men det kräver en person med förmåga att låta trovärdig. Vi skulle behöva en skådespelare. En manlig skådespe-

lare. Den enda manliga "skådespelare" någon av oss känner är en av dem som spelat en liten "Bill" i Comviqs reklam och det funkar ju inte för han är dvärg och det är inte 006:s sambo.

Läget är en aning pressat. Kommer vi inte på en bra lösning under morgondagen riskerar 006 att kastas ut på köttmarknaden som singel igen. Det kan i och för sig ha sina fördelar, men eftersom hon gärna vill ha sin sambo kvar hoppas vi kunna undvika det trots att det bringar sorg och elände bland Oslos ungarlar.

Lite goda nyheter har vi dock fått. Percy har kvicknat till och kommer att bli helt återställd. Han är sjukskriven i sex veckor till att börja med. Det bör ge honom lite tid att se sig om efter ett nytt jobb. Det borde vi göra allihop, men vi har ju aldrig tid. Vi jobbar ju för Preben ...

Kommentarer:

Regine: Är jag en dålig människa för att jag i hemlighet håller diskmedel i krukans till Prebens älskade benjaminfikus?

Micke: Och jag som trodde att jag var hans favoritfikus ... Jag är BESVIKEN!

Rosetta: Nej, Regine. Du har funnit ett fullkomligt sunt sätt att få utlopp för dina frustrationer. Möjligen uppmanar jag dig att i fortsättningen ta ut dina frustrationer på döda ting. Preben har en laptop. Nästa gång hans lille son besöker kontoret föreslår vi att du "tappar" laptopen och skyller på sonen som ju ändå är för ung för att försvara sig.

P.S. Micke, eftersom Preben uppenbarligen inte har någon koll alls, så kan han ju inte betrakta dig som sin favoritfikus. Sorry ...

Chefen faller på eget grepp

Måndag den 8 maj 2006

Lösningen på 006:s problem har uppenbarat sig i en högst oväntad skepnad: Preben. Vår käre chef hade tydligen tråkigt igår kväll på sitt hotellrum, sedan han så snöpligt drabbats av magbacillen "vinus spiritus". Eftersom hotell Rival är ett väldigt pk hotell har de inga porrfilmsskanaler. Preben är allt annat än pk och tycker att det är synd och skam. Lite underligt med tanke på hans moral-kaketendenser när det gäller 006:s lilla oskyldiga flört. Nåväl, i brist på tysk hotellporr fick Preben nöja sig med de vanliga kanalerna och det räckte tydligen mer än väl. Aldrig hade man väl kunnat ana att ett program med återblickar ur årets Big Brother-säsong skulle kunna väcka sådana värkänslor hos en galen dansk.

När jag öppnade min mejlbox i morse hittade jag bland natens ovanligt magra mejlskörd från Preben ett mejl han skickat till hela personalen i alla fyra länderna vid fyrasnåret imorse. Utan vidare kommentarer kommer mejlet här i sin helhet:

Från: Preben

Skickat: mån 2006-05-08 03:47

Till: Rosetta Sten

Kopia: Tombola personal

Ämne: Big Brother

Hej allihop,

Tacka gud vet jag för dokusåporna i dessa fascistiska hotell utan porrkanaler.

Det tog bara några timmar och drinkar efter att de klivit in i BB-huset innan de hade sex! Snacka om att sätta ribban för resten av säsongen. Hoppas de kommer djupare in i ämnet nästa vecka. Hö, hö! Grabben är dömd för misshandel och tjejen för fyllekörning, men det förminskar på intet sätt upplevelsen. Jag bryr mig inte om såna petitesser. Så där sex får då aldrig jag hemma ... Barbara ställer ju aldrig upp, så därför ser jag fram mot en sömnlös natt med BB-gänget.

Preben

Efter ett nordiskt rådslag har proletärerna med 006:s goda minne enats om att svara på mejlet från en helt anonym hotmail-adress:

Från: En vän

Skickat: mån 2006-05-08 09:17

Till: Preben

Kopia: Tombola personal

Ämne: Re: Big Brother

Käre Preben,

Roligt att du gillar BB. Det kanske Barbara också gör. Om du tar kontakt med Marve kommer vi att skicka ditt mejl vidare till henne och fråga om hon håller med.

En vän

Vi hade förberett oss på att få vänta ett tag, men kors i taket, här kommer svaret efter blott fyra futtiga minuter:

Från: Preben

Skickat: mån 2006-05-08 09:21

Till: En vän

Kopia: Tombola personal

Ämne: Re: Re: Big Brother

Tål ni inte ett skämt? Jag har aldrig tänkt ta kontakt med Marve. Dessutom är det barnsligt att skicka anonyma mejl. Jag vet ju vem som ligger bakom det i alla fall. Och vadå ”en vän”? Jag har minsann inga vänner!

Preben

Vi oroar oss inte det minsta för Prebens illa dolda och löjliga hot om att han vet vem som ligger bakom mejlet vi skickade till honom. Han har så många fiender att han omöjligt kan hålla reda på dem allihop. Att arbeta med Preben är som att vara med om en flygolycka. Alla som överlever tar hand om varandra och är evigt sammanbundna av den gräsliga upplevelsen. Så även om han själv inte har några vänner så är Preben faktiskt ett utmärkt sätt att skaffa sig mycket goda vänner på. Dessutom skulle en närmare undersökning av saken naturligtvis resultera i att hans mejl hamnade i händerna på Barbara och det vill han till varje pris inte. Ack, ljuva terrorbalans!

Och om det är barnsligt att skicka anonyma mejl, vad är det då att skicka massmejl till hela personalen om att man blir kåt av Big Brother och ämnar ägna sig åt självbefläckelsens muntra fröjder hela natten eftersom luften gått ur Barbara?

Dagens soundtrack bestämmer jag enväldigt: ”I Touch Myself” med Blondie.

Kommentarer:

Leif, 61: Jag har jobbat nästan trettio år som chef och ledare. Jag anser att ni i er text behandlar er chef på ett mycket orättvist sätt. Det är så lätt att klaga på cheferna när man själv inte behö-

ver bära allt det ansvar som man har som företagsledare. Det kanske ni bör tänka på innan ni hänger ut er chef på det här sättet. Dessutom tycker jag att det är typiskt vänsterpropaganda att stämpla företagare som ondskefulla.

Rosetta: Bäste Leif, du har helt rätt: det är krävande att vara en bra chef och ansvaret är stort. Vi förväntar oss inte en felfri chef – såna finns inte. På samma sätt som det inte finns felfria föräldrar. Det finns dock föräldrar som inte slår sina barn, som inte skriker åt dem jämt och som inte lämnar sina barn vind för våg så fort de känner sig uttråkade. Man behöver inte vara en perfekt människa för att bli en chef, men känner man sig inte tillräckligt mogen för att axla ansvaret som det innebär att leda andra människor, ja, då ska man helt enkelt låta bli. Man behöver inte vara chef för att betraktas som framgångsrik i arbetslivet. Att inse sina begränsningar är också att ta ansvar för sina medmänniskor.

När det gäller den påstådda vänsterpropagandan vill jag vara mycket klar över att Prebens proletärer är politiskt oberoende och har inte något emot företagare. Tvärtom! Att Preben (eller rättare sagt Barbara) råkar äga sitt företag och samtidigt vara en ovanligt helvetisk chef är bara en olycklig slump. Om du läser noga så inser du nog att de idéer som vi förespråkar är mer jordnära än politiska till sin natur.

Action!

Måndag den 8 maj 2006

13:19 Preben var precis som vanligt när han kom till kontoret och nämnde ingenting om morgonens lilla skärmytsling. Även Preben vet när man ska låta en död hund förbli begravnen. Det finns två saker som Preben är rädd för och det är pressen och Barbara. Han är fullt medveten om att båda skulle kunna slita honom i stycken, så att indirekt, eller direkt om så krävs, hota med dem är två av de enda vapen som biter på Preben, som vitlök och krucifix mot en vampyr ungefär.

Dagens möte har ägnats åt att revidera den actionplan som påbörjades i Oslo. Preben är mycket stolt över sin actionplan. Han tycker att det är ett storverk. Actionplanen är diverse lösräckt klotter på en linnenervett. Man skulle ju kunna tro att flera dagars helvete i konferensrummet först i Oslo och sedan här i Stockholm skulle ha lett fram till någonting. Det har det inte. Och inte beror det på att Preben varit lite krasslig. Nej, nej. Den bistra sanningen är att Prebens helvetesmöten aldrig leder till någonting. Prebens besök har bara mynnat ut i hans actionplan. Han har varit på marknadsföringskurs och lärt sig diverse meningslösa engelska uttryck, därför är det en actionplan och inget annat. Gud nåde den som skulle föreslå det. Prebens fantastiska actionplan ser – i sin helhet – ut så här:

Säljmål (minst)

Sve: 100 000

No: 75 000

Fin: 50 000

Dk: 30 000

Marknadsföring: MASSIV!!! Tänk Star Wars-film! T-bana, teve-, radio-, tidnings- och magasinreklam. Giveaways!!! Kändisar!! Kändisar!! Kändisar!!

Budget

PR-material: Världsklass, låt så många designers som möjligt jobba fram förslag på späck. Let the best man win! The winner takes it all! En ÄRA! Världskända journalister! Oprah! Oprah! Oprah!

Nyckelord: Fantastiskt, oslagbart, sant, ödmjukt

Inget nytt under solen. Ljligt överdimensionerad marknadsföring som inte ens kan finansieras om vi faktiskt lyckas uppnå de lika överdimensionerade säljmålen. Gratis arbetskraft och en fullkomlig avsaknad av budget.

Det sorgligaste av allt är dock att det tog fem hela dagar att klottra ner detta på en kaffeleckad servett. Som sagt, inget nytt under solen.

Skepp ohoj!

Måndag den 8 maj 2006

17:14 Tänkte inte berätta att jag fyller år idag, men låt gå. Trettiofå. Jag hade ingen åldersångest förrän Preben meddelade att vi ska ta färjan till Finland för att "riktigt hinna fira dig på vägen till Helsingfors!" Är det så här man vet när man börjar bli gammal? När man börjar få hemska straff istället för presenter? Det kanske är dags att börja bäva för vad man kommer att få i femtioårspresent. En scudmissil i magen kanske? Eller kanske är det så illa att man ska vara glad om det är i magen man får den. Egentligen ville jag bara ligga hemma på soffan och titta på teve med Hannibal. Nu var jag tvungen att åka iväg på straffresa och han iväg till sin hundvakt igen.

Jag är dessutom inte så dum att jag inte förstår att Prebens plötsliga beslut att ta färjan inte har något som helst med min födelsedag att göra. Det har däremot allt att göra med den finska damen han träffade i hotellbaren igår. Finlandsfärja känns på något sätt helt rätt för Preben, som en enda jättelekplats för sexistiska chefer med begynnande alkoholproblem. Själv kommer jag inte att trivas. Men om Preben nu har siktet inställt på att "knäcka" mig för att sedan bygga upp mig igen så är han på rätt spår. Vill man knäcka La Rosetta är en tripp med en finlandsfärja ett mycket bra ställe att börja på...

17.48 Jag anar oråd. Jag och Preben skildes åt för att installera oss i våra hytter. Han i sin lyxsvit med Chesterfieldfåtöljer på däck

nio och jag i min damplats på däck två, under bildäck. Preben tyckte att det var onödigt att boka två lyxsviter eftersom man ju ska vara sparsam: "Det brukar du ju alltid säga själv, Rosetta. 'Tänk på budgeten, Preben!' Budgeten! Hö, hö!" Att vi hade kunnat få två helt ok hytter för betydligt mycket mindre än vad Prebens lyxsvit kostar har inte fallit honom in. Mitt enda hopp är att jag i alla fall slipper dela mina åtta kvadrat med något fyllo. På tal om fyllo ja, jag anar som sagt oråd.

Alldeles nyss fick jag det här sms:et från Preben: "Kommer du ihåg vad jag har för hyttnummer?"

Till och med jag kan se att danskan är felstavad och att flera bokstäver fattas. Det betyder att även om Preben nu inte hittar sin hytt, så har han med största sannolikhet åtminstone hittat till en eller flera barer ombord. Klockan är inte ens sex, så man kan ana att hans magbacill kommer att sätta p för alla möten i Helsingfors imorgon. Bäst jag mejlar Helsingforskontoret och förvarnar dem så att inga viktiga möten kommer i kläm.

18:07 Just som jag skickat iväg några varningens ord till min finske olycksbroder, Reijo, ringer Preben. Eller, det ringer åtminstone någon från Prebens mobil, men vem är inte helt lätt att avgöra. Sprit är den store utjämnaren. Vi låter alla lika när vi fyllevrålar. Under förutsättning att vi fyllevrålar alls alltså.

18:12 Någon ringer från Prebens telefon igen. Den här gången är jag nästan säker att det är Preben, för någon sluddrar något om "visioner, man måste ha visioner" innan samtalet bryts.

18:18 Det ringer från Prebens telefon ännu en gång. Den här gången är jag helt säker på att det är Preben. Fyllevrålen avbryts nämligen av ett "Rosetta, jag har ju lärt dig allt du kan!" Det är ingen annan än Preben som säger så. Undrar om han tänker fortsätta att ringa hela kvällen? Jag tänkte försöka jobba undan lite

och det är ganska störande. Å andra sidan innebär en mycket full Preben att jag antagligen slipper ifrån den flådiga budgetbuffé han tänkt bjuda mig på för att fira min ”stora dag”. Stora dag? Jag tycker att den här dagen suger.

18:27 Det kommer ännu ett samtal från Prebens telefon, men den här gången är det inte Preben i andra änden. Det är en säkerhetsvakt som vänligt presenterar sig på finlandssvenska.

”Vi har plockat in en ganska överförfriskad äldre, dansk man som betedde sig lite illa uppe i Captain Corner’s pub.”

”Jag är ta mig fan inte äldre!” hörs en missnöjd Preben i bakgrunden.

”Jaha.”

”Ja, han påstår att han tillhör dig.”

”Tillhör och tillhör ... Han är min chef ...”

”Oj, jag beklagar verkligen.”

”Jag med.”

”Vi har honom i alla fall i förvar här. Du kan komma och hämta honom om ett par timmar när han nyktrat till lite.” Han låter väldigt medlidsam på rösten.

”Måste jag hämta honom? Jag menar, kan ni inte ha kvar honom över natten?”

”Öh, normalt föredrar vi att låta dem gå så fort som möjligt, det är ganska många som hamnar här förr eller senare. Din chef är ganska tidig ...”

”Snälla ...?”

”Ok. För din skull gör jag ett undantag. Du får hämta ut honom när vi lägger till i Helsingfors imorgon. Vet du, eftersom han inte kommer att behöva sin hytt kan ju du ta den. Kom hit, så får du hans nyckelkort.”

19:04 Prebens lyxhytt har förändrat min syn på både finlandsfärjor och på min födelsedag en hel del. Det kanske inte är så

dumt ändå. När jag hämtade nyckeln talade säkerhetsvakten om att Preben tydligen antastat en dam i leopardtights uppe i baren och sedan ställt till en scen för att han inte blivit serverad mer alkohol. Säkerhetsvakten lovade att säga till Preben att han inte fått tag på mig, så nu sitter jag här med rumpan i en Chesterfield-fåtölj, en whisky i handen, utsikt över Östersjön och laptopen i knät. Jag har mejlat Reijo och sagt att det nog är bäst att ställa in alla möten imorgon. Chansen att Preben ska vara vid tillräckligt god vigör för att möten ens är att tänka på är obefintlig. Jag har också mejlat mina stackars svenska proletärer och sagt åt dem att gå ut och ha skoj på företagets (alltså Prebens) bekostnad för att fira att han äntligen åkt. Jag har dåligt samvete över att behöva lämna dem att sopa upp spillrorna efter Prebens härjningar på egen hand. Det känns inte riktigt bra.

Däremot känns det bra att för första gången på mycket länge vara helt säker på att kunna jobba i lugn och ro. Preben borde bli arresterad lite oftare. Det skulle höja effektiviteten inom företaget en hel del. När jag tänker efter så är det här den finaste presenten jag någonsin fått, ja att Preben sitter i fyllecell alltså. Och tänk att jag fick den av en fullkomlig främling som bara ville mig väl! Det är då inte utan att man blir lite rörd...

Preben muckar från fyllecellen

Tisdag den 9 maj 2006

07:17 Ah, ljuva morgonstund! Jag har jobbat nästan hela natten och fått mer gjort på de timmarna än vad jag fått gjort den senaste veckan i Prebens sällskap. Jag har hjälpt 006 att försöka dämpa skadan av Prebens framfart på Oslokontoret. Jag har gjort upp en plan för hur vi ska lägga upp arbetet de närmaste två månaderna på Stockholmskontoret. En sådan framförhållning har aldrig tidigare skådats inom Tombola. Jag har dessutom förberett två säljmöten och sist men inte minst så har jag gjort en god gärning. Jag har snäst av Mads-Peder som tror att han är kung av Danmark när Preben inte är där. Jag har dessutom kollat hundvakters webcam och sett att Hannibal mår bra och ser ut att trivas i två tikars sällskap. Jag hoppas att han inte trivs för bra, för jag har inte någon lust att dras in i ett faderskapsmål.

Preben tycker om att sola sig i andras glans och har därför beordrat Reijo att boka in möten med Finlands dignitärer. Med tanke på hans bleka hy borde han kanske passa sig för att sola alls. Han blir väldigt lätt grisskär. Han ser alldeles dansk ut när han solat: röd och vit. Det har inte slagit Preben in att Finlands dignitärer inte är så intresserade av att träffa honom. Reijo är bekymrad:

Från: Reijo Käki
Till: Rosetta Sten
Kopia:
Ämne: Fylle-Preben

Skickat: tis 2006-05-9 07:06

Moi!

Voi perkele! Har den där galna dansken tagit båten till Finland? Det var bara det som fattades. Nu kommer han alltså vara magsjuk hela dagen och jag måste avboka alla möten. Han skickade dessutom ett sms till mig igår där han krävde att jag ska boka möte med Tarja Halonen och Linda Lampenius idag, samt att jag omedelbart ska ta kontakt med båtens kapten och kräva att vakterna släpper honom från fyllecellen OMEDELBART. Vad är det för satans båt ni tagit? Och hur har han lyckats bli arresterad? Fick inte kontakt med honom när jag försökte ringa tillbaka. Han skrev att han bara fått skicka ett sms och att du ignorerade honom och att han bara kunde lita på mig. Ring till mig när du vaknar så får vi försöka reda ut det här.

Hälsningar,

Reijo

Stackars Reijo. Reijo är en hygglig karl i sina bästa år (47) som brukar ha det extra besvärligt när Preben är på besök. Preben inbillar sig nämligen att de har någonting gemensamt eftersom de båda är män i just sina bästa år. Preben inser inte att han själv aldrig haft några "bästa år" och troligen aldrig kommer att få det. Hans år är fyllda med meningslösa konflikter med människor som bara försökt hålla hans företag på fötter trots hans underliga infall.

Ska ringa Reijo och uppdatera honom. Sedan ska jag sova ett par timmar innan det är dags att lösa ut Preben och gå iland.

Kommentarer:

Reijo: Har någon av er sett den där actionplanen som Preben har mejlat mig minst tio mejl om? Jag förstår inte vad han menar.

Rosetta: Jag antar att han menar den där lanneservetten som han krafsat ner sina förvirrade anteckningar på? Han tvingade mig att scanna in den så jag tar mig friheten att lägga upp den på bloggen till allas beskådan. Eftersom den är fullkomligt olöslig har jag också lagt ut en wordfil med vad jag tror är den korrekta tolkningen. Håll till godo.

006: Men herregud! Det är ju samma servett som han började på här! Är det hans berömda actionplan?!

Reijo: Du måste skämta! Är det det där klottret som jag ska ha genomgång med min personal om? Ser mer ut som action painting än som en actionplan! Anna mun kaikki kestää! Och vad är en actionplan? Vad är det för fel på en vanlig marknadsplan?

Regine: Sedan Preben var på den där amerikanska marknadsföringskursen kallas allt för actionplan, men i praktiken är det en helt vanlig marknadsplan.

Rosetta: Alldeles vanlig förutom att det ser ut som om det är Jackson Pollock som gjort den.

Reijo: Och nu kommer fanskapet att vara krasslig igen! Vad har vi gjort för att förtjäna det här?

Rosetta: Antagligen något riktigt hemskt. Folkmord i ett tidigare liv kanske, fast sånt brukar man ju komma undan med.

Micke: Misströsta inte. Lloyd Webber klottrade ner de första takterna till *Jesus Christ Superstar* på en servett och det gick ju bra. Dagens soundtrack är till oss alla, men mest till Reijo och Rosetta: Pet Shop Boys: "What Have I Done to Deserve This?"

Chefen återfunnen och nästan förlorad igen

Tisdag den 9 maj 2006

09:52 Var just iväg för att hämta Preben, men de hade redan släppt honom och hade ingen aning om var han var. Jag gick en vända i taxfree-shopen, men jag hittade honom inte. Måste gå iland snart, så jag får väl känka på både mitt och Prebens bagage igen ...

10:39 Preben är återfunnen. Jag hade börjat hysa förhoppningar om att han kanske fallit över bord, men icke sa nicke. När jag kom iland stod Reijo där med en skrynklig och rödögd Preben. Reijo körde oss till hotellet och om en liten stund ska vi åka vidare till kontoret. Just nu sitter jag och Reijo i foajén och väntar på Preben som står en bit bort och bråkar med Barbara i telefon. Barbara vill ha resultatrapporter som Preben inte skickat. Preben vill inte skicka dem, för resultatet är inte alls lika bra som Barbara vill att det ska vara. Dessutom vill hon ha en fullständig redogörelse för den stora annonskampanjen som är under planering. Det kommer hon inte heller att få. Preben har sparkat alla som jobbade med den. Ingen vet helt säkert vem det är som ska göra den nu. Det kan nog dröja en ganska lång stund innan vi kommer iväg till kontoret.

16:42 Jag och Reijo fick vänta i två timmar medan Preben bråkade med Barbara. Sedan kom han och surade på oss och tyckte att det var vårt fel att han inte skickat rapporter till henne. "Om ni

skickat era rapporter till mig, hade jag kunnat skicka mina till henne!" Det hör till saken att vi knappt gör något annat än skriver rapporter till Preben. Rapporter som han aldrig bryr sig om att läsa.

"Det är så förbannat dålig mat på de där båtarna!" beklagade sig Preben för Reijos högra hand, Ritva, när han la sig ner på soffan på kontoret och krävde att omedelbart få en cortado. Stackars Ritva, som inte förstår Preben så bra, missförstod hans begäran, gav honom en Coca-Cola och hamnade genast i onåd. "Barkbröd och Kosken är väl det enda ni kan servera i det här gudsförgätna landet!"

Ritva retirerade snabbt ut i köket och höll sig där tills Preben kommenderade alla att komma och sitta runt honom i en liten ring.

"Jag har avbokat mötet med kulturministern", började Reijo.

"Ja, ja", sa Preben och viftade bort honom. "Jag ville i alla fall inte träffa henne."

Det där var en sanning med modifikation. Det hör till saken att den finska kulturministern är en före detta fröken Finland som Preben råkade se på bild och bli förtjust i. Enda anledningen till att han tvingade Reijo att ställa in det där mötet som han kämpat hårt för att få till stånd är att Preben fick reda på att hon flyttat ihop med en finsk filmregissör. Preben tycker att finsk film suger. På fel sätt. Kaurismäki kan slänga sig i väggen. von Trier är bättre. Han vet hur man förlöjligar svenskar. Alla svenskar är som Stig-Helmer. I alla fall enligt Preben. Inte som han i *Sällsapsresan* utan han i den fina danska kulturserien *Riket*. Eller förresten, som en kombination av de båda Stig-Helmer. Preben krävde att Reijo skulle meddela kulturministern detta. Pk-Preben i sitt esse – NOT!

Anledningen till att Preben ville att vi skulle sitta som lekisbarn runt honom där han låg och pyrde alkoholångor var att han beslutat sig för att ge ett av sina inspirerande peptalks till perso-

nalen. Eftersom han ju fortfarande var lite krasslig levererade han sitt peptalk i horisontalläge, kedjerökande sina hemrullade cigaretter. Eftersom jag nu varit med honom i både Oslo och Stockholm och dessutom jobbat för eländet i tre år, så har jag hört alltihop så många gånger att jag kan det utantill. Det är lite underligt för han berättar alltid exakt likadant om sina stordåd som företagsledare. Och jag menar verkligen EXAKT likadant, ord för ord och med konstpauser på precis samma ställe. Det är det enda som är fascinerande med hans mycket överdrivna historier om sin egen förträfflighet, det är som att spela samma skiva om och om och om igen.

Den här gången fanns det dock en liten variation. Medan Preben berättade om hur alla vill göra affärer med honom (en ren lögn, för vem vill göra affärer med någon som konsekvent bryter avtal och vägrar att betala), om hur kvinnorna flockas kring honom på alla mässor (mig veterligen brukar Preben inte gå på mässor för blinda och döva, så det måste vara en lögn det med), så verkade det som om han inte kunde hålla handen utanför byxlinningen. Ganska otrevligt, med tanke på det där Big Brother-mejlet.

Prebens peptalk varade i över tre timmar, ända tills vi tvingades tillkalla en ambulans sedan Ritva fått en astmaattack av Prebens eviga rökande. Stackars Ritva ... Och Stackars Reijo ... Så snart ambulansen tutat iväg krävde Preben att Reijo OMEDELBART skulle avskeda den "astmatiska kärringen" för att hon förstör "lagandan inom företaget!" Både jag och Reijo försökte förklara att facket skulle bli galna, men då vrålade Preben: "Fuck facket!" och fick en hostattack så att vi alla hyste en kort förhoppning om att vi skulle få bevittna Prebens undergång på nära håll.

17:26 I samma goda anda som när Preben beordrade Reijo att sparka den astmatiska kärringen Ritva, fick 006 alldeles nyss ett charmerande sms från honom.

”Vad fan håller Percy på med? Har han sjukskrivit sig? Han kan inte vara sjuk nu, det måste han väl fatta? Vi har ju annonser som ska göras! Prata med honom och se till att han slutar lata sig och börjar jobba igen! NU!”

Precis som Reijo och jag försökte hon åberopa det faktum att facket inte ser med blida ögon på arbetsgivare som försöker förbjuda de anställda att vara sjuka. Preben höll inte med:

”Vadå sjuk?! Det var ju självförvållat! Om jag springer in i en stillastående bil har jag väl inte blivit påkörd? Fuck facket!”

Vi försöker ordna det hela efter bästa förmåga och håller Percy lyckligt ovetande om Prebens utbrott.

Med tanke på Prebens plötsliga kulturella intressen undrar jag varför han inte bad mig boka in ett möte med Leif Pagrotsky? Han är ju en riktig liten läckerbit han med. Hrm ... Liten är han i alla fall.

Kommentarer:

Gunilla, 59: Jag jobbar i kundtjänsten på ett företag. Förra veckan lanserade ledningen våra nya core values som är: kundfokus, ansvarstagande, kreativitet och lönsamhet. Fina ord förvisso men verkligheten är något helt annat. Under de senaste två åren har till exempel antalet anställda på kundtjänsten dragits ner med 45 % vilket leder till att kunderna får köa för hjälp i snitt en kvart. Är det detta som man menar med kundfokus? Jag kan inte riktigt känna mig committed till de fyra värdena när de är bara tomma ord.

Rosetta: På Tombola har vi bara ett core value och det är Prebenfokus. Med det menas att det viktigaste är att fokusera på att hålla chefen nöjd, kosta vad det vill. Som du vet så har vi ju inte lyckats speciellt bra med vårt uppdrag men å andra sidan tror jag inte att det är meningen heller. Eller hur ska man annars tolka alla dessa fina ord som företagen väljer som sina värden, men

som inte har någon som helst betydelse i verkligheten? Du får helt enkelt tänka som så att det positiva med att företagen hittar på nya värden är att det oftast anlitas en hel massa dyra konsulter för att ”vaska fram guldvärden”. Konsultarvoden i sin tur leder till en ökad bruttonationalprodukt och ökade skatteinkomster för staten och därmed ökat välstånd för oss alla ... eller ... nja ... glöm det där med välstånd åt alla förresten. Däremot kan du ju glädjas över att ni fått fyra nya ord som ni kan spela bullshit bingo med! Saknar ni andra passande ord så här kommer en top 10-lista från Tombola:

- customer centric
- global
- brand identity
- samtliga förkortningar på tre bokstäver, t.ex. CRM, BPR etc. etc.
- incitamentsstruktur
- thought leadership
- proaktiv
- synergier
- win-win
- work/life balance

Prebens pölse skaffar husdjur

Onsdag den 10 maj 2006

00:12 Preben har beordrat Norge och Sverige att skriva en gemensam utvärdering av hans actionplan så att den kan tas i beaktande under diskussionerna kring den i Finland och senare även i Danmark. Jag har pratat med 006 och vi står rådvilla. Vad kan man rimligen säga om en fläckig linneservett med lite lösryckt klotter på. Jag vet vad min mamma skulle säga. "Och bläck som är så svårt att få bort!", men det lär vi ju inte komma så långt med. Preben behandlar sin actionplan som om den vore Mose stentavlor och skrivna med självaste Guds finger. Det är den ju inte. Såvida Gud inte fått hjärnsläpp och materialiserat sig i en liten galen dansk och gnidit sina flottiga fingrar på en egenhändigt hopdiktad actionplan. Dessutom har vi annat betydligt mycket viktigare jobb att utföra. Det intresserar dock inte Preben. Han är alltid mest intresserad av att vi skriver rapporter om allt vi inte hinner göra för att vi är alldeles för upptagna med att skriva rapporter om det snarare än att faktiskt göra det. Det passar honom perfekt. Han får känna att han bestämmer samtidigt som han får tillfälle att sura på oss för att vi inte hunnit få någonting gjort.

Medan jag och 006 funderar på hur vi ska utvärdera Prebens actionplan kan jag roa er med en rapport som Reijo mejlade till mig:

Från: Reijo

Skickat: tis 2006-05-09 22:32

Till: Rosetta Sten

Kopia:

Ämne: Preben vattnar blommor

Kära Rosetta,

Efter det upplyftande peptalket och när du åkt till hotellet för att börja på den där utvärderingen ville Preben åka ner på stan så att personalen kunde jobba vidare. Alla på kontoret har lovat att jobba hela kvällen därför kommer vi kanske ikapp med allt. Det hänger på ett hår.

Preben envisades med att han ville träffa Finlands president Tarja, så han krävde naturligtvis sin vana trogen att jag skulle boka en limousin så att han kunde åka till slottet. Jag försökte förklara för honom att Tarja inte bara tar emot vanligt folk sådär, men då blev Preben helt rödprickig i ansiktet och skrek: "Om den där jävla idioten Conan O'Brien fick träffa muminmamman när han var i Finland, så borde ju en dansk kunglighet tas emot med röda mattan." Jag försökte påpeka att Preben ju inte alls är kunglig, att han inte har en droppe blått blod i ådrorna, men det gick inte hem. "Din jävla republikan!" skrek Preben. "Jag är ta mig fan mer kunglig än den där jävla rödhåriga sossekärningen ni har till president i alla fall. Har du aldrig hört talas om Kunglig Dansk? Och inte bara det – jag är viking också!" Han viftade så häftigt med sin cigarett när han vrålade att glöden föll av och brände håll på hans byxben, men det märkte han inte.

Rosetta, du vet att det inte är någon idé att resonera med honom när han är på bästa vikingahumör. Vi beställde en limo som vi körde runt honom på stan i. Han verkade nöjd ända tills han tryckte på knappen så att fönstret åkte ner, stack ut huvudet och skrek: "Finnjävlar!" till alla som promenerade förbi på Esplanaden. Mycket pinsamt ... Tack och lov

hade limon mörka fönsterrutor, så jag tror inte att någon såg mig.

Du får ursäkta mig, Rosetta, men jag måste avsluta min rapport för stunden. Preben har länsat limons kyl och jag sitter nu i bilen och väntar medan Preben urinerar i ett blomsterarrangemang mitt på Esplanaden.

Reijo

03:34 Jag och 006 försöker koncentrera oss på att fabulera ihop en utvärdering av Prebens actionplan, men det är inte lätt när vi ständigt har vår finske olycksbroder i tankarna. Klockan är halv fyra på morgonen nu och det enda vi lyckats få ihop än så länge är rubriken: "Norsk-svensk utvärdering av actionplanen" och två inledande meningar som lyder så här: "Efter en uppstartsperiod om tre år, kommer 2006/2007 att bli det år som Tombola tar steget ut bland de större aktörerna på marknaden. Därför är en väl fungerande actionplan av yttersta vikt." Efter detta veritabla frosseri i kvalificerat ordbajseri kroknade vi och förföll i infantila spekulationer om exakt hur det gick till när Preben och Barbara hamnade i säng första gången:

"Åh, vilken rejäl plånbok du har älskling!"

"Åh, ja, ja. Jag vill känna på den!"

"Tycker du om den? Tycker du om min plånbok, slyna?"

"Ja, ja, ge mig mer! Jag vill ha mer! Nu! Ah, ja, mer, mer..."

"Preben! Det är MIN plånbok and don't you forget it!"
Klatsch, klatsch.

Jag hoppas att den sena timmen och vår pressade situation ursäktar vårt lilla snedsteg.

09:40 Efter en lång natt som inte producerade något som ens kan liknas vid en utvärdering av Prebens actionplan piggar Reijo upp oss med riktigt upplyftande nyheter.

Från: Reijo Käkä

Skickat: ons 2006-05-10 09:32

Till: Rosetta Sten

Kopia:

Ämne: Preben har skaffat husdjur

Kära Rosetta,

Jag fick ett telefonsamtal från Preben klockan fem på morgonen. Då hade jag bara sovit tre timmar efter att ha dumpat honom på hotell Kämp. Han tyckte att jag var en riktig tråkmåns som inte ville festa loss med honom på Don't Tell Mama.

Don't Tell Mama är en gaybar i Helsingfors som Preben envisades med att dra in oss på. Han tillbringade kvällen med att tafsa på snygga flator som råkade komma inom en armslängd från honom. Det var inte populärt. Till slut slängde vakterna ut både honom och mig. Jag behöver väl knappast ens säga att jag inte gjort något osedligt mot dessa damer utan bara var guilty by association ... "Era jävla böjvärlar!" skrek Preben utanför baren. Det var såå nära att vi åkte på stryk båda två. Det är farligt på många sätt att jobba för Preben. Man borde få någon sorts risktillägg, men det är han väl för snål för så klart. Vakten tog tag i Prebens nacke och sa hotfullt: "Det finns plats bakom bastun!" Det betyder att man snart får ett skott i pannan, men det fattade inte Preben som bara tjafsade vidare: "Vadå? Vill du ta mig till nån jävla bastuklubb, eller?" Lyckligtvis lyckades jag slänga in honom i limon och åka med honom till hotellet. Men tro nu inte att det blev lugnt för det. Icke!

Som sagt ringde Preben redan klockan fem på morgonen och var asförbannad för att han hittat kryp i skrevet. Rosetta, jag vet inte vad det heter på svenska, men på finska heter det i alla fall satiaiset och det är alltså en venerisk sjukdom, om du förstår vad jag menar. Preben krävde att jag genast skulle

kalla en läkare till hotellet. Kära nån! Det går ju inte att få en läkare till Kämp mitt i natten om det inte är en fråga om liv och död! Jag fick förklara för honom att vi skulle få åka till en läkare på morgonen istället. Då blev han sur och slängde på luren efter att ha muttrat något om att det var typiskt finnar att inte ha någon respekt för ”danske pölser”.

På morgonen åkte vi till en privat läkarmottagning eftersom ärendet så att säga krävde en viss diskretion. Den kvinnliga läkaren konstaterade med förstoringsglas att diagnosen verkligen var satiaiset. Det var dock inte helt lätt att diagnostisera Preben eftersom magen hängde över den ”danske pölsen” som för övrigt är mer en dansk prinskorv av modell mindre. Läkaren fick verkligen anstränga sig för att få tag på – ja – du vet – organet. Till slut lyckades hon locka fram den med en pincett.

Vid det laget var Preben uppe i högvarv. Så mycket uppmärksamhet har hans pölse nog inte fått på länge. Han förklarade glatt att källan till hans satiaiset minsann var leopardkvinnan på färjan. ”Hon var sannerligen ett riktigt djur i sängen! Eller kanske mer som många små djur. Hö, hö!” Nåväl, man lär sig i Sibirien, som vi säger här i Finland! Din broder i strid,

Reijo

Klockan är nu elva på förmiddagen och jag och 006 har fortfarande inte kommit på en bra vinkling på utvärderingen av Prebens actionplan. Vi har dock kommit fram till att förmiddagens soundtrack är ”Itsy Bitsy Teenie Weenie Yellow Polka Dot Bikini” och att den mest naturliga orsaken till Prebens nya menageri troligen inte alls är någon form av direktkontakt med leopardkvinnan. Troligast är att han varit alltför intim med en främmande frottéhandduk i relaxavdelningen.

15:56 Sedan Reijos mejlrapport i förmiddags har det varit miss-tänkt tyst från honom och Preben. Vad det betyder vågar jag inte ens gissa, men jag är säker på att vi snart kommer att få veta. Själv sitter jag på hotellrummet och försöker uppbåda någon sorts inspiration till att skriva den där utvärderingen. Inspirationen lyser, precis som Reijo och Preben, med sin frånvaro.

I Norge håller de på att hämta sig från Prebens senaste personalskövling. Eftersom en tredjedel av personalen plötsligt fått sparken vet de inte riktigt hur de ska hantera allt jobb de redan hade och allt jobb som Preben fortsätter att generera utan en tanke på att det ju faktiskt måste finnas någon som kan utföra det praktiska. Preben hänvisar till Manpower och praktikanter. Han har svält Manpowers reklam med Nisse med hull och hår. Han tror att man kan lösa alla personalproblem med dem. Dessvärre kan man inte driva ett företag med Nisse från Manpower och ett gäng praktikanter. Manpower i all ära, men de räcker helt enkelt inte till. Inte ens om de skickade tio kloner av självaste Manpower-Nisse. Vår verksamhet kräver helt enkelt en del specialiserad arbetskraft och ett bra kontaktnät. Det finns en anledning till varför vi alla dragit på oss hundratusentals kronor i studielån frivilligt, eller hur?

De enda som verkar ganska uppåt dessa svåra dagar är de på huvudkontoret i Danmark som under mer än en vecka har varit utan Preben, åtminstone fysiskt. Hans olycksbådande skugga vilar ju ständigt över oss alla. Danskarnas glädje grumlas dock en del av Mads-Peders närvaro. Han tar tillfället i akt och leker kung när Preben är borta. När katten är borta dansar råttorna på bordet ...

Till skillnad från Preben är Mads-Peder dock relativt hanterbar, eftersom han innerst inne är mycket osäker och därför lätt kan sättas ur balans med något så enkelt som en hastig, men omisskännlig, blick på hans illa dolda klackar eller begynnande flint. När det gäller detta är Regine obesegrad mästare. Hon har förfinat

det hela till den grad att Mads-Peder numera helt undviker att vara ensam med henne. Hon får honom helt ur balans, utan att han kan ta på vad det egentligen är hon gör mot honom.

Han har gjort några tappra försök att sätta henne på plats. Det har inte slagit väl ut. Senaste gången var för bara ett par dagar sedan när ett bud undrade om direktör Preben var inne och Regine käckt svarade: ”Nej, han är och raidar Oslokontoret.” Mads-Peder kommenderade in henne på sitt rum, men när hon utan att tveka satte sig i hans stol och tittade uppfordrande på honom tappade han alldeles fattningen och lyckades bara säga: ”Jag blir ledsen när du säger så där ...” sedan såg han helt osäker ut och när Regine satte händerna bakom nacken och vägde på stolen utan att svara eller vika undan med blicken blev han så stressad att han sprang ut från sitt eget rum och inte vågade återvända förrän Regine gått tillbaka in på sitt eget rum och stängt dörren.

Det är dock viktigt att inte underskatta såna som Mads-Peder. De kan vara farliga eftersom de inte drar sig för att göra någonting. Mads-Peder är riktigt bra på en enda sak och det är att så små illvilliga frön i Prebens hjärna. Han är bra på en sak till förresten: att skylla allting på andra.

Mads-Peder är förutom en royal pain in the ass också företagets nordiska samordnare. Det är en mycket viktig uppgift som han aldrig visat något som helst intresse för mer än när han till sin förtjusning fick lägga till denna i hans ögon flådiga titel på sitt visitkort. Vad Mads-Peder tydligen inte vet är att det är de nordiska samordnarnas olyckliga lott att alltid, förr eller senare, oftast förr, få bära hundhuvudet för Prebens tilltag. Det slår aldrig fel. De nordiska samordnarna faller alltid längst och hårdast oavsett om de faktiskt försökt samordna eller om de bara velat ha titeln. En av tankarna med att driva företaget i fyra länder är att dra nytta av de så kallade synergieffekterna och på så sätt bli mer effektiva och spara pengar. Tanken är god, men den kräver

ju en viss organiserad samordning och den lyser ständigt klart med sin frånvaro. Vi gör vårt bästa för att samordna oss själva, men eftersom vi konstant bombarderas av olika order och kontra-order från både Preben och Mads-Peder är det i det närmaste omöjligt. Småsaker förvandlas till veritabla helveten. Dyra helveten dessutom. Jag berättar mer om det en annan gång. Det blir för mycket att tänka på det precis nu när Preben just varit på besök. Jag behöver några dagars lugn och ro innan jag ens orkar tänka på det. Måste försöka få ihop den där utvärderingen först.

Kommentarer:

006: Jag och Rosetta behöver hjälp med utvärderingen som Preben tvingar oss att göra. Någon som har något bra förslag?

Regine: Skriv en egen marknadspl... förlåt, actionplan och låt Preben tro att det är han som gjort den. Han tycker ju om att ta åt sig äran för andras arbete. Det kommer att göra honom glad.

Reijo: Varför inte beskriva dess naivistiska kvalitéer och dra paralleller till dadaismen, den abstrakta expressionismen och popkonsten?

Micke: Man skulle också kunna dra paralleller till minstingens alster som sitter uppsatta med magneter på kylan hemma.

006: Prebens alster skulle blekna i jämförelse.

Rosetta: Eftermiddagens soundtrack är "Andy Warhol's Dead" med Transvision Vamp.

Bill och Bull

Torsdag den 11 maj 2006

09:52 Vi har fortfarande inte hört något från Reijo och Preben sedan Reijos rapport om Prebens snöpliga färd till läkaren igår. Eller förresten, jag fick ett kryptiskt sms från Reijo som väckte fler frågor än vad det stillade: "Preben+Bill=Sant"

Jaha? Jäkla Reijo som låter oss sväva i ovisshet. Han vet ju att proletärerna är en nyfiken liten skara.

Trots frestelsen att göra en dadaistisk analys av Prebens actionplan har jag och 006 ändå valt att lyda Regines råd att själva skriva ihop en actionplan och hoppas att det får tyst på Preben. Efter som Mads-Peders nordiska koordinering är obefintlig bakar vi på eget bevåg in ett visst mått av nordiskt samarbete i det hela. Regine får se till att tidsplaneringen följs. 006 och jag arbetar fram marknadsföringsmaterial som sedan lätt kan översättas och användas i alla fyra länderna. Vi har också tagit på oss att utarbeta en hållbar mediastrategi och annonsplan tillsammans med Micke. Reijo, som till skillnad från oss andra fullkomligt sifferblinda humanister har en gedigen ekonomutbildning i botten, har fått den otacksamma uppgiften att arbeta fram en realistisk budget. Uppgiften är dock en omöjlighet, även för Reijo: en realistisk budget skulle innebära att man gör realistiska investeringar, men det är inte vad Preben vill se. Ordet "realism" existerar för det första inte i Prebens vokabulär. För det andra vill han att vi ska satsa sådana mängder pengar på marknadsföring som absolut

inte är ekonomiskt försvarbara. Till och med ett barn förstår att man inte gärna kan spendera mer pengar på marknadsföring än vad man förväntar sig att dra in på den, men sådana argument tycker Preben bara är bevis på ”bristande visioner.”

När Reijo tagit fram en budget – som är något av en blandning mellan Prebens visioner och realism – gör varje landsansvarig lokala justeringar till budgeten för att det hela ska fungera i respektive land. På det stora hela fungerar planen ganska väl – under förutsättning att Preben, Barbara och Mads-Peder inte börjar lägga sig i. Det kommer de att göra, så planen kommer naturligtvis att spräckas många gånger om och kosta minst tre gånger så mycket som vi budgeterat för.

21:48 Hå! Nu damp det ner en ny rapport från Reijo i min inkorg. Jag kan knappt bärga mig. Har månne Preben återvänt till Don't Tell Mama och hittat sitt hjärtas Bill? Jag tror inte det, men det skulle ha varit kul för alla utom Bill.

Från: Reijo Käki

Skickat: tis 2006-05-11 21:32

Till: Rosetta Sten

Kopia:

Ämne: Preben + Bill

Hej Rosetta,

Bill Clinton var i Tammerfors igår och det fick naturligtvis Preben nys om och det gjorde honom på ett sjusärdeles gott humör. Bill Clinton är, som du ju vet, Prebens idol: en mäktig man i sina bästa år som är svag för praktikanter och vet hur det är att ha en ragata till fru. Preben känner en tydlig samhörighet med Bill och ser sig själv enligt egen utsago som en ”nordisk Bill Clinton”. Därför propsade Preben på att det skulle införskaffas två hysteriskt dyra biljetter till Bills seminarium om globalisering. En till sig

och en till mig. Preben är inte intresserad av globalisering, så länge det inte handlar om hur han ska ta över världen, men han har länge drömt om att få byta några ord med Bill. Sagt och gjort, biljetterna köptes och vi satte oss i limon för två timmars bilfärd till Tammerfors.

Preben ville att jag skulle ordna poliseskort, men det vägrade jag att ens försöka ordna. De har nog viktigare saker att göra när Bill är i stan. Preben blev naturligtvis förbannad och tyckte att det var typiskt finskt att inte ansvara för danska kungligheter. När ska han fatta att han inte är kunglig bara för att han är dansk? När vi körde in i Tammerfors misstog många limon för att vara Bills och vinkade och tjimmade. Preben blev nöjd och trodde att uppmärksamheten gällde honom. "Nu är det minsann bara en praktikant och en fet cigarr som saknas. Hö, hö!", mös han.

När vi kom fram till Tampere-huset där seminariet hölls fick vi veta att Bill var lite sen. Det bjöds på dyr champagne och mat lagad av vår finske kändiskock Hans Välimäki. Preben gillade champagnen, men tyckte att Välimäkis mat var skit. Därför passade han på att gå fram till kocken och med hög röst hävda att Finland, till skillnad från Danmark, minsann inte har någon matkultur. "Dansk pölse slår minsann allt!" Jag var tvungen att dra honom därifrån. Kocken såg inte road ut och jag befarade att vi skulle bli hotade med att gå bakom bastun igen.

Eftersom Bill dröjde passade Preben på att fördriva tiden med att mingla runt bland kända finska politiker. Han var så där charmig som bara Preben kan vara och valde Finlands förestående förbud om att köpa sexuella tjänster som ämne för sitt lediga small talk. Preben konstaterade inför alla som ville höra på, eller bara råkade stå för nära, att det är ett fascistiskt lagförslag som de fått från det fascistiska Sverige. I Danmark ser man däremot mer praktiskt och nyktert på det

hela och tänker på dem som kanske inte har så lätt att få sex bara så där. Sedan underströk han ännu högre att han naturligtvis själv inte tillhörde den kategorin, men att det inte är mer än rätt att tänka på sina medmänniskor. Jag kände mig mycket generad . . .

När Bill till slut anlände en och en halv timme försenad hade Preben redan somnat i sin stol. Jag försökte diskret väcka honom med armbågen så att han åtminstone skulle sluta snarka så högt. Tio minuter innan Bill avslutade sitt tal vaknade Preben och utbrast högt och nyvaket: "Va?! Har han redan pratat om Lewinsky?" Jag har aldrig blivit så utskämd i hela mitt liv. Bill förstod inte exakt vad han sa, men han snappade upp Lewinsky och fick en kräfröd ansiktsfärg och såg bister ut.

När vi åkte hem till Helsingfors igen var Preben mycket besviken. Efter föreläsningen försökte han få tala med Bill, men hölls undan av hans livvakter. Han blev inte heller bjuden på kvällens middag till Bills ära. Än mindre lyckades han få med sig någon kvinnlig riksdagsledamot hem till hotellet. Inte ens en praktikant lyckades han hitta. Preben var så BESVIKEN att han faktiskt höll tyst hela vägen hem, så jag passade på att ta mig en välbehövlig tupplur.

Rosetta, du anar inte hur skönt det är att Preben snart är på väg hem till Danmark igen! Fast jag lider med Köpenhamnskontoret . . . Måste du följa med honom dit också förresten?

Din Reijo

23:58 Klockan är mycket. Egentligen borde jag gå och lägga mig, men det är bäst att hålla flitens lampa lysande några timmar till eftersom Prebens Nordenturné har gjort att vi ligger hopplöst efter med allt. Runt om på våra fyra kontor pimplas det kaffe och cola och vi hoppas att vi åtminstone ska vara för trötta för att

drömma om Preben om vi skulle råka falla i sömn över våra laptoppar. Eller förresten, det är ingen risk att vi skulle hinna sova tillräckligt länge för att vi ska hinna börja drömma. Preben mejlar oss hela tiden, så det plingar i stort sett oavbrutet i våra inkorgar allt eftersom hans mejl trillar in ... Man känner nästan julstämning. Nattens soundtrack är "Bjällerklang".

Annonshelvetet

Fredag den 12 maj 2006

07:32 Natten avslutades med en rejäl smäll. Preben har beordrat mig och 006 att slutföra arbetet med annonskampanjen, så att han och Barbara ”kan få ro i själen”. Preben hävdar att det i alla fall är i stort sett samma sak som ”hans” actionplan och att vi därmed inte behöver mer än någon dag på oss. Den sorts kampanj Preben vill ha kräver många människors jobb under flera månader. Dessutom kräver det pengar. Tombola har varken personal eller pengar så att det räcker.

Den svåra fråga som jag och 006 ställdes inför klockan halv fyra på morgonen var vilket som var jobbigast, att agitera för varför vi borde slippa få göra den eller att helt enkelt bara göra den. Det tog inte många minuter att komma fram till att det är mycket lättare att bara göra eländet. Eftersom det är ett riktigt tvättäkta mission impossible, så finns det dessutom den trevliga fördelen att vi båda kanske får sparken när det hela brakar ihop. Om inte, kommer kostnaderna kring kampanjen i alla fall att driva hela den Nordiska avdelningen av Tombola i konkurs och då slipper vi ju jobba för Preben i alla fall.

Preben kräver att vi ska ha en kampanjplan färdig på en vecka. För att inspirera oss ytterligare inför vår hopplösa uppgift skickade Barbara igår ett sms till mig och 006: ”Since you failed to get your employees to finish this simple task, I have little hope that you will succeed on your own. /Barbara.”

Både Preben och Barbara tycks ha missat coachingtrenden.

Hade de bara kunnat hade de anställt en fet, svettig trumslagare till varje kontor som kunde hjälpa oss hålla arbetstakten uppe medan ett par svartmuskiga slavdrivare då och då klatschade uppmuntrande med sina piskor över våra svettiga ryggar.

Dagens soundtrack är mot mitt bättre vetande och min goda smak Britney Spears med "I'm a Slave for You".

Kommentarer:

Simon, 34: Intressant det där med trumslagaren. Ni väljer nästan varje dag ett soundtrack, är inte det nästan samma sak? Jag menar, ett sätt att hålla tempot uppe när det är tungt på arbetsplatsen?

Rosetta: Ja och nej. Att välja ett soundtrack är ett mycket bra sätt att överleva vardagen på jobbet. Jag rekommenderar verkligen alla att göra det. Man kan göra det i privatlivet med (om man nu har något). Det är dock inte samma sak som trumslagarna som såg till att hålla fart på galärslavarna. Där tjänade musiken slavdrivaren. Vår soundtrack fungerar mer som sångerna som slavarna sjöng på bomullsfälten. De håller vårt mod uppe och ger oss ork. Hade Onkel Tom plockat bomull idag hade han nog också trallat på Britney.

Nordisk poängliga

Lördag den 13 maj 2006

13:24 Jag slapp helt otippat att följa med Preben tillbaka till Köpenhamn. Jag vet inte varför. Lika lite som jag vet varför han tvingade med mig till Oslo och Helsingfors. Jag är äntligen på väg hem och Preben myser i sitt älskade fädernesland Danmark och i resten av Norden gör alla så gott de kan för att hämta sig efter Prebens besök. Norge drabbades hårdast den här gången, men Danmark har fortfarande en förkrossande ledning över de andra länderna. Sedan jag började för tre år sedan ser den nordiska poängliga över antal anställda som Preben sparkat ut så här:

Danmark: 15

Norge: 9

Sverige: 7

Finland: 4

Den något ojämna fördelningen beror främst på två saker. Huvudkontoret ligger i Danmark. Det innebär att personalen där dagligen måste stå ut med Prebens infall och nycker och ju närmare man är Preben rent geografiskt, desto större body count, det vill säga antal avpolletterad personal. Finlands relativt låga antal sparkade beror på att Preben tycker att finnarna är ett konsigt folk som inte ens kan prata ett språk som man kan förstå. Det gör att han inte riktigt vill ta i Finland annat än de gånger han faktiskt är där. Detta skapar naturligtvis en hel del andra problem i arbetet, men det håller frekvensen av sparkade nere.

Delvis också beroende på att Preben inte förstår en stor del av de mejl som personalen skickar och som han i smyg sitter uppe om nätterna och läser. Ju mindre Preben förstår, desto mindre saker kan han i sitt huvud förvränga till illojalitet och moraliskt förfall.

Regine på Köpenhamnskontoret har lovat att rapportera vad Preben har att säga om sitt nordiska korståg och vi ser med spänning fram emot att höra hur hans version av hans eskapader ser ut när han återberättar dem för en tämligen blasé Köpenhamnsstab. Med undantag för Mads-Peder naturligtvis, som kommer att vara idel öra och klappa Preben medhårs för att själv hamna i bättre dager.

16:12 Dagens snackis är det sms som Preben skickat till Regine, Reijo, 006 och mig: "Var ska man annonsera efter en praktikant som kan massera bra? I branschtidningen?"

Eftersom vi inte alls är verksamma inom massage-, spa- eller rekreationsbranschen är det ju inte utan att man undrar vad som föranlett hans fråga. Samtidigt är det ingen som vågar fråga närmare med tanke på vilken sorts svar som kan tänkas komma. Själv är jag mest glad över att han inte skickade sms:et till praktikant-Karin. Det hade onekligen kunnat ställa till det för mig.

19:22 Jag är mer än lovligt upprörd! Jag har nyss haft besök av mannen i familjen som bor ovanför mig. Han påstod ännu en gång att Hannibal skällt två hela nätter på raken. Jag förklarade att jag varit på resande fot och att Hannibal inte varit hemma alls. Grannen påstod då att jag ljög. Jag fick en stark lust att strypa honom, som jag dock höll tillbaka. Han upprepade gång på gång: "Vi kan inte ha det så här! Vi kan inte ha det så här!" Jag svarade att nej, det kan vi sannerligen inte, för det stör ihjäl mig att ni påstår att min hund skäller när han inte ens är hemma så nej, jag kan faktiskt inte heller ha det så här! Sedan smällde jag igen dör-

ren och satte mig i soffan och åt en mikrovärmd pastaröra direkt ur kartongen från 7-Eleven. Hannibal fick det mesta av röran. Jag känner mig inte hungrig. Jag känner mig trött.

Au pair sökes

Måndag den 15 maj 2006

Prebens sms till oss har tydligen fått mogna i hans huvud över natten. Regine rapporterar från Köpenhamn att Preben har kommit på en ny och ännu bättre idé. Han ska skaffa en au pair – åt sig själv.

Det har dessutom fallit på Regines lott att ta kontakt med en dansk au pair-förmedlare och utforma ansökningen så att någon nykläckt student från något östland känner sig manad att komma och vara au pair åt Preben. När man ansöker ska man fylla i ett färdigtryckt formulär. Regine har efter bästa förmåga fyllt i ett och faxat det till oss andra. Det faxas en hel del mellan kontoren eftersom Preben inte kan smygläsa faxen om man förvarnar via telefon när man skickar fax.

Ansökan om au pair.

Familjeförhållande: Kaotiskt. Drake till fru.

Ekonomiska förhållanden: Gud vet! Antagligen betydligt sämre än vi ger sken av.

Antal barn med namn och ålder: 1, Preben, 55 år gammal.

Särskilda behov: Passning 24 timmar om dygnet, sju dagar i veckan.

Handikapp/sjukdomar: Flatlöss (under behandling), psykopat, hypokondriker, manisk, oförmögen att knyta an känslomässigt till andra människor och otillräcklig förmåga att visa empati. Mejlberoende, blir kinkig om han inte mejlat på ett tag.

Speciella önskemål för den au pair som ni vill ska arbeta i ert hem: Ska vara 17–19 år. Gärna blond och välutvecklad. Gärna av östeuropeiskt ursprung. Färdigheter i massage. Villig att arbeta för sparsamma portioner mat och torftigt husrum i sjuk miljö.

Rökning: Otillåtet för au pair, tillåtet för Preben (oavbrutet, överallt).

Körkort: Önskvärt, då Preben med jämna mellanrum får sitt indraget.

Detta är naturligtvis inte exakt samma fax som gått iväg till au pair-förmedlingen. Men nästan ...

11:28 Eftersom Preben ju mycket sällan svarar i telefon annat än när Barbara ringer, och då mest för att han inte skulle våga låta bli, har Regine tvingats sätta upp sig själv som kontaktperson på au pair-ansökan. Därför är det också till Regine som au pair-förmedlingens högsta chef ringer blott sju minuter efter att hon faxat iväg ansökningen, varpå följande dialog utspelar sig:

Au pair-chefen: Vad fan tror du att du håller på med?

Regine: Jag försöker fixa en au pair åt min 55-årige chef.

Au pair-chefen: Jag hoppas att ni menar åt hans barn.

Regine: Tyvärr inte. Jag menar åt min 55-årige chef.

Au pair-chefen: Är det här ett skämt eller?!

Regine: Jag önskar att det vore det.

Au pair-chefen: Tror ni att vi har tid med sånt här trams?

Regine: Nej. Det har inte jag heller. Jag har massor att göra.

Au pair-chefen: Varför håller ni då på så här?

Regine: För att min 55-årige chef vill ha en au pair.

Au pair-chefen: Åt sig själv?

Regine: Ja.

Au pair-chefen: Blond och välskapt?

Regine: Ja.

Au pair-chefen: Av östeuropeiskt ursprung?

Regine: Ja.

Au pair-chefen: Som kan massera?

Regine: Ja.

Au pair-chefen: ...

Regine: ...

Au pair-chefen: Har du funderat på att byta jobb?

Regine: Vad tror du själv?

Dagens soundtrack har Julie Andrews-tema. "Mary Poppins"?
"The Sound of Music"? Spelar ingen roll. Välj själv.

Femårsplan

Måndag den 15 maj 2006

Som tur är har Preben varit fullt upptagen med sina tankar på att skaffa en au pair. Så upptagen att han faktiskt inte ens har gnällt över att jag och 006 fortfarande inte levererat utvärderingen av hans actionplan. Detta trots att den avhandlar ”det år som Tombola tar steget ut bland de större aktörerna på marknaden”. Nåväl, Prebens prioriteringar är alltid outgrundliga, ombytliga och irrationella så det är ingen större överraskning för någon av oss. I det här fallet är det dock tur, eftersom det köpt mig och 006 någon dag extra.

Efter flera dagars dygnetruntarbete, med vissa avbrott för kaffe och tarvliga spekulationer i Prebens och Barbaras eventuella konsumerings av den oheliga allians de kallar sitt äktenskap har vi presterat ett tämligen imponerande dokument som omfattar inte mindre än fjorton sidor. Förutom dessa fjorton sidor grundmarknadsplan, med alla de obligatoriska komponenter en sån kräver, har vi även totat ihop fyra specifika sidor för varje land. Det ger totalt tjugosex sidor. Så väldigt imponerande är det nu kanske inte. Större delen av den är mer eller mindre en kopia av förra årets marknadsplan om ”det år som Tombola tar steget ut bland de större aktörerna på marknaden”. Vi har i stort sett bara bytt ut årtalen 2005/2006 till 2006/2007. Det spelar ingen roll. Företagets alternativa slogan säger allt: ”Tombola: samma skit varje gång!” Dessutom kommer Preben och Barbara i alla fall bara att läsa de tre första sidorna som innehåller de något

friserade, men ännu fullkomligt orealistiska säljmålen, diverse tomt prat om Tombolas fantastiska framgångar i utlandet och företagets ambition att följa upp dessa framgångar på den inhemska nordiska marknaden. Tombola ska etableras som ett "household name".

Naturligtvis tror varken jag eller 006 på detta. Det gör ingen annan inom företaget heller, mer än Preben som inte bara tror på det, utan ovillkorligen kräver det. För Barbara handlar det inte heller om att tro. För henne är det ett faktum att det hela ska ske, precis som att regn faller nedåt och att pommes friten böjer sig på McDonald's. Mads-Peder vet säkert att det inte kommer att gå, men för honom är det ett lysande tillfälle att få framställa sig själv i bättre ljus genom att smutskasta oss andra inför Preben och Barbara. Ingen av dem anpassar förväntade försäljningssiffror till de faktiska förhållandena.

Så långt vår actionplan. Kampanjplanen? Den har vi inte ens börjat på.

Kommentarer:

006: Varför har jag fått en faktura på 12 000 kronor för "vandalisering av konstverk" från hotellet du bodde på när du var här?! :-#

Rosetta: Ja, men stäm mig då!

Sömnlös på kontoret

Måndag den 15 maj 2006

20:47 Arbetet med Prebens actionplan har tagit ganska hårt på mig. På tre dygn har jag sovit sex timmar. Det är inte tillräckligt. Preben tycker att det är mer än nog. Bevisligen har han fel. Om det är den allmänna sömnbristen eller min rock-'n'-roll turné med Preben vet jag inte, men i vilket fall stoltserar jag nu med fyra stygn i mitt vänstra ögonbryn sedan jag idag somnade och slog huvudet i skrivbordskanten. Det gör inte så mycket. Jag kommer att få ett sextigt ärr i ögonbrynet och hoppas att det ska lyfta mitt sexliv till nya oanade höjder. Min 7-Eleven-romans kanske inte bara kommer att ge mig ett leende hädanefter. Kanske kommer jag att få ett litet: "Ha en bra dag" också. Vem vet?

Den lilla arbetsplatsolyckan har också resulterat i en kaskad av upprörda mejl från Preben. Han surar över att jag var borta från kontoret i fyra timmar: "Det tar väl för helvete inte en timme per stygn?!" Han kritiserar min sömntechnik: "Du måste lära dig att sova effektivt! Det är en företagsledares plikt att kunna göra det." För att råda bot på denna uppenbara brist i min person har han beordrat mig att beställa boken *The Ultimate Guide to Power Sleeping – How to Sleep Eight Hours in Only Fifteen Minutes and Maximize Your Income in Only 30 Days*. Sist men inte minst oroar han sig för att jag ska stämma honom för att jag skadat mig på arbetet: "Det är viktigt att du tar ansvar för din egen skuld i att olyckan inträffade. Gör du det?"

Eftersom jag har en lätt hjärnskakning och inte bör anstränga

min lilla grå mer än nödvändigt ignorerade jag det där sista mejlet. Det har gjort Preben ännu mer upprörd. ”Det var ju ditt eget fel att det hände, eller hur? Hade du inte suttit så nära skrivbordet skulle du missat det när du föll. Och jag tvingade ju inte dig att sitta där du satt, eller hur?” Det är helt uppenbart att han vill att jag ska svara på hans mejl och säga att det var mitt eget fel så att han har ett skriftligt erkännande om jag skulle få för mig att stämma honom. Det tänker jag inte ge honom. Jag tänker inte stämma honom heller, men det är roligt att låta honom vändas. Det är ganska upplyftande faktiskt.

21:21 Än mer upplyftande är att det har trillat in ett mejl från Percy som har fått komma hem från sjukhuset.

Från: Percy

Skickat: mån 2006-05-15 20:13

Till: Rosetta Sten

Kopia:

Ämne: I'm back!

Rosetta, min kära krigare!

Tack att du larmade min fru och räddade mitt liv. De skrev ut mig från sjukhuset igår och jag har blivit sjukskriven i minst sex veckor. Det är bra. Jag behöver lite tid att tänka igenom allt som har hänt. Du vet ju hur Preben är. Hur han väver in en i sitt nät innan man hinner fatta vad som händer.

Jag skäms för det jag gjorde men det kändes som om jag inte hade någon utväg. Jag jobbade så hårt med den där jubileumslanseringen att jag helt enkelt inte orkade längre. När Preben och Barbara ändrat lanseringsdatumet för tjugotredje gången (jag räknade!) och Preben dessutom kom på besök och började sparka alla, klappade jag ihop. Allt som jag gjort det senaste året kom Preben och förstörde bit för bit hela tiden, så att jag fick börja om från början. Det var som

att bygga ett pussel utan att någonsin få pusselbitarna på plats. Samtidigt började mitt äktenskap knaka i fogarna. Det är ju inte så konstigt. Vem står ut med en när man är så stressad hela tiden? Jag kände att vi gled ifrån varandra mer och mer. Vi slutade prata med varandra. På morgonen vaknade jag, åt, gick till jobbet, kom tillbaka sent, sov och vaknade igen på morgonen. Ja – jag tror inte att jag behöver förklara det här för dig. Du vet ju hur det är.

Du behöver inte vara orolig för mig. Jag klarar mig. Hörde om bloggen. Skitbra! Har läst det ni skrivit på sjukhuset. Jag ska kika in lite senare idag igen och säga hej till alla. Det är bara du som skulle komma på något sånt. Tack!

Percy

”Kära krigare”? Percy uttrycker sig alltid som om vi alla inte alls var utfyllnad på Tombolas fyra lokalkontor, utan riddare kring runda bordet i Camelot. Det känns faktiskt ganska upplyftande och det är skönt att höra att han mår bättre. Jag ser fram emot att träffa honom på bloggen inom kort.

Kommentarer:

006: Sovit gott på sistone, Rosetta? Hörde att du latat dig på jobbet. Preben sms:ade och sa att du börjat slappa på jobbet och att du varit oanträffbar i fyra timmar. Han var inte nöjd.

Rosetta: Lite hård huvudkudde kanske, annars var det skönt att få sova en liten stund. Jag är ju inte bortskämd med det direkt. Preben är rädd att jag ska stämma honom. Ha, ha!

Reijo: Han borde ge dig ett madrasserat kontor.

Percy: Om någon borde ha ett madrasserat rum är det Preben.

Regine: Vad roligt att du hittat hit, Percy!

Micke: Hoppas att du mår lite bättre! Vi har saknat dig.

006: Saknar dig med, men lova att du hittar ett nytt jobb och aldrig börjar jobba för Preben igen.

Percy: Jag ska göra mitt bästa. Jag väljer soundtrack idag. Det får bli Madonna, så gör jag Micke glad också.

Micke: Tack, tack! Vilken låt?

Percy: "Die Another Day". Håll fanan högt, Prebens proletärer! ;-)

Rosetta: Din morbide fan!

Kejsar Preben söndrar och härskar

Tisdag den 16 maj 2006

10:17 Vi har just haft en av våra förbjudna kaffepauser här på Sverigekontoret. Preben hävdar att kaffepauser hämmar effektiviteten och produktiviteten. Det må vara hänt, under förutsättning att alternativet vore något annat än det faktiskt är. Om jag drog in kaffepauserna skulle jag inte bara få ett veritabelt myteri på halsen, vilket jag absolut inte har tid med. Dessutom är ”kaffepauserna” i verkligheten inget mer än att en liten skara trötta undersåtar till Preben vädrar kaffe i luften och lommar ut till kaffemaskinen och småpratar i två minuter för att sedan hasa in på sina rum igen. Gjorde vi inte detta skulle vi alla, även jag, falla i koma framemot tretiden på eftermiddagen och gud vet när vi skulle kvickna till. Eller om vi ens skulle kvickna till alls. Det skulle hämma effektiviteten och produktiviteten betydligt mycket mer än två ynka tvåminuterspauser varje dag.

Dagens första kaffepaus avslutades med att praktikant-Karin plötsligt fick luft och undrade: ”Varför försöker Preben spela ut sina anställda mot varandra? Är inte det kontraproduktivt?” Karin är ganska ung och har just avslutat en magisterkurs i litteraturvetenskap med inriktning på feministisk teori. Därför får man ha visst överseende med hennes sätt att uttrycka sig, men frågan är i sig både relevant och intressant.

Preben har tre saker gemensamt med de romerska kejsarna:

1. Hans mål är att erövra världen.

2. Han är av meningen att om man ska lyckas erövra världen så är det enda sättet att göra det genom att använda den gamla beprövade söndra och härska-tekniken.
3. Han är galen. (Och om nu Preben bara haft en häst skulle han säkert utnämnt den till vice vd, precis som kejsare Caligula utnämnde sin häst, Incitatus, till konsul. Och om han bara kunde förvandla kontoret till bordell, skulle han göra det med.)

Preben har ännu en likhet med de romerska kejsarna, nämligen deras vana att bjuda folket på bröd och skådespel så att de skulle vara för upptagna att tänka på sociala orättvisor, krig och annat elände som kejsarna drog över dem. När man först träffar Preben bjuder han på bröd och skådespel, om han tror att han kan få ut något av en vill säga. Precis innan och efter Preben anställt en plockar han med en på lyxiga middagar, smäller upp plånboken på vid gavel och snålar inte med pengarna vad det än gäller. Han tar sedan tillfället i akt att smyga in nedsättande kommentarer om dem som redan jobbar och lägger sedan till små förhoppningar som: "Men nu kommer ju du in och räddar skutan!" Just då tänker man inte på hur knäppt det är. Man är alldeles bländad av Preben och hans låtsade tilltro till en. Alla får sin stund i solen som Prebens favorit, men den går snart över och då blir det både kallt och mörkt.

Prebens taktik må låta lättgenomskådad, men Preben kan vara mycket charmig och slipad. Både av egen erfarenhet och av vad jag sett att han gjort/gör med andra kan jag intyga att han i stort sett undantagslöst lyckas med sina charmiga smutskastningskampanjer. Inte ens de starkaste, smartaste och mest luttrade kan stå emot när de är nya och gärna vill göra ett gott intryck på sin nye chef. Vi har också upptäckt att Preben försöker använda nyanställda som någon sorts informatörer eller spioner som ska meddela honom om vad det pratas om på kontoret. Det gör att det är svårt att lita på nyanställda och det tar därför ett tag innan

man som nyanställd kommer nära sina arbetskamrater och får möjlighet att upptäcka att de är både kompetenta och trevliga.

Att vi dessutom sitter i fyra länder gör det lätt för Preben att slå in kilar mellan de olika kontoren. Man ska inte heller glömma att de flesta inte jobbar längre än några månader för att de inte orkar och blir sjuka och/eller som det oftast blir, får sparken av Preben. Så även om de till slut genomsådat honom kommer det snart en nycharmard nyanställd och får deras jobb och så börjar allt om från början igen. Personalrotationen gör att Preben aldrig stött på några större problem med att personalen slår sig samman mot honom. Inte förrän nu. Bloggen verkar fungera som jag hoppades. Det största hotet mot Preben är att personalen håller ihop. Det är därför han gör sitt bästa för att döda allt vad spontana glädjeyttringar proletärerna emellan heter. Han är van vid att lyckas. Det ska vi ändra på.

Och slutligen: Är Prebens söndra och härska-taktik bra för företaget? Inte då! En av företagets största kostnadsposter är de kostnader som är förknippade med nyanställningar.

Kommentarer:

Lotta, 32: Får min chef verkligen klocka våra toalettbesök och dra av tiden från lönen?

Rosetta: Man har rätt till fem minuters paus varje timme för toalettbesök och annat. Fem minuter är ganska lång tid att tillbringa inne på toaletten. Om det normalt tar en minut att göra lilla a, så sparar du ju fyra minuter till nästa gång, då du har hela nio minuter på dig att göra stora A om så skulle behövas. Din chef är ute och cyklar och borde rikta sin uppmärksamhet på något viktigare än hur länge personalen pudrar sina näsor.

Preben, pressen och the white man's burden

Tisdag den 16 maj 2006

Regines bekymmer med Prebens strålande idé om att skaffa en au pair åt sig själv är inte över. Tvärtom. Sedan au pair-förmedlingen meddelat att de inte kan tänka sig att skicka en av sina flickor till Preben, vilket ju är fullkomligt förståeligt, har han beslutat sig för att inte låta saken bero.

Bakgrunden till Prebens intresse för en au pair har att göra med ett lunchmöte som han deltog i för några månader sedan. På lunchen fick en grupp företagsledare lyssna på den kände amerikanske organisationskonsulten Dr John A. Mazing som föreläste om sina nya upptäckter beträffande hur man kan förbättra företagets resultat genom att tillämpa de så kallade work/life balance-teorierna. "Arbetet kan inte vara livets enda mening. Man måste värna om familjen och hemmet också", predikade den entusiastiska organisationsdoktorn medan Preben vräkte i sig chateaubriand och sköljde ner det med ett glas Syrah. Efter som Preben tycker att hela konceptet work/life balance suger big time så har vi på Tombola fortsatt med den sedvanliga work = life-principen. Ända till idag då Preben plötsligt kommit på att det är just work/life balance som saknas i hans liv och att au pair-förmedlingen inte bara nekat honom möjligheten till en bättre balans utan dessutom könsdiskriminerat honom. Preben anser nämligen att au pair-förmedlingen nekat honom hemhjälp på grund av att han är man. "Jämt får man lyssna på det där tjetet om att kvinnor diskrimineras i arbetslivet. Men vad händer när

en vit heterosexuell man som jag utsätts för diskriminering? Va!? Hade det varit en svart lesbisk mor i min ålder så hade förmedlingen skickat hemhjälp till henne bums.” Naturligtvis saknar Prebens påstående all förankring i verkligheten, men logik har aldrig varit Prebens starka sida. Däremot tror han starkt på sin sak och har därför utarbetat en handlingsplan i tre steg:

1. Skicka ut pressmeddelande för att upplysa världen om hur män dagligen diskrimineras i arbetslivet och hur samhället bör fokusera på att skapa bättre work/life balance för medelålders chefer.
2. Stämna au pair-förmedlingen för könsdiskriminering. Att diskriminera någon på grund av kön är ett brott mot mänskligheten och oekonomiskt hushållande av samhällets resurser.
3. Vinna målet och ta emot världens jubel för att ha krossat ännu en orättvisa i rättvisans och hederlighetens namn.

Rättvisa och hederlighet ligger långt ifrån Preben. Den faktiska orsaken till att Preben bestämt sig för att slå ett slag för sin sak är, förutom att han anser sig behöva en ung snygg au pair, att han vill ”höja sin profil som Nordens främste företagsledare med starka etiska värderingar” och räknar med att jämställdheten är en tillräckligt het fråga i näringslivet för att ge honom massor med mediautrymme i teve och business-tidningar. Dessvärre är det Regines uppgift att genomföra de tre stegen. Hon är inte glad för det. Den danska marknadsavdelningen har med fullt stöd från de andra nordiska marknadsavdelningarna å det bestämdaste avrått Preben från att gå ut till media för att inte skada företagets redan ganska sargade rykte, ett råd som Preben självfallet inte uppskattade. ”Tycker ni att det är rätt med diskriminering? Hur kan ni sova gott om nätterna när det begåtts en så stor oförrätt mot mig och halva befolkningen?” dundrade han och la sig an med precis den min som anstår ett självutnämnt offer.

Jag är säker på att alla skulle sova mycket bättre om Preben

bara kunde släppa sin vansinniga fixidé om att skaffa en au pair åt sig själv. Framför allt skulle au pairer runt om i världen dra en lättnadens suck.

Själv skulle jag också sova betydligt bättre om inte grannen lät sin helt uppenbart överviktiga och överaktiva unge med träben träna inför Stockholm Marathon dygnet runt inomhus. Hur långt kan en unge springa egentligen? Mycket långt tydligen. Det hjälper inte ens att sätta på sig lurar med musik för man kan fortfarande känna hur luften i rummet liksom pulserar när ungjäveln springer omkring. Dessutom väcker han Hannibal. Och om Hannibal säger pip dunkar grannen i golvet för att tala om att de blir störda. Jag tror jag ska gå upp och säga att jag tyvärr har svårt att särskilja de missnöjda dunkningarna från deras skitunges oljud.

Kommentarer:

Reijo: Men det är ju synd om Preben! Han är ju bäraren av den vite mannens börda personifierad.

Regine: Du menar väl den blekfete danskens börda?

Reijo: Är inte det ungefär detsamma med tanke på Danmarks ambitioner att sprida demokrati och civilisation i vissa oljeländer...?

Regine: Ska du säga! Danskarna försöker i alla fall göra någonting medan ni finner bara stänger in er i bastun och är stolta över att ha tagit emot en handfull flyktingar genom åren.

Rosetta: Så så, barn. Inte bråka nu!

Maj-Lis, 49: Har du, Rosetta, aldrig känt dig diskriminerad i arbetslivet på grund av ditt kön?

Rosetta: Det vore en lögn att påstå att jag aldrig skulle ha diskriminerats på arbetet. Jag tycker dock att för den enskilda individen är det alltid nyttigare att vägra stämpla sig själv som offer och istället välja att tro på sina möjligheter att påverka sitt liv, oavsett om man är man, kvinna eller en trädgårdstomte. Dess-

utom kan jag ibland känna mig bra förbryllad över jämställdhetsdiskussionen som oftast inskränker sig till just kön. Om du tar två personer med samma kvalifikationer, Maria Svensson och Ahmed Hassan, vem tror du blir kallad till arbetsintervju?

PowerPointLess-Preben

Tisdag den 16 maj 2006

En av Prebens många olika uppenbarelser är PowerPoint-Preben. PowerPoint-Preben är kanske inte den absolut värsta inkarnationen av Preben, men dock ack så vämjelig. Anledningen till att jag tar upp PowerPoint-Preben just nu är att han mejlat Regine en PowerPoint-presentation över hur hon ska lägga upp den i Prebens ögon så snillrika trestegsplanen för att återupprätta alla mäns rätt till bättre work/life balance.

PowerPoint-presentationen innehåller bland annat:

- En utförlig beskrivning av hur vita heterosexuella medelålders män dagligen och i det dolda förtrycks genom att man nekar dem en möjlighet att anlita hemhjälp och på det sättet förbättra sin work/life balance.
- Varför det är en mänsklig rättighet för alla att ha tillgång till hemhjälp. (Under förutsättning att man är rik nog att hålla sig med en vill säga. Mindre bemedlade människor intresserar aldrig Preben eftersom de inte har några pengar han kan försöka komma åt och de är således fullkomligt onödiga varelser som inte är intressanta i det här, eller något annat, sammanhang.)
- En genomgång av hur könsdiskriminering inom näringslivet urholkar samhället.
- Ett utkast till ett pressmeddelande som bland annat omnämner Preben som "Nordens mest framgångsrike företagsledare" med "världen som arbetsfält".

Eftersom Preben anser sig vara ett under av god smak och pedagogik är PowerPoint-presentationen fylld till brädden av diverse illustrationer, informativa blinkande pilar och annan färgglad rörlig grafik med syfte att förstärka upplevelsen av Prebens utsatta situation och rättfärdiga avsikter.

Det kan tyckas underligt att Preben tagit sig tid att göra en så utförlig PowerPoint-presentation över sin trestegsplan, men det är det inte. Preben tror att PowerPoint givits till människan av Gud på samma sätt som han gav stentavlorna till Moses. Den specifika anledningen i just det här fallet är att tvinga stackars Regine att kalla till presskonferens i Köpenhamn för att hjälpa Preben att sparka igång mediakampanjen.

Regine sliter sitt hår och har bönat och bett Preben att ställa in arrangemanget som är tänkt att gå av stapeln på fredag. Preben sms:ade nyss både mig och Reijo och klagade på att Regine ”saknar visioner!” Det är möjligt, men det kan också ha att göra med att vi är för upptagna med Prebens meningslösa vendettor och underliga nycker.

Jag blir så trött. Därför har jag precis varit och hämtat en kopp kaffe och tänker nu på betald arbetstid, eller tja ... arbetstid i alla fall, googla runt lite och se om det finns någon sorts tävling i stil med ”The World’s Most PowerPointLess-Presentation”. Prebens bidrag skulle sopa mattan med alla andra bidrag. Han skulle antagligen inte fatta det hela och ta vinsten som en komplimang ...

Fuck facket!

Onsdag den 17 maj 2006

15:26 Efter Prebens besök har praktikant-Karin tydligen på allvar börjat inse hur det är ställt här på Tombola trots att jag har försökt skydda henne från den krassa verkligheten. Inte för Prebens skull, utan för att hon inte helt ska förlora hoppet om hela branschen och sin egen plats och framtid i den.

Eftersom hon inte bara är alldeles nyutflugnen från universitetet utan dessutom ung nog att fortfarande ha kvar sitt charmigt ideologiska tänkesätt bombarderar hon mig med diverse frågor om sånt som arbetsrätt, som jag inte riktigt vet hur jag ska besvara utan att tufsa till hennes rart naiva inställning till arbetslivet. Det känns lite som att tala om för en fyraåring att tomten inte finns. Eller kanske ännu mer som att säga: "Ja, du har helt rätt. Det *finns* monster i garderoben!"

Imorse undrade Karin varför inte facket rycker in och protesterar när Preben om och om igen sparkar sina anställda utan anledning. Jag förstår varför hon frågar. Det har ju hunnit försvinna en hel del folk bara under den korta tid hon varit på kontoret. Lyckligtvis dök det upp ett bud med en halvautomatisk och tillika trasig Isomac AO2 espressomaskin som Preben beställt. Preben hoppas att vi ska kunna fixa den och sedan leverera den till Köpenhamnskontoret så att hans dagar kan förgyllas med äkta cortados. Isomacen kostade inte mindre än trettioåtta tusen kronor och såg ut som om någon släpat den efter en bil. I vanliga fall hade det irriterat mig eftersom kostnaden för den

kommer att dras från det svenska belastningskontot, men nu dök den upp med sådan tajming att jag inte kunde låta bli att känna en viss tacksamhet. Karin fick fullt upp med att försöka sparka igång åbäket och jag kom undan med blotta förskräckelsen och slapp svara på hennes fråga om vad facket gör för att hjälpa de av oss som Preben sparkar.

Det svar som jag idag med nöd och näppe slapp leverera till den oskuldsfulla Karin var detta: Facket bryr sig inte.

Det finns flera anledningar till deras ointresse. Preben är beredd att gå genom varje rättslig instans som finns för att få rätt. Hittills har han dock aldrig behövt göra det eftersom facket aldrig orkat ta en sådan fight med honom. Det kostar dem för mycket tid och pengar. Någon vanlig förhandling blir det aldrig tal om, eftersom Preben dels inte vill höra talas om det och dels för att han är komplett oförmögen att föra en normal diskussion om de anställdas rättigheter, eller om något annat för den delen.

Dessutom är det få som orkar dra igång en rättslig process mot Preben. Han skyr inga medel och inga kostnader för att dra folk i smutsen så mycket det bara går och efter att ha jobbat med Preben är det väldigt få som har kraft att ens tänka tanken på att behöva utstå det. De flesta är glada över att komma undan med hälsan i behåll, även om det innebär att Preben slipper ersätta dem för det han utsatt dem för. Och betala ut innestående lön, semester och annan innestående ersättning, som han gjort en otrevlig vana av att aldrig betala ut.

Prebens orsak till att sparka sina anställda är vanligen illojalitet. Detta är något som vi alla gör oss skyldiga till varje dag, åtminstone om man går efter Prebens definition av ordet.

Illojalitet enligt SAOL: att vara ohederlig, otillbörlig, osolidarisk.

Illojalitet enligt Preben: att inte helhjärtat hålla med om och stödja alla Prebens nycker och infall hur vansinniga de än må

vara (och även om de i sig skadar företaget. Sic). Att tänka, känna eller ens drömma något ofördelaktigt om Preben eller något som har med Preben att göra.

Problemet är att facket inte har en aning om Prebens något speciella definition av begreppet illojalitet och att de gång efter annan låter sig charmas av Preben att tro att deras definition av illojalitet är densamma som hans. Facket har därför visat sig vara exceptionellt tandlösa mot Prebens decimeringar. Om vi ska komma åt Preben måste vi göra det själva. Det är ett jobb för proletärerna.

19:32 Preben har vänt sin vrede mot vårt broderland i väst, Norge. Han är mycket upprörd och trodde i eftermiddags på allvar att hela Oslokontoret var på rymmen, när han ville prata budget. Jag påminde honom dels om att det är Reijo han ska prata med det om enligt Prebens "egen" actionplan och om ett mejl som 006 skickade igår eftermiddag om att det idag är den 17 maj och att kontoret därför är stängt för dagen och att personalen firar nationaldagen med sina familjer som de annars aldrig hinner se eftersom de jobbar för Preben. Prebens svar på min påminnelse lät inte vänta på sig och kom i sms-form:

"De kan ju inte bara överge kontoret! Vad ska våra internationella kontakter säga?!"

Jag svarade att det ju inte är helt ovanligt med lokala helgdagar och att människor som jobbar internationellt är vana vid det.

"JOBBAR MAN I ETT INTERNATIONELLT FÖRETAG MED VÄRLDEN SOM ARBETSFÄLT KAN MAN INTE HÅLLA PÅ ATT TA LEDIGT BARA FÖR ATT DET ÄR NÅGOT JÄVLA 'SYTTENDE MAJ'!!! JAG FÅR JU ALDRIG VARA LEDIG!!!"

21:05 Jag brydde mig inte om att svara på det högljudda sms:et från Preben utan sms:ade istället 006 och förberedde henne på

Prebens digitala attacker som kommer att ligga och vänta på henne imorgon när hon öppnar sin mejlbox.

”VARFÖR SVARAR DU INTE? ÄR DU OCKSÅ PÅ RYM-MEN?”

Jag frestades att svara: ”Ja, jag befinner mig i en norsk folkdräkt på Skansen och firar 17 maj med alla norrmän som emigrerat till Sverige, men som ändå envisas med att fira Norges nationaldag.” Jag gjorde dock inte det. Istället avledde jag hans uppmärksamhet från det norska nationaldagsfirandet i ett försök att få honom både att lugna ner sig och förse mig med lite livsnödvändig information på samma gång:

”Nej, jag är på kontoret. Hörde att Barbara kanske tänkte komma och besöka Norden. Roligt, vet du när hon tänker komma?”

Det tog emot att skriva ”roligt”, men Preben är nog med sådana småsaker och kan haka upp sig i all oändlighet om man glömmer bort dem. Nu får jag invänta svaret. Jag hoppas att hon har ändrat sig. Jag hoppas att hon tar en tripp till ... tja Nya Zeeland är väl så långt bort man kan komma på jorden. Synd om folket där bara. Micke på marknadsavdelningen tipsar om att NASA tänker skicka en ny sond till Mars. Det kanske vore något för Barbara ...

Dagens soundtrack är ”Ja, vi elsker dette landet”.

Från: Tombola

Skickat: ons 2006-05-17 22:13

Till: Press/Media

Kopia:

Ämne: Inbjudan till presskonferens

Inbjudan till presskonferens:

Stoppa den manliga könsdiskrimineringen i arbetslivet!

Välkommen till årets viktigaste seminarium om work/life balance ur könsperspektiv!

Talare: Preben (världskänd direktör och samhällsdebattör)
Direktör Preben bjuder in till ett samtal med det uttalade målet att väcka debatt kring de manliga chefernas möjligheter att kombinera arbete och fritid. "Det är dags att vi inser vem som bär den tyngsta bördan i samhället och att de hårt dubbelarbetande männens behov för förbättrad work/life balance tillgodoses."

Direktör Preben lovar att belysa problematiken utifrån sina egna erfarenheter av diskriminering inom au pair-branschen. "Det är viktigt att jag och andra inom samhällets toppskikt tar avstånd från all orättvis särbehandling av den enskilde individen", påpekar direktör Preben och uppmanar alla att ge aktivt stöd till hans initiativ.

Plats: Radisson SAS Royal Hotel, Köpenhamn

Tid: fredag, kl.: 13:00

Mvh,

Preben

Direktör, samhällsdebattör och jämställdhetskämpe

Mejlgräl by proxy

Torsdag den 18 maj 2006

08:25 Preben har tvingat Regine att skicka ut inbjudan till presskonferensen. Han har också uppmanat samtliga fyra länder att ta in offerter på vad det skulle kosta att trycka upp tiotusen knappar med texten: "Diskriminera mig inte!" Som om någon skulle hinna tillverka dem tills på fredag. Och som om någon skulle vilja ha en sådan knapp på sig. Man kan lika gärna tatuera in "OFFER!" i pannan om det är det budskapet man vill sända till sina medmänniskor. Han skulle också kunna återanvända sitt eget gamla guldorn: "Det är mig det är mest synd om!" Det skulle också passa som hand i handske.

Dessutom undrar jag stillsamt om 13:00 avser Prebentid eller alldeles vanlig tid? Det vore ju jobbigt om diskrimineringens själva centralpunkt kom för sent och så att säga diskriminerade sig själv.

Detta är dessvärre bara början på Regines bekymmer. Inte nog med att hon måste arrangera Prebens kamp mot könsdiskrimineringen, förbereda presskonferensen och dessutom göra sina vanliga sysslor, det vill säga de hon egentligen är anställd för att göra. Som grädde på moset har Barbara fått nys om Prebens dröm om att ha en alldeles egen au pair och hon är inte nöjd. Verkligen inte nöjd...

Hur Barbara fick reda på historien med au pairen är det ingen som vet. Hon kan inte ha snappat upp det själv, dels för att hon tillbringar större delen av året i Rom och dels för att hon vägrar lära sig danska. Danska är enligt Barbara "ett horribelt språk

som bara passar bönder och lösdrivare!” Och såna som hennes man tydligen, ja danskar alltså. Barbara pratar helst bara italienska vilket passar hennes personlighet ganska bra. Det kan knappast finnas något språk som skulle passa bättre till Barbaras dramatiska vredesutbrott. När hon är på besök måste hon degenerera till att prata engelska, eftersom ingen på kontoret pratar italienska. Men i ärlighetens namn skulle det faktiskt inte behövas. Innebörden i hennes italienska stackatoutbrott går fram med all önskvärd tydlighet i vilket fall.

Nåväl, troligast är att det är Preben själv som i sin barnsliga aningslöshet inte förstod vilket helvete au pair-saken skulle dra igång när den nådde Barbaras öron. Problemet är bara att Preben med bestämdhet hävdar att han aldrig nämnt saken för Barbara. ”Så jävla dum är jag väl inte?!” Jo, Preben det är du. Och om hela au pair-saken nu vore så oskyldig som du försöker påskina vore det väl inte så farligt om Barbara fick reda på det, eller hur? Preben skyller därför helt sonika på Regine. Till skillnad från Preben är Regine inte alls så dum så att hon skulle säga något om saken till Barbara, men någon måste han ju skylla på. Barbara å sin sida skyller också det hela på Regine. Enligt Barbara har Regine övertalat Preben att skaffa sig en au pair. Varför hon skulle göra något sånt är mycket oklart för alla utom Barbara. Till och med Preben var lite undrande över detta, men hakade sedan snabbt på eftersom han tycker om att skylla saker på Regine. Det hela har mynnat ut i att stackars Regine fastnat som i ett skruvstäd mitt i ännu ett av Prebens och Barbaras högst privata gräl.

Hela Köpenhamnskontoret (och antagligen halva Ströget) hörde Preben vråla: ”Din hysteriska spagettiprimadonna! Om du behagade komma till Danmark någon gång skulle jag kanske inte behöva lägga ner tid på work/life balance-problematiken!” så att det ekade och hur han sedan slängde på telefonen rakt i örat på Barbara. Sedan dröjde det ganska precis två minuter innan Regine trodde att hon fått virus i sin dator eftersom hen-

nes mejlprogram började plinga fullkomligt hysteriskt. Det var inget virus. Det var en veritabel pandemi, bestående av oräkneliga mejl från Preben och Barbara som via Regine hade alla intentioner att fortsätta sitt äktenskapliga trauma.

Hur det slutade? De håller fortfarande på. Det finns en chans att det kommer att bli ett nytt "mejlgräl by proxy"-rekord för Preben och Barbara, både i tid och antal mejl. Det förra rekordet är på 8 timmar, 42 minuter och 23 sekunder med sammanlagt 102 mejl. Just nu är de uppe i 5 timmar, 17 minuter och imponerande 68 mejl. Vi får se hur det går. Regine har lovat att tala om när och om rekordet spräcks så att vi vet om vi kan dricka kopiösa mängder Tuborg, måla Dannebrogen i ansiktet och springa ut och dansa nakna i fontänen på Sergels torg för att fira ikväll.

19:28 Över nio timmar och just nu sammanlagt 126 mejl. Vi är mållösa. Aldrig tidigare har Preben och Barbara lyckats upprätthålla ett av sina by proxy-gräl så länge. Deras gamla rekord är fullständigt krossat, pulveriserat. Och så vitt Regine kan se har det inte ens mattats av. Prebens dröm om en au pair har tydligen skakat Barbara i grunden. Varför kan man ju fråga sig? Hon verkar för det mesta fullkomligt ointresserad av sin galne, danske man. Men Barbara är som ett barn även om hon inte vill ha något så betyder det inte att någon annan kan få det. Glädjen ligger inte i att äga något, utan att veta att någon annan vill ha det.

Barbara tycks helt ha glömt bort att det troligen inte finns en enda au pair på planeten, i hela galaxen, som faktiskt skulle vilja ha Preben. Hon är fast med honom. Kanske är det där den egentliga orsaken till hennes upprördhet ligger?

Det är lite blåsigt här i Stockholm idag, så jag tror att vi sparar nakenbadandet i Sergelfontänen till en annan dag trots det nya rekordet. Dessutom är det bara sportfånar som kommer undan med sånt. Kulturknuttar som vi skulle genast arresteras för förargelseväckande beteende. Därför röstades jag också ner på kon-

toret när jag föreslog ett fontändopp med tillhörande fyllevrål när Elfriede Jelinek fick Nobelpriset. Jag har fortfarande inte kommit över det riktigt. Att Akademien belönar en dam med Elvislugg och en förkärlek för både sado-masochism och noggrant namngivna teddybjörnar bör ju faktiskt firas med både pompa och ståt.

Kommentarer:

Lotta, 28: På tisdag ska jag löneförhandla. Jag har så svårt att hitta argumenten och tala om mig själv i termer av pengar. Jag ligger sedan länge efter med min lön och måste upp, men hur ska jag kunna motivera detta när företaget just nu går knackigt och vi alla är pressade av det ekonomiska läget. Jag står kvar på min ingångslön som jag fick som praktikant för sex år sedan.

Rosetta: Låt oss göra det klart en gång för alla: när man ska löneförhandla så är det viktigaste att välja en attityd och ett känsloläge som stödjer en i strävan mot högre lön. Och då vill jag verkligen understryka ordet ”välja”, för oavsett vad du tror så går det verkligen att välja attityd och känsloläge, i alla fall för en kort stund. I ditt fall är det två saker som ska rådats bot på på en gång: för det första handlar det om din osäkerhet kring företagets ekonomiska läge och för det andra om din osäkerhet kring ditt eget värde för företaget. När det gäller företagets ekonomiska situation så förmodar jag att du inte tillhör företagets högsta ledning och kan därmed inte göras skyldig för de beslut som lett till företagets dåliga ekonomi. Därför ska du fullständigt strunta i hur det går för företaget. Det enda du ska tänka på är att maximera ditt eget välbefinnande och går det riktigt uselt för företaget så bör du dessutom fundera på att byta arbetsgivare. Det är nämligen svårt att maximera det egna välbefinnandet i företag som det går skakigt för ekonomiskt. Nu tycker du säkert att den här typen av attityd är illojal mot arbetsgivaren, men då ska du veta att det är fullständigt värdelöst att känna någon som helst lojalitet i en

löneförhandlingssituation. Lojalitet kan man känna i andra lägen, men inte när man löneförhandlar.

Efter att innerligen ha övertygat dig själv om detta, ska du börja fundera på ditt eget värde för arbetsgivaren. Det är nämligen det värdet som ska återspeglas i din lön. För dem som jobbar i direktkontakt med kunderna, till exempel med försäljning, och således kan peka på kassaflödet som de genererar med sitt arbete, är det lättare att argumentera. För oss andra som jobbar med värdefulla stödfunktioner, det vill säga arbetsuppgifter där kassaflödet inte direkt kan hänvisas till just dina arbetsprestationer, är det lite svårare. Det bästa sättet att argumentera för ditt eget värde blir då genom den så kallade alternativkostnadsmetoden (AKM), det vill säga att arbetsgivaren börjar fundera på vad det skulle kosta för honom/henne att anställa en ny person till din plats om du skulle sluta på ditt jobb. Man ska vara lite försiktig när man använder AKM eftersom en arbetsgivare som känner sig hotad i en löneförhandling lätt kan gå i försvarsposition, vilket sällan leder till något gott. Därför ska du absolut inte säga ord som ”jag kommer att säga upp mig” eller ”om du inte höjer min lön, så kommer du att få ångra dig”. Istället ska du låta arbetsgivaren förstå ditt missnöje genom lite mer finkänsliga signaler. Sådana signaler skickar man på följande sätt: ”Jag har trivts väldigt bra i mitt arbete och känner att jag fått många fina chanser under de sex åren som jag jobbat här. På senaste tiden har jag dock känt att jag gärna skulle vilja få nya utmaningar och komma vidare i karriären och skulle gärna vilja veta vilka möjligheter det här företaget har att erbjuda.” Och då är det viktigt att man håller masken och inte visar att man är obekväm på något sätt: inte fnissa, inte be och böna, inte rodna, inte bita på naglarna utan istället titta arbetsgivaren lugnt i ögonen och signalera lugn och beslutsamhet. Tänk på att med den här enkla positiva meningen har du lyckats signalera tre saker:

1) Du är missnöjd med de nuvarande arbetsuppgifterna.

- 2) Du vill få nya utmaningar (eftersom du är såååååå ambitiös, vilket arbetsgivarna gillar).
- 3) Du vill veta vad arbetsgivaren har att komma med (underförstått att om de inte har att komma med något så börjar du titta dig runt omkring för andra alternativ).

Och till slut: om inte denna finkänsliga signalering går fram så gäller det att skaffa sig ett nytt arbetserbjudande, slänga den på bordet framför arbetsgivaren och konstatera att man kommer att tacka ja till det nya arbetet om tre timmar och fram till dess har din arbetsgivare chansen att komma med ett motbud. Ska påpekas att det sista tricket bör tas i bruk endast som absolut sista lösning och bara om du verkligen är redo att lämna nuvarande jobbet. Med dessa beprövade metoder önskar Prebens proletärer dig lycka till med löneförhandlingen!

Vådan av att sova i egyptiska bomullslakan

Fredag den 19 maj 2006

10:49 Det är inte bara Regine som är illa ute just nu. Jag fick nyss ett mejl från Reijo som har fått sin del av kakan. Jag misstänker att en vapenvila mellan Preben och Barbara närmar sig och att Preben därför måste rikta sin ilska åt något annat håll. Jag väntar på att få teorin bekräftad av Regine och återkommer om det när jag vet mer. Under tiden får ni hålla till godo med Reijos rapport:

Från: Reijo

Skickat: fre 2006-05-19 09:32

Till: Rosetta Sten

Kopia:

Ämne: Prebens flatlöss

Kära Rosetta,

Du anar inte vad fanskapet har gjort nu! Jo, han har stämt lyxhotellet Kämp för att han smittats av satiaiset (flatlöss) av deras lakan. Anna mun kaikki kestää! (Ge mig kraft!) Hur fan kan han tro att han fått krypen från Kämps lakan?! Det är ett lyxhotell! De har lakan av extrafin egyptisk bomull! Man får överhuvudtaget inte satiaiset av lakan!

Hans finska advokat (ett svindyrt pucko till kändisadvokat som tar alla uppdrag så länge de innebär att han får synas i media) har skickat ett brev, med bifogat läkarintyg, till hotellets direktör och kräver ett skadestånd på 25 000 euro

för sveda och värk och psykiskt lidande. Om inte, måste direktör Preben gå ut i media och informera allmänheten om den hälsofara som Kämps lakan utgör för medborgarna. Hotelldirektören ringde just till mig och frågade om det var ett skämt. ”Till och med våra kära danska vänner bör ju vara på det klara med att veneriska sjukdomar inte smittar via sängkläder”, sa han surt till mig.

Jag ringde till Preben och krävde att han skulle dra tillbaka sitt brev, vilket han naturligtvis tyckte var ett utomordentligt illojalt beteende av mig. ”Man måste ju kämpa för rättvisan!” skrek han i örat på mig innan han som vanligt slängde på luren. Oh Gud! Detta kommer oundvikligen att hamna på löpsedlarna och förnedra oss ännu mer här i Finland . . .
Din kamrat i skyttegraven,

Reijo

Klassas det inte som utpressning att försöka hota någon att betala ut pengar för att man inte ska gå till pressen?

Barbara hotar att dra in över Norden

Fredag den 19 maj 2006

Målfotot har granskats, resultaten jämförts och Regine har nu meddelat att det nya rekordet för Prebens och Barbaras mejlgräl by proxy är följande:

28 tim, 26 min, 12 sek och sammanlagt förbluffande 147 mejl!

Slå det om ni kan!

Vi är alla, speciellt Regine, lättade över att det hela är över. Den avslutande meningen i grälets sista mejl är dock extremt oroväckande: ”Hälsa Preben att jag vill se kampanjplanen när jag kommer till det där förbannade kalla Norden.”

Man blir alldeles kall, som om det hängde istappar från orden. Prebens besök är hemska, Barbaras besök är ... i det närmaste onämnbara och nu vill hon dessutom se kampanjplanen. Man törs knappt tala högt om dem i ren skräck för att tungan ska skrumpna ihop och falla av. Låt mig säga så här: Om vi fått välja hade vi hellre tagit emot Katrina (orkanen som åt upp New Orleans alltså, inte The Waves) med öppna armar än Barbara.

Barbara är mycket noga med allt vad marknadsföring heter. Hon lägger sig i allt och hon är som en hök. Hon ser direkt om loggan är två millimeter för liten eller sitter aningens för mycket åt höger. Det finns mycket exakta riktlinjer för hur allt ska vara. Problemet är bara att Barbara ändrar företagets grafiska profil minst en gång om året och det är inte bara dyrt, det är mycket opraktiskt. Vi måste hela tiden ha kampanjer som basunerar ut

vår nya grafiska profil, så att folk ska känna igen oss. Det är minst sagt bökgigt.

Preben tycker att Barbara har en fantastisk känsla för stil och hävdar att alla företag borde byta grafisk profil en gång om året. ”Det är så uppfriskande. Det inspirerar personalen.” Det gör det verkligen inte. Jag hatar att byta grafisk profil.

Tro inte för ett ögonblick att Barbara tänker komma bara för att granska kampanjplanen eller för att hon saknar Preben. Hon vill bara kontrollera att han håller sig på mattan så att ingen annan får det hon inte vill ha. Om hon verkligen gör slag i saken och kommer hit (man kan aldrig vara säker för hon ändrar sig ofta mycket snabbt) råder jag er alla att spänna fast säkerhetsbältet innan ni börjar läsa om eländet. Hon är en våldsam olycka.

(Och nej, varken jag eller någon av de andra proletärerna har något emot The Waves-Katrina om någon undrar, vi vet bara inte vad vi skulle göra med henne här på kontoret.)

Kommentarer:

Micke: Det hoppas jag verkligen inte. Katrina har vunnit melodifestivalen och det kräver respekt.

Reijo: Ja, ja ... Men i år kommer Lordi att sopa mattan med alla.

Micke: Knappast!

Pekka, 28: Lordi rules! Vad ska man göra när chefen bjuder in sig själv till olika familjehögtider? Jag vill inte ha honom där!

Rosetta: Lägg ut villospår. Om ni ska ha ett dop i Tammerfors föreslår vi att du fabulerar ihop en stor släktsammankomst i till exempel Helsingfors samma dag. Chefen kommer på så sätt att befinna sig på lagom avstånd från den egentliga tillställningen. Det är ohyfsat att bjuda in sig själv och då får man stå ut med att folk diktar ihop vita lögner för att bli av med en. Din karma lider därmed ingen skada för att du far med osanning. Nöden har ingen lag.

Management by Post-it

Fredag den 19 maj 2006

10:01 Alla fyra kontoren tog igår eftermiddag emot varsin halvpall med Post-it-lappar i olika färg och form. Med varje försändelse fanns också den informativa boken: *Management by Post-It: The Ultimate Guide to God's Gift to Leaders Everywhere*.

Medan andra kontor gör sitt bästa för att bli papperslösa, så tycker Preben att vi ska ersätta alla A4 med Post-its. "De tar ju så mycket mindre plats. Dessutom är de självhäftande och det är mycket praktiskt. Om jag till exempel vill att Regine ska göra något så skriver jag det bara på en Post-it och klistrar fast den på henne när hon går förbi." Preben har dessutom, enligt Post-it-guiden, utarbetat ett system där färgen på lappen avgör hur brådskande ärendet är. Av någon underlig anledning har Preben själv bara plockat in knallröda lappar på sitt kontor.

Regine är inte lika nöjd som Preben över det här med Post-it-lapparna. Hon ringde nyss till mig och beklagade sig: "Hade lapparna varit guldfärgade istället för röda så hade jag sett ut som en sån där Buddha som folk klistrar bladguld på! Nu ser jag mest ut som om kronofogden varit här och mätt ut mig!"

Det skulle kanske vara ganska bra om kronofogden kom och mätte ut oss allihop. Då skulle vi ju slippa Preben. Det kan inte vara värre att bli såld på exekutiv auktion än att jobba för Preben.

Och vem ska jag klistra Post-it-lappar på? Praktikant-Karin?

Jag tror inte det. Hon skulle döda mig om jag ens skulle föreslå att bryta hennes intellektuellt svarta exteriör med något så vulgärt som pastellfärger.

Come on, Preben, light my fire!

Fredag den 19 maj 2006

Det brinner överallt i Prebens lilla nordiska imperium. Norge har fått veta att fler oauktoriserade rymningar från kontoret (även för att fira 17 maj och andra lokala helgfenomen av oauktoriserad art) kommer att bestraffas (läs: belönas) med sparken. Regine har Prebens presskonferens om work/life balance idag att tänka på och det är inte alls en rolig tanke. I Finland har Prebens försök att pressa pengar av hotell Kämp som väntat misslyckats och slagit tillbaka på stackars Reijo som egentligen inte har något alls med saken att göra. Dessutom hänger fortfarande hotet om ett besök av Barbara som en gigantisk tegelsten över oss alla.

Från: Reijo

Skickat: fre 2006-05-19 13:45

Till: Rosetta Sten

Kopia:

Ämne: Prebens flatlös: to be continued

Kära Rosetta,

precis som jag anade har nu pressen fått nys om Prebens skadeståndskrav på Kämp. Hotelldirektören vägrade att gå med på en sådan "nedrig utpressning" och naturligtvis ringde advokaten då till pressen. Eller pressen ... han ringde i alla fall till Seiska (Finlands motsvarighet till Se & Hör). Och sedan ringde journalisten till mig för att få en kommentar:

Journalisten: Vi har fått veta att direktör Preben stämt hotell

Kämp på 25 000 euro för att de smittat honom med flatlöss.

Jag: Hur har ni fått veta det?

Journalisten: Vi har fått stämningmaterialet av direktör Prebens advokat.

Jag: Skriv inget om det, snälla! Det är ett missförstånd som jag genast ska reda ut med direktör Preben.

Journalisten: Jag sitter med en kopia på brevet samt ett läkarintyg som intygar att direktör Preben smittats av lakanen på Kämp. Vad har du att säga om det?

Jag: Nej... Jag vet inte... Det stämmer inte. Han har inte smittats av några lakan. Öh...

Journalisten: Ni erkänner alltså att han smittats av flatlöss?

Jag: Nej, det sa jag inte! Det är ett missförstånd. Det är inget att skriva om och det är en privatsak.

Journalisten: Vi här på tidningen tycker att folk har rätt att få veta om hotell Kämp är en hälsofara och det tycker direktör Preben också.

Jag: Men det är ingen hälsofara! Flatlöss smittar inte genom sängkläder!

Journalisten: Det är inte vad din chef och läkarintyget säger. Och så fortsatte det ungefär likadant i en kvart tills jag var tvungen att avsluta samtalet för att jag kände någon sorts tryck över bröstet. Senare på eftermiddagen gick jag till företagshälsovården eftersom jag kände mig illamående. Läkaren påpekade att jag har alldeles för högt blodtryck och att sömnsvårigheterna jag haft den senaste tiden tyder på skadlig stress. Han tyckte att jag skulle ta och vila upp mig och ville sjukskriva mig. Jag tackade nej. Du vet ju att Preben aldrig skulle acceptera en sjukskrivning och jag orkar inte bli stämd precis nu. När jag kom tillbaka till kontoret hade jag fått tre mejl av Preben som undrade om jag också rymt precis som de i Norge. Jag var bara borta i en halvtimme... Kontoret är granne med företagshälsovården...

Din Reijo

Reijo är av hederligt, robust finskt virke som det krävs mer än en liten dansk för att rubba, men han borde verkligen ta sin läkare på allvar . . . Jag ska prata med honom om det. Fast det är klart, han är, enligt egen utsago en envis jävla finne! så jag betvivlar att han kommer att lyssna på mig. Men jag misstänker att det är just den egenskapen som gör att han kommer att stå pall för Preben . . .

Jag kan inte låta bli att oroa mig för oss här på Sverigekontoret också. Med så mycket bränder att släcka i de andra länderna och en chef med en blåslampa istället för brandsläckare undrar jag när elden sprider sig till oss. Det är bara en tidsfråga. Om inte annat är det bara en tidsfråga innan Preben och Barbara upptäcker att de inte fått kampanjplanen än.

Kommentarer:

006: Det var internationella orgasmdagen i måndags, räknas det som ett annat "helgfenomen av lokal art"?

Reijo: Om det är en internationell dag är den väl knappast lokal.

Rosetta: Det spelar väl ingen roll. Ingen av oss har tid att fira den i vilket fall, och om vi hade det skulle vi vara för stressade för att få till det.

Varför dumpar vi inte chefen?

Fredag den 19 maj 2006

Jag börjar känna mig lite smått irriterad på praktikant-Karin. Jag gör verkligen mitt bästa för att hon inte ska dras in i Prebens alla underliga infall. Det lyckas naturligtvis inte, eftersom allt sprids som en löpeld genom kontoret, oftast för att Preben själv verkar ha ett oändligt behov av att ventilerar alla sina tankar och förhållanden i massmejl till sin personal. Eftersom Karin är sådär postuniversitetsnaiv tror hon att man kan diskutera sig fram till lösningar med män som Preben. Det gäller bara att "nå fram till honom på rätt sätt". Jag vet inte vad rätt sätt är, men jag tror att det har något med en k-pist att göra. Det tror inte Karin. Hon tror att nyckel till Preben är "ärliga och raka samtal".

Tanken är god. Preben är det inte. Dessvärre är Karin ihärdig och har redan gett sig in i två diskussioner med Preben, som jag så klart också dragits in i. Den ena handlade om Prebens tråkiga ton. Den andra om huruvida det fanns en jämställdhetsplan inom företaget. Ingen av diskussionerna föll i speciellt god jord. Det finns tre anledningar till att hon fortfarande är kvar:

1. Preben tycker att hon är läcker. (Så länge hon håller tyst.)
2. Hon jobbar gratis. (Det är ju hela poängen med att ha en praktikant.)
3. Hon är envis som synden. (Vilket generellt är en riktigt bra egenskap. Det tycker inte Preben, men han har inte fattat att hon är det än.)

Efter den senaste diskussionen om den icke existerande jämställdhetsplanen som utspelade sig imorse fick jag ett upprört telefonsamtal från Preben som skrek: "Jag behandlar alla precis likadant!" Och jag kunde ju inte gärna säga emot honom för det är faktiskt helt sant. Prebens vansinne skiljer inte på kön, ras, sexuell läggning eller religiös tillhörighet. Faktum är att han är otroligt rättvis i sin galenskap. Han är precis lika gräslig mot alla. Dessutom är vi inom en ganska kvinnodominerad bransch och om några behöver få en extra puff, så är det faktiskt männen. Jag gick i vilket fall med på att prata med Karin om det hela.

Sagt och gjort. Jag plockade med mig Karin ut på bjudlunch. Hon har ju egentligen inte gjort något fel. Tvärtom, och därför hade jag ingen lust att göra någon sorts "följ med in på mitt kontor!"-grej av det hela. Istället försökte jag så trevligt som möjligt att förklara det omöjliga för henne. Jag försökte förklara Preben.

Karin lyssnade med skeptisk min och det syntes lång väg vad hon tänkte. Hon tänkte att vi allihop måste vara galna och när vi kommit till kaffet kunde hon inte hålla tillbaka den oundvikliga frågan som jag bara visste skulle komma: "VARFÖR SLUTAR NI INTE BARA ALLIHOP?!"

15:57 Hon har naturligtvis helt rätt och jag sitter här och stirrar in i min vita kontorsvägg och kan inte slå hennes fråga ur huvudet. Varför slutar vi inte bara allihop? Jag tror att det för de flesta beror på att vi verkligen älskar våra jobb. Inte Preben, inte hans galna nycker och utbrott, definitivt inte hans gräsliga fru, utan själva jobbet i sig, det vi är anställda för att utföra. Dessutom har vi en mycket bra sammanhållning som gör att vi oftast kan skratta åt Prebens konstiga infall som drabbar oss alla med jämna mellanrum. Och när vi inte orkar skratta åt dem tar vi hand om varandra. Jag tror att vi alla skulle sakna det om vi slutade. Eller rättare sagt, jag tror att vi alla kommer att sakna just det när vi får sparken.

Det finns dessutom ännu en kanske oväntad anledning till att

vi stannar kvar: Preben. Preben kan vara både inspirerande och rolig att arbeta med. Det finns inga gränser för Preben, och även om det ibland kan vara betungande för oss att alltid försöka se realistiskt ("visionslöst och negativt" som Preben kallar det) på saker och ting, så är det faktiskt ganska befriande med någon som aldrig ser några hinder för något. (Definitivt inte alltid, men någon gång ibland.) Dessutom kan man ibland urskilja en liten snäll och rolig Preben någonstans långt därinne. Han kommer inte fram så ofta, men någonstans därinne finns han som en påminnelse om hur Preben skulle kunna vara. Han skulle kunna vara riktigt trevlig att jobba och umgås med. Tyvärr är det som sagt inte ofta man skönjer den där snälle och rolige Preben. Det är dock tillräckligt ofta för att man ska bestämma sig för att hänga kvar ett tag till trots att man egentligen bestämt sig för att sluta. Fast man borde slutat för längesen.

Jag försvarar inte Preben. Jag vill bara inte tro att människor är genomonda. (Med undantag för Barbara som vi alla är fullkomligt övertygade om är rakt igenom ond!)

Jag gjorde misstaget att säga något om detta till Karin under vår lunch. Inte allt, men en del av det. Då tittade hon på mig och fick någonting mjukt och omvårdande i blicken. Sedan la hon sin finlemmade och nytexaminerade hand över min som låg på bordet och stressat pillade med en Ramlösakapsyl. "Han är egentligen snäll, innerst inne. Det är precis så misshandlade kvinnor brukar säga."

Om någon händelsevis undrar, så är det därför jag känner en viss irritation gentemot Karin just nu. Inte för att hon har fel, utan för att hon har helt rätt.

Kommentarer:

006: Skärpning Rosetta! Vad är det jag hör?! Har du blivit vek? För att du ska komma på bättre tankar vill jag bara påminna dig om den krassa verkligheten om varför vi jobbar med Preben:

- Många av oss är faktiskt fast i bostads- och studielånshelvetet och har barn som kräver att få mat på bordet – varje dag!
- Det är en jäkla liten bransch och om man inte har rätt efternamn är det sådär halvskoj att vara arbetslös eftersom man måste kämpa mot snoriga 22-åringar med sprillans ny universitetsexamen och en brinnande lust att jobba gratis för puckon som Preben för att få ”erfarenhet av branschen”.

Men tack ändå, Rosetta, för den positiva synen på Preben. Har du funderat på att få din hjärna undersökt?? ;-)

Rosetta: Ha, ha! Helt sant 006! Jag vet inte vad som tog åt mig där. Att umgås med Preben är som att umgås med härskarringen, gör man det för länge krymper man ihop till en hjärntvättad liten ond gnom. Bra att du ryckte mig tillbaka till verkligheten, 006. Det hade kunnat sluta riktigt illa.

Och där ser ni kära bloggläsare, ett strålande exempel på att vi tar hand om varandra. Om man håller på att hjärntvättas av en galen dansk snäpper alltid någon av Prebens proletärer en tillbaka till verkligheten igen.

Tack för att du räddade mig 006, preciousssssss ... ;-)

Micke: Det finns faktiskt en anledning till varför man stannar. Nyfikenhet. Det ligger någon sorts pervers spänning i att se vad han ska ta sig till härnäst. Man upphör aldrig att förvånas. Skräckblandad förtjusning helt enkelt.

Reijo: Ska ungarna ha mat *varje* dag? Bortskämda snorungar! På min tid fick vi skölja ner barkbröd med kosken. Det rev döds-skönt i kistan.

Also sprach Preben

Lördag den 20 maj 2006

Regines tystnad har fått sin förklaring. Hon var, och är kanske fortfarande, i chock. Trots detta har hon i alla fall skrivit ihop en rapport om gårdagens presskonferens i Köpenhamn. Jag lämnar över ordet till Regine:

Från: Regine

Skickat: lör 2006-05-20 03:47

Till: Rosetta Sten

Kopia:

Ämne: Storhetsvansinne personifierat

Prebens presskonferens om ”work/life balance ur könsperspektiv” väckte stor uppmärksamhet. Drygt femtio journalister samlades för att bevittna spektaklet och det är mer än vad de flesta blekfeta medelålders män lyckas dra ihop. Det måste man ändå ge Preben lite credit för. Konferensen hölls i centrala Köpenhamn på Radisson SAS Royal Hotel, som är det mest exklusiva designhotellet i Danmark. Hela hotellet är designat av Arne Jacobsen. Sánt tycker Preben om.

Jag hade ordnat allt enligt Prebens önskemål: catering, showutrustning, spotlights, ljudanläggning och inte mindre än två videokanoner av värstingmodell. Ljussättarna hade riggat det hela redan kvällen innan och vi hade repeterat i två dagar för att allting skulle flyta smidigt.

Eftersom Preben – sin vana trogen – var försenad en

timme, hade jag varit förutseende och sett till att det fanns öl för ett helt kompani. Journalister tycker om öl och det är en av de få saker som faktiskt kan få dem att stanna kvar och vänta i mer än en timme på någon. (Jag hyste dessutom en liten förhoppning om att de skulle bli så förfriskade att Prebens show skulle halka av deras sinnen som en pannkaka i en teflonpanna.)

Prick 14:03 (en timme och tre minuter för sent) anlände Preben. "Alla stora shower börjar sent, se på Rolling Stones!" sa han och på min signal sattes Cirkus Preben igång. Lamporna släcktes, "Also sprach Zarathustra" dånade ut i den mörka lokalen. En skarp ljuskägla riktades bort mot dörren från vilken Preben trädde fram och stövlade bort till podiet. Videokanonerna skickade ut svart/vita bilder av medelålders män och unga kvinnor med förkläde framför sig. Slogans som "Vi måste värna om varandra" och "Varannan grabbar-nas" rullades fram över bilderna. Fråga inte vad dessa slogans hade med temat att göra. Preben själv tog plats vid podiet, musiken tonade bort, han lyfte blicken mot journalisterna och gjorde en alldeles för lååång konstpaus och började sedan hålla sitt brandtal.

I en halv timme orerade han om hur medelålders män varje dag i det dolda diskrimineras och då speciellt när det gäller möjlighet till att förbättra sin work/life balance. Allra sist, för att få extra kraft i sina argument, tog han upp frågan om hemhjälp: "Om vi dubbelarbetande män inte har möjlighet till människovärdig, ömsint och vacker hemhjälp, vem ska då betala skatt?"

Efter att Preben fått tala ostört i en halvtimme frågade en kvinnlig journalist vad han behövde av pair-tjänster till och på vilket sätt en av pair förbättrar hans work/life balance. "Men snälla du", sa Preben på sitt mest nedlåtande sätt. "Jag är en upptagen direktör med massor av arbete. Så mycket

skatt som jag betalat under mina år så förtjänar jag lite massage och kvinnlig fägring på kvällarna. Hö, hö.”

Med ens fylldes rummet av ett ivrigt kraftsande av pennor mot anteckningsblock. Sedan upplöstes presskonferensen hastigt. Jag antar att det var för att alla skulle rusa tillbaka till sina redaktioner och formulera krigsrubriker om Preben.

När alla gått satt jag ensam i salen tillsammans med Preben som var mycket nöjd med sitt framförande. Han bröstade upp sig och sa: ”Det där gick väl bra, lilla gumman? Det känns minsann bra när man slagit ett slag för rättvisan! Ge mig en bira.”

Rosetta ... jag tror verkligen att jag behöver något betydligt starkare ...

Det gör vi alla, Regine, men du mest av alla ... Dagens soundtrack är speciellt till dig och Preben: The Cardigans, ”I Need Some Fine Wine and You, You Need to be Nicer”.

Kulturknutten

Lördag den 20 maj 2006

För dem som träffat Preben kan det te sig som ett överraskande faktum att Preben ser sig själv som en konnässör av de sköna konsterna. Han tycker själv att han är de sköna konsternas beskyddare och vän. Men som med alla andra aspekter av Prebens självbild är hans uppfattning om sig själv vad det gäller kulturens område mycket skev. En snabb uppräknig av Prebens största kulturella upplevelser talar för sig själv:

Film: *Starship Troopers*. (Rymdinsekter och lättklädda rymdfarare, vad skulle kunna vara bättre?)

Tv-program: Big Brother. (För de erotiska bieffekternas skull).

Musik: Smokies "Living next door to Alice". (Preben tillhör den patetiska skara som kände sig ungdomlig och cool när han fick skandera "Alice! Who the fuck is Alice?!" tillsammans med andra grånade fyrtiotalister när Smokies revival-turné nådde Köpenhamn. Och för att kunna göra Smokies 70-talsharmonier rättvisa har han investerat i en hi-fi-anläggning för drygt 200 000 danska kronor.)

Bok: Paulo Coelho *Alkemisten* och Betty Mahmoodys *Inte utan min dotter*. (Den första för att den tycks locka kvasi-intellektuella som flugor till en dynghög och den andra för att den, som Preben säger, är: "ett mycket intressant dokument över den islamska kulturen som helhet". Som sagt, det finns inte en cell i Preben som är det minsta pk.)

Konst: Allt som är dyrt. (Preben tycker om att visa att han har pengar.)

Ett annat bevis på kulturknutten Prebens förfinade smak är att det bara finns en kväll om året när han stänger av sin mobil och e-post samtidigt, så att det råder total tystnad från hans sida. Julafton, nyår, födelsedag? Nej, nej. Total tystnad råder bara en kväll... när den stora europeiska finalen av schlagerfestivalen går av stapeln. För då har Preben bullat upp med Tuborg, pizza, salta pinnar och tevetidning med eget röstningsformulär för ifyllning och vill på inga villkor bli störd. (Eftersom det är enda kvällen Preben är tyst har denna kväll även blivit en högtidsdag för alla hans anställda även om de flesta inte bryr sig det minsta om själva schlagerfestivalen.)

Prebens kulturella förfining skulle kunna sammanfattas så här: Om han befann sig öga mot öga med Mona Lisa skulle han antagligen skandera: "Visa pattarna! Visa pattarna!"

15:48 Preben går varm inför kvällens slagertävling. Vi andra har inte hört något från honom, men Reijo fick just ett sms från Preben:

"Detta kommer att bli alla tiders schlagerkväll. Med tanke på alla lättklädda damer från öststaterna så är det verkligen Hard on, Halleluja! som är kvällens ton. Hö hö! Ska nog se till att någon av de fina öststatsdamerna kommer att bli anställd som au pair hos mig efter Aten."

Och några minuter senare ett nytt sms som Preben skickat till alla på kontoret:

"Röster på andra länder än Danmark kommer att uppfattas som illojalitet mot arbetsgivaren!"

Med tanke på vilken urusel låt Danmark har så kommer nog alla anställda att bli stämda av Preben när det kungliga Danmark inte vinner.

Halleluja!

Söndag den 21 maj 2006

08:09 Prebens efterlängtnade schlagerkväll fick ett snöpligt slut när Lordi sopade mattan med resten av Europa, men kanske framför allt med Danmark som kom på en ganska så tarvlig placering. Detta drabbar ju naturligtvis hela Norden. Preben har fått ett av sina många raseriutbrott och skickade mitt i natten ett mejl till oss alla:

Från: Preben

Skickat: sön 2006-05-21 01:47

Till: Rosetta Sten

Kopia: Tombola personal

Ämne: FÖRRÅDARE!

ILLOJALITET! Hur skulle annars finska satanister kunna förstöra ett så fint kulturevenemang som schlagerfestivalen? Reijo, har du med det här att göra?! En undersökning om hur alla inom företaget röstat kommer att inledas omedelbart. Undersökningen leds av Mads-Peder. De anställdas sms-röster kommer att granskas och felaktiga röster kommer att bestraffas. Det är en skandal att vår fina Sidsel Ben Semmane bara fick 26 poäng och de där fula, finska monsterrockarna fick 292 poäng! Jag ska gå till botten med det här! Jag blir BESVIKEN om någon missbrukat förtroendet att få använda jobbmobilerna för röstning! Jag som har lärt er allt ni kan! Otack är då sannerligen världens lön!

Preben

Det hör till saken att Preben i ett mejl i förra veckan talade om att vi alla fick använda våra jobbmobiler hur mycket vi ville för att rösta i schlagerfestivalen. Under förutsättning att vi röstade på Danmark så klart. Hur Preben har kunnat få för sig att vårt lilla gäng skulle kunna påverka slutresultatet åt något håll är ofattbart. Tydligen hyser han större tilltro till våra förmågor än vad vi någonsin kunnat ana.

Reijo har ännu inte kunnat nås för en kommentar. Det sista jag hörde från honom var vid ett i natt när han sprang runt med en finsk flagga i centrala Helsingfors och vrålskrek: "Halleluja!" av glädje i sin mobil. Hoppas att hans hjärta pallar med upphetsningen.

11:57 I väntan på Mads-Peders undersökning av personalens mobilröster till schlagerfestivalen, slickar Preben sina sår och har vänt sin uppmärksamhet åt ett helt oväntat håll. Han mejlade nyss en bild på sin nyinköpta statussymbol: SpeedyGonzales.

SpeedyGonzales är inte släkt med sin namne, Looney Toons lilla kvicka mus med jättesombrero. SpeedyGonzales härstammar istället i rakt nedstigande led till Legolas. (Travhästen alltså, inte alven.) SpeedyGonzales är ett ståtligt varmblood som Preben hoppas ska bringa honom pengar och ryktbarhet på travbanor runt om i världen.

Vi är ganska förvånade över detta tilltag eftersom Preben utöver att vara en hopplös hypokondriker faktiskt lider av alldeles äkta hösnuva. Hur han tror att han ska klara sig nere på stallbacken när han går runt och talar om för kuskarna hur man gör när man travar, är ett mysterium.

Vi är också lite oroliga. Jag drog ju tidigare en lättnadens suck över att Preben, trots alla sina likheter med de romerska kejsarna, åtminstone inte hade en häst han kunde göra till vd, på samma sätt som Caligula gjorde sin häst Incitatus till konsul. Nu HAR Preben plötsligt en häst! Jag befarar att vi i fortsättningen kom-

mer att tvingas förlägga våra ledningsmöten till stallbacken och köra upp våra PowerPoint-presentationer på en vitkalkad stallvägg. Allt för att vd:n inte ska gå miste om det hela.

Nåja, jag misstänker att SpeedyGonzales i alla fall är mer lätthanterad än både Preben och Mads-Peder. Blir han kinkig kan man ju alltid sticka till honom ett par morötter eller några sockerbitar.

Nu ska jag knalla iväg till 7-Eleven och försöka vara så oemotståndlig jag bara kan när jag beställer en smetig pastasallad med currydressing. Jag tycker inte om att lämna Hannibal utanför alldeles själv, men hundnappare riktar inte in sig på dobermannpinschrar. De vill ha ulligare och gulligare små fyrfotingar. Min lille fyrfoting är dessutom väl skyddad från olycka. Varje gång han råkar trampa på en A-brunn, så trampar jag också på den för att dela hans eventuella olycka. Och med tanke på vilken stor olycka chefen är, så verkar det ganska troligt att jag faktiskt bär olycka för minst två.

Kommentarer:

Rosetta: Reijo, ditt finska schlagermonster! GRATTIS! Jag röstade på Lordi. Tala inte om det för Preben bara! ;-)

006: Är det någon som hört av Reijo än?

Regine: Nej, han firar nog i dagarna tre, eller nåt.

Rosetta: Han lär behöva tre dagar på sig att återhämta sig i alla fall. Han var bra i gasen när han ringde mig i lördags.

Micke: Hårdrock i melodifestivalen ... Jag är mållös ... Hur ska det bli nu? Nästa år kommer alla att ha köpt en monstermask på Buttericks. Jag röstade inte på Lordi. Reijo kommer att lyncha mig.

Rosetta: Äsch, var inte så jäkla tråkig, Micke! Det är det bästa som hänt spektaklet sedan ABBA vann -74. Erkänn att du bara försöker bli Prebens favorit!

Micke: Hmpf! Häda inte.

Reijo: Jag lever. Knappt. Det var hårt i lördags. Dagens soundtrack är "Hard Rock Hallelujah" med Lordi. Sug på den du, Micke!

Micke: Jag suger faktiskt inte på vad som helst.

Chefen sparkar igång veckan

Måndag den 22 maj 2006

Det är en mörk dag runt om på våra fyra nordiska kontor. Av Prebens inte mindre än trettio två nattmejl har personalen informerats om både det ena och det andra. Som vanligt rör i stort sett inget av mejlen vår verksamhet. Istället upplyses vi om följande:

1. Mads-Peder har inlett sin undersökning angående hur personalen röstade i schlagerfestivalen genom att begära ut samtalslistor från mobiloperatörerna. Naturligtvis använde ingen av oss företagets mobil när vi röstade på allt möjligt utom Danmark, men det är inte helt lustigt att veta att alla samtal man ringt kommer att granskas med lupp och ifrågasättas. Mads-Peder låter i ett separat mejl meddela att han tycker att Prebens initiativ känns både viktigt och inspirerande och att han tar sig an uppgiften med entusiasm och målmedvetenhet. Hans mejl är naturligtvis cc:at till Preben. Horror!
2. Barbara har meddelat att hon anländer till Kastrup nästa tisdag klockan 14:42. PRICK! Hur vi ska få dit Preben PRICK är det ingen som vet. Att någon annan, troligen Regine, kommer att hängas för att Preben blir sen och Barbara får vänta vet vi alla. Preben är stressad över Barbaras förestående besök och kommer att drilla oss hårt hela veckan. Dessutom har Barbara begärt att få se kampanjplanen under sitt besök. Dubbelhorror!!
3. Preben har börjat rassla om att det snart är dags för ett nordiskt möte för att gemensamt gå igenom den fantastiska och

utförliga actionplan som han gjort. Nordiska möten innebär fyra dagars non-stop-helvete. Fyra dagar där mötena ska börja klockan nio, Preben ramlar in vid ett och vill sedan fortsätta till klockan åtta på kvällen varefter det är obligatorisk närvaro på middag med efterföljande bar/klubbrunda med Preben till fyra på morgonen. Nordiska möten är ren och skär tortyr. Nu tycker Preben att det är en utmärkt idé att förlägga Barbaras besök och det nordiska mötet samtidigt. Trippelhorror!!!

Ingen av oss har tid att åka till Köpenhamn, speciellt inte med tre dagars varsel. Jag borde gå i kloster. Vad kan vara bättre än att jobba för en frånvarande chef? Vet inte riktigt vad jag ska säga mer än att det kommer att bli en mycket hektisk vecka och att dagen soundtrack är "I don't like Mondays" med The Boomtown Rats.

Kommentarer:

Kattis, 42: Min närmsta kollega har blivit ihop med vår chef. Hon har nu plötsligt fått ryggen fri att fuska, smita tidigare, osv. och alltmer av det som tidigare ingick i hennes skitsysslor hamnar nu på mitt skrivbord. Hur ska jag tackla situationen?

Rosetta: Det finns bara ett sätt att tackla detta, nämligen att inte hålla tyst om affären. Ofta är det så att hela organisationen av någon konstig anledning kollektivt hymlar om affärer som den här och de blir offentliga hemligheter som ingen pratar om. Varje gång din kollega försöker föra över sina skitsysslor till dig så ska du högt så att alla hör fråga hur det går med chefen, om de haft en trevlig helg, om de snart tänker flytta ihop och så vidare. Sen ska du vänligt men bestämt säga att du helt enkelt inte har tid att hjälpa henne med hennes arbetsuppgifter, även om du gärna skulle vilja. "Men du kan ju alltid prata med, Kalle, (chefen) om inte han kan ordna en assistent åt dig. Med tanke på er goda relation och hur mycket du jobbar på nätterna, så ordnar

han säkert gärna en assistent åt dig”, säger du sen vänligt och fortsätter med dina egna sysslor. Per automatik får du kollegornas sympatier eftersom det är få som är lika ogillade i arbetslivet än de som försöker ta sig framåt sängvägen och din kollega kan ju inte klaga på dig heller eftersom du gärna skulle ha velat hjälpa henne om bara du haft tid.

New Boss On the Block

Tisdag den 23 maj 2006

Preben har sett ljuset och därmed har elden spritt sig till Stockholmskontoret. Han har funnit en förmildrande omständighet med det fascistiska antiröklandet i norr. Preben har hittat blocket.se. Preben älskar blocket. Äntligen har han funnit ett forum för sin underliga kombination av snålhet och extravagant och dumdristig slösaktighet. På blocket finns allt! Preben har uppmanat oss alla att inte köpa någonting till kontoren i något land, utan att först se om det finns tillgängligt på blocket. Själv har han köpt ett nytt fem meter långt konferensbord med tio tillhörande fåtöljer (faktiskt helt utan vare sig strömförande sits eller katapultfunktion) som han tycker att jag ska ”pipa förbi Sundbyberg och hämta upp, packa och buda ner till Danmark” så att han har det innan Barbara kommer.

Som om jag inte hade ett helt företag att sköta. Som om det inte vore ganska komplicerat att ”pipa förbi” Sumpen med kommunaltrafiken och hämta ett gigantiskt bord och tio fåtöljer. Som om det bara är att ”packa och buda iväg det”. Och slutligen, som om det inte kommer att kosta en smärre förmögenhet att skicka det med expressbud till Danmark. Han hade kunnat köpa nytt i Danmark för betydligt mycket mindre pengar.

Det är inte det enda som Preben köpt på blocket och bett mig distribuera till mina kollegor. Jag fick nyss ett konfunderat sms av Reijo som tror att jag fått fnatt.

”Kära Rosetta, Mads-Peder sa att du snart ska frakta över en

pall begagnade glödlampor från blocket till Finland. Vad ska vi med dem till? Har de blivit fullkomligt galna? Undrar, Reijo”

Jag har fått en lång lista på saker som Preben köpt på blocket och som jag ska ”pipa förbi” och hämta och buda till Danmark och de andra kontoren. Reijos glödlampor tar dock priset. Hitills. Jag bävar för vad som komma skall.

”Hej Reijo! Ja, de har blivit spritt språngande galna. Konstaterar din Rosetta.”

Dagens soundtrack är Dolly Parton med ”9 to 5”, fast det egentligen vore mer sanningsenligt med ”5 to 9”.

Kommentarer:

006: Gud förbjude att han någonsin hittar e-bay!!!

Annelie, 38: Jag jobbar i en grabbig säljorganisation, där en stor del av vår kultur går ut på att smörja kråset på och fylla kunderna. Jag är inte förtjust i att supa och har stort behov av sömn. Jag har fått en direkt order av min chef att vara siste man på plan vid kvällssammankomster med våra kunder. Det brukar vara vidriga tillställningar där alla blir aspackade och jag är enda kvinnan som alla slutligen tafsar på. Vad ska jag göra? Hur ska jag komma hem i tid?

Rosetta: Det är en gräslig situation du hamnat i Annelie. Vissa företag verkar inte ha insett att den där typen av tillställningar är bara så passé och knappast tillför något försäljningsmässigt heller. Kan man inte sälja sina produkter eller tjänster med några andra argument än spritfester, så bör man lägga ner verksamheten helt. Eftersom det föga hjälper dig att beklaga över idiotismen i vissa säljorganisationer, så hoppas jag att du har nytta av följande konkreta tips: Det som tär en mest på fester som dessa är bristen på sömn och överflödet av alkohol. Eftersom du har blivit beordrad att vara siste man på plan så är det lättaste sättet att underlätta det för dig själv att minimera alkoholkonsumtionen. Dessvärre tycker folk att nykterister är tråkiga, och vi vill ju

inte att du ska bli stämplad som en tråkmåns, så därför bör du minska drickandet utan att någon märker något. Det är faktiskt inte så svårt som man kan tro eftersom kunderna efter ett tag enbart är intresserade av sin egen påfyllning. Du kan gå med en alkoholfri drink i handen hela kvällen och se ut som värsta festprissen. Bra drinkar är exempelvis GT utan gin (ser helt äkta ut), Ginger Ale (ser ut som äkta engelsk cider) och alla drinkar med cola och is i. Blir du serverad drinkar på mingel tar du glaset som du i senare läge diskret lämnar i någon hörna. När det gäller sömnbristen så ska du meddela din chef att om du förväntas vara siste man på plan, så förbehåller du dig rätten att efter varje sen natt ta en ordentlig sovmorgon. Vad det gäller tafsande kunder rekommenderar Rosetta varmt den kända och beprövade GTP-tekniken, det vill säga *Grab-Twist-Pull*. Vad det är som ska grabbas, twistas och pullas får du själv fundera ut. Viktigast är dock att inte spara på krutet, utan att verkligen låta musklerna arbeta. Mest av allt ska du nog fundera på om ditt jobb med den grabbiga kulturen överhuvudtaget är något som du vill hålla på med i längden. Gott säljfolk är det jämt brist på och inte alla branscher är så förtjusta i gårdagens traditioner som din. Det gäller att vidga sina vyer, helt enkelt.

Kontraktsfobi

Onsdag den 24 maj 2006

Igår funderade jag på att gå i kloster. Jag tror jag låter bli. Jag befinner mig redan i en rent Hamletsk variant av kloster, det vill säga ett dårhus. Inte nog med att Preben både klistrar Post-it-lappar på Regine och skickar dem till mig i fysisk form med posten. Nu har han gått och blivit rent elektronisk och har scannat in Post-it-lappar med 800 dpi och mejlat dem till mig. Eftersom bildens upplösning är hysteriskt hög blir bildfilen hur stor som helst. Exakt vad det är som hindrar honom från att bara skriva ett vanligt mejl med det han vill säga vet jag inte. Det verkar omständligt att scanna in Post-it-lappen och sedan bifoga den som en bildfil i mejlet han i alla fall måste skicka.

Ett annat problem är att varken jag eller någon annan ser vad han skriver. Därför har jag försökt ringa Preben hela dagen för att bringa klarhet i den färgglada strömmen av odechiffrerade Post-it-orderarna från Danmark. Men sin vana trogen svarar han inte. Regine har skvallrat att han suttit i akvariet hela dagen med en vilt ringande telefon bredvid sig. Då och då har han tagit upp den för att se vem som ringt och sedan lagt den ifrån sig igen med en bister min. Roligt att veta att man är uppskattad.

I början brukade vi ringa till Mads-Peder istället när Preben vägrade svara, men sen insåg vi att han blev på tok för glad över det. Mads-Peder tror nämligen att viktiga människor får många mobilsamtal och Mads-Peder vill ju vara viktig. För att inte göra honom glad slutade vi då att ringa honom istället för Preben.

Det var inte *bara* för att undvika att göra Mads-Peder glad som vi slutade att ringa till honom. Faktum är att vi skulle fått bättre svar på våra frågor om vi ringt till stallet och bett att få tala med SpeedyGonzales. Jag är dessutom övertygad om att samtalet skulle blivit betydligt trevligare än något jag någonsin haft med Mads-Peder.

Jag ger upp för idag. Preben har tolv röstmeddelanden och fem mejl som talar om för honom att jag sökt honom och vill att han hör av sig. Imorgon kommer han att låtsas att han inte fått något av dem och skylla på mig när han inser att vi gått miste om en affär på i runda slängar en miljon bara för att han inte orkat skriva på kontraktet som han haft "specialförvarat" hos sig i sex månader.

Preben har kontraktsfobi och skriver inte på några kontrakt förrän de fått mogna tillräckligt länge i hans "specialförvaring". Om någon undrar vad som menas med Prebens "specialförvaring", så avser denna något vilseledande term den skavda grå plastpåse från McDonald's som Preben förvarar alla opåskrivna kontrakt i. Påsen är så gammal att det gyllene M:et inte är det minsta gyllene längre. Det är knappt ens gult.

Och om någon händelsevis också undrar vilken mobilsignal det stackars Köpenhamnskontoret fått lyssna på hela dagen för att jag jagat Preben, så kan jag även avslöja att det var Village Peoples "Macho Man". I polyfon version.

Kommentarer:

Regine: Ringer du en enda gång till till Prebens mobil blir det spöstraff när vi ses. Orkar inte lyssna på dendär signalen en enda gång till!

Micke: Himla bra låt tycker jag.

Rosetta: Så överraskande, Micke ... Hur stereotyp kan man egentligen bli?

Micke: Våldigt!!!

Prebens lustgård

Torsdag den 25 maj 2006

”Vem fan tror han att han är egentligen? Gud?!” Praktikant-Karin har nu verkligen fattat vad det handlar om. Det är lite sorgligt. Det betyder att hon förlorat oskulden. Ja, inte DEN oskulden, den hoppas jag att hon redan förlorat under betydligt mycket trevligare omständigheter. Nej, nej, arbetslivsoskulden. Som vanligt har hon dock en poäng i det hon säger. Jag börjar tycka bättre och bättre om henne. Hennes fråga är dessutom så intressant att jag inte kunde låta bli att ta upp den med de andra proletärerna i Prebens lustgård. Vi kom fram till en ganska oroväckande slutsats.

Det finns i alla fall helt klart något gudomligt i Prebens bild av sig själv och hans relation till andra människor. Själv skulle han antagligen säga att han har en ”naturligt gudomlig strålgång” kring sin person. Helt uppenbart är att Preben ser sig själv som solen kring vilket allting snurrar i hans eget universum. Därmed kan man alltså konstatera att han är en ivrig förespråkare för en heliocentrisk världsbild.

Vissa viktiga religiösa paralleller bör också uppmärksammas:

- ”Du ska inga andra gudar hava jämte mig.” (Preben är, som tidigare nämnts, en hängiven anhängare av detta första budord.)
- Preben är alfa och omega, början och slutet. Världen börjar och slutar med Preben.

- Preben är allseende och allestädes närvarande. (Preben har inte helt förvånande inte mycket till övers för upplysnings-tidens tanke om ett "clockwork universe" det vill säga ett universum som någon kickar igång och som sedan får sköta sig själv. Preben vill ha sitt finger med i allt. Helst i smyg, så att folk inte vet att han vet vad de vet.)
- Preben är rent gammaltestamentlig i sina bestraffningsmetoder. Varje oförrätt ska hämnas till varje pris. Öga för öga, tand för tand...

Preben har även flera likheter med gudar inom den polyteistiska sfären:

- Han förespråkar barnaoffer. (Vad annat kan man kalla det när han tycker att alla ska sätta hans behov före alla andras, att föräldrar ska försumma sina barn för hans skull. Till och med hans egna barn drabbas av denna upprörande tankegång. Barnaoffer förekommer för övrigt även inom kristendomen. Googla på "Isak" för mer info. Och ja, vi skulle inte bli förvånade om Preben krävde att vi alla skulle döpa våra förstfödda till Preben.)
- Precis som Olympens, det antika Egyptens och Valhallas gudar är Preben girig, lynnig, stridslysten, har inga moraliska problem med utomäktenskapliga affärer (problemen ligger på det praktiska planet eftersom ingen vill ha en affär med honom) och han frodas i en miljö fylld av intriger, bitterhet och egenkärlek. (Detta gör för övrigt att han skulle trivas i vilken såpa som helst, till exempel *Days of Our Lives*.)

Ja, listan kan göras mycket lång. Vi har inget entydigt svar på Karins fråga, men detta kan vi i alla fall slå fast:

Preben ser sig själv som en Gud i sitt eget universum, eller åtminstone som Guds ställföreträdare på jorden. (Precis som Ramses III skulle han antagligen bli förvånad om någon råkade vidröra honom och sedan inte föll passande död ner på marken av kraften av att ha vidrört en gud. Det ska dock vara sagt att

ingen vet om man faller död ner om man vidrör Preben, det är faktiskt helt möjligt även om orsakerna knappast är gudomliga.)

Närmare sanningen om huruvida Preben är släkt med Gud kommer vi aldrig att komma förrän någon skriver en bok med titeln *Prebenkoden*.

Till sist vill jag bara nästan citera Stagnelius och Lars Norén och säga: "Natten är dagens mor och Preben är granne med Gud."

Äntligen stod Preben i predikstolen...

Fredag den 26 maj 2006

...inte med ett Höganäskrus om halsen, men väl med en fick-plunta i innerfickan. Sedan Barbara meddelade att hon skulle komma på besök har Prebens kavaj putat betänkligt. Eftersom han helt uppenbart inte tränar och använder anabola steroider har vi uteslutit bitch-tits och sluter oss istället till att den svaga doften av alkohol i hans andedräkt har sitt ursprung under den putande kavajen.

Anledningarna till att Preben äntrar den sprillans nya talarstolen är två. Dels vill han inviga både den och företagets nya videokonferenssystem. Dels vill han informera och drilla personalen om Barbaras förestående besök. Dagen till ära har han också sett till att videokanonerna projicerade en mycket softad bild av draken själv bakom honom.

Barbara reser aldrig ensam. Hon reser alltid tillsammans med sitt hov, som består av:

- Tre nannys. (Nanny 1, 2 och 3. De ser exakt likadana ut. Micke tror att de är klonade. Jag kanske är omodern, men i min familj hade vi föräldrar.)
- En personlig tränare. (En före detta grekisk juniorlandslagsmästare i simning som ser ut som en grekisk gud och lystrar till namnet Kristus. Exakt vilka av Barbaras muskler han tränar har alla utom Preben en aning om.)
- En frisör/kosmetolog. (Jean-Pierre för en ojämn kamp mot klockan, men vi är honom evigt tacksam. Utan hans insatser

skulle vi antagligen förstenas om vi råkade vila blicken direkt på hennes anlete. Vi har läst om Medusa och iakttar största försiktighet.)

Precis som vilken kunglighet som helst skickar Barbara noggranna instruktioner om hur besöket ska gå till. Hon ska:

- Ha separat sovrum, långt bort från Prebens, men i närheten av sin personlige tränares rum. (Hon har ett hårt träningsschema att följa.)
- Aldrig störas mellan åtta på kvällen och nio på morgonen. Speciellt inte av Preben. ("Hon är av en mycket privat natur", hävdar Preben.)
- Bara serveras mat med lågt GI. (Detta trots att det bara gör henne hungrig och ännu mer sur och oberäknelig. Detsamma gäller Preben, eftersom hon tvingar honom att följa samma diet när hon är på besök.)
- Ha fri tillgång till franskt mineralvatten. (Trots att det nordiska kranvattnet generellt är av bättre kvalitet.)
- Tilltalas "Madame Barbara". (I den mån hon nu alls ska tilltalas. Barbara talar man bara med om hon först behagar tilltala en.)
- Inte utsättas för någon form av lokal rotvälka. (Man får bara prata engelska när man är inom Barbaras hörhåll. Om någon skulle drista sig till att prata sitt eget språk antar hon genast att det pratas om henne i nedsättande ordalag, vilket i och för sig är högst troligt.)
- Slippa utsättas för höga plötsliga ljud och starkt solljus, eftersom båda ger henne en sprängande huvudvärk. (Det innebär bland annat att hennes son sällan får avnjuta, eller kanske snarare utstå, sin mammas sällskap. Det är högst troligt att det faktiskt är allra bäst för honom att det är så.)
- Sist men inte minst, *skä* Barbaras idéer mötas med passande entusiasm, intresse och fullt bifall. (Som om någon verkligen skulle våga ifrågasätta henne ansikte mot ansikte.)

Efter Prebens långa genomgång av hur en fantastisk kvinna som Barbara ska behandlas, råkar någon tyst viska något om att det är underligt att vi inte förväntas rulla ut röda mattan. Preben spetsar genast öronen och utropar att det var en strålande idé, varpå Mads-Peder strax tar åt sig äran för den och beordrar Regine att skaffa fram en röd matta inför det kungliga besöket. Ännu ett förtröendeuppdrag för vår kära, kära Regine . . . ”Kolla om du hittar en på blocket!” skriker Preben efter henne när hon går ut ur rummet.

När Regine försvunnit kopplar jag ner oss från videokonferenssystemet och ser mig omkring. Jag möts av blickar som säger allt. Vi befinner oss i ett dårhus. Utan att säga något återvänder vi alla in på våra kontor. Vissa saker måste smältas innan man talar om dem.

Chefens amnesi

Lördag den 27 maj 2006

Jag visste att jag skulle få skulden för att vi förlorade den där affären. Preben har inte fått något av alla mina meddelanden om att han var tvungen att återkomma med ett påskrivet kontrakt asap. Naturligtvis har han fått dem, men Preben skulle förneka det även om jag skickade hela den spanska inkquisitionen på honom med glödande tänger.

Enligt Prebens mycket haltande logik har jag nu kostat honom två miljoner kronor. Att affären bara var på drygt en miljon spelar ingen roll. När Preben är på det här humöret går det inflation i allt. Imorgon har jag säkert kostat honom tre miljoner och i helgen skulle jag tippa på att vi är uppe i runt fem miljoner. Att det är hans kontraktsfobi och oförmåga att kommunicera som ställt till det vill han inte höra talas om. ”Det är väl inte mitt fel att det bara går att köpa mobiler från helvetesländer som Sverige och Finland?! Hade Bang & Olufsen tillverkat mobiler hade inte en massa påstådda samtal kommit bort!” Hade Bang & Olufsen tillverkat mobiler hade de förvisso varit vackra, men de skulle ha kostat 50 000 spänn och det är lite mastigt för en mobil. Speciellt om Preben skulle ha den. Han tappar bort minst fyra mobiler om året.

Mads-Peder backar upp Preben genom att klaga på att jag inte ringde honom. Jag är dock mycket nöjd med att jag raskt snäste av honom med att påpeka att hans namnteckning på kontraktet i alla fall inte skulle ha betytt det allra minsta. Då blev han tyst,

eftersom han hatar att bli påmind om att det finns saker som Preben inte låter honom göra. Preben var dessvärre inte tyst och kontrade med: ”Jamen, du hade väl bara kunnat sätta dig på ett flyg till Köpenhamn om du inte fick tag på mig!!!”

Om vi skulle flyga till Danmark varje gång vi försöker få tag på Preben och han vägrar svara, skulle vi i vårt lilla företag egenhändigt fördubbla Fly Nordics omsättning och mina frequent flyer-poäng skulle vara sexsiffriga och vi skulle få ännu mindre gjort på kontoret. Prebens ”specialförvaring” av kontrakt som ligger och mognar är dessutom som ett svart hål. Det är mycket som hamnar där och sedan försvinner spårlöst. Jag hade med största sannolikhet åkt till Danmark i ogjort ärende.

Kommentarer:

Regine: Preben har hittat ett alldeles nytt flygbolag i hans smak: Smintair – Smokers International Airways. Det är ett flygbolag för rökare.

006: Du skojar, eller hur?

Regine: Nej då. Han vill att jag ska boka alla flyg med dem. Problemet är att de bara flyger mellan Düsseldorf och Tokyo och det är ju aldrig någon av oss som flyger till varken eller.

Reijo: Är du helt säker på att du inte skämtar?!

Rosetta: Det är Preben hon pratar om. Jag hittade Smintair på nätet: www.smintair.com. Kolla själv!

Regine: Tack, Rosetta! Det är faktiskt för dumt för att jag skulle ha hittat på det själv.

Madame Giljotin vässar skärpan

Måndag den 29 maj 2006

Som Reijo tidigare rapporterade har Prebens finska kändisadvokat gått ut till skvallerpressen för att utöva utpressning mot hotell Kämp i Helsingfors. Han har begärt 25 000 euro för att Preben smittats med flatlöss av deras egyptiska bomullslakan. Ett påstående som naturligtvis inte är sant. Reijos vändor är inte slut än.

Från: Reijo

Skickat: mån 2006-05-28 21:22

Till: Rosetta Sten

Kopia:

Ämne: Prebens flatlöss: resurrection

Kära Rosetta,

Nu har Preben vänt kappan efter vinden! Tydligen är det för mycket begärt att han skulle ha funderat på konsekvenserna av sina handlingar i förväg. Efter att skvallertidningarna idag publicerat sitt scoop om flatlöss på Kämp blev hotelldirektören naturligtvis rasande. Han kräver att Preben dementerar påståendet och rentvår hotellets i vanliga fall så fläckfria rykte. Det vägrar naturligtvis Preben att göra, tjockskallig som han är. Han vägrar att överhuvudtaget svara i telefon när jag försöker nå honom. Advokaten också – undrar vad man betalar dem för?

Eftersom Preben konsekvent vägrar att samarbeta i frågan har hotelldirektören skaffat fram Barbaras telefonnummer.

Jag bad och bönade honom att han inte skulle ringa till Madame Giljotin, förlåt, jag menar Madame Barbara, men förgäves. ”Dementerar inte direktör Preben ryktet inom en timme kommer jag att kontakta Madame Barbara och berätta om flatlössen. Jag skiter i om hon är världsberömd, sanningen ska fram!” skrek han.

Jag blev så skärrad att händerna började skaka. Du kan ju tänka dig vilket helvete jag får om Madame Gilj... Barbara får veta att Preben smittats av flatlöss i Finland. Då är det då inte ärans tupp som sjunger för mig (som man säger här i Finland när man står mitt i skottlinjen). Med tanke på hennes svartsjuka och paranoia får hon säkert för sig att det är jag som smittat hennes underbare man med löss. Hemska tanke!

Det enda sättet att få tag på Preben när det verkligen gäller är ju, som du vet, att sms:a och hoppas att han faktiskt ringer tillbaka. Jag gjorde det och det tog exakt femton sekunder innan Preben hörde av sig.

Preben: Vad har du gjort, Reijo?! Har du ljugit om mitt privatliv för finska pressen?

Jag: Men... Det var ju du och din advokat som gick till media...

Preben: Struntprat! Tror du att jag är galen? Vika ut sig i pressen för pengarnas skull? Tror inte det du! Nu måste du ordna så att Barbara inte får veta något. Om inte kommer jag att se till att din framtid i branschen förstörs för alltid!

Jag: Men det är inte jag som...

Preben: Håll käften! Nu tar du kontakt med min finske advokat och ser till att ordna upp detta med hotelldirektören. Kosta vad det kosta vill!

Sen slängde han på luren. Till sist fick jag tag på advokaten som tycker att Preben är en fegis som drar sig ur det hela utan skadeståndspengar. Dessutom upplyste han mig om att han

minsann jobbar på provision, men att det inte är detsamma som gratis om man fegar ur bara för att man är rädd för sin fru. Jag orkade inte argumentera (speciellt inte med tanke på att han fakturerar 450 euro i timmen, även för telefonsamtal) utan påpekade bara att det var en order från Preben. Advokaten lovade muttrande att ordna upp saken. Sedan skrek han "Faktura följer!" åt mig och slängde på luren i örat på mig.

Jag drog en lättnadens suck när hotelldirektören sedan ringde upp mig och sa att saken var ordnad och att han enats om en passande ersättning med Prebens advokat. Den här gången klarade vi oss med att dementera ryktet och hosta upp 40 000 euro till Kämp för "förlorade inkomster och skadad goodwill". Vi hade kunnat köpa en jävla massa alldeles nya glödlampor för de pengarna!

Men det är inte slut än. Preben mejlade mig nyss och öste ur sig galla. Nu tänker han stämma advokaten för illojalitet och kräver 50 000 euro i ersättning. Och – surprise, surprise – jag har fått det ärofulla uppdraget att sköta processen. Dessutom meddelade Preben att eftersom historien utspelats på finsk mark och jag har haft ett finskt finger med i spelet, kommer alla kostnader att läggas på Helsingforskontorets belastningskonto. Hur sjutton ska jag redovisa det i boksluttet? Normal praxis vore väl att chefen själv bekostar sina husdjur.

Rosetta, jag tror att jag "piper förbi" ett mentalsjukhus och frivilligt skriver in mig som patient hos Syster Ratched

Din gökunge Reijo.

Stackars Reijo ... På tal om praxis vad det gäller att bekosta sina husdjur, så har jag själv fått i uppdrag att köpa ensilage åt Speedy-Gonzales på blocket. Jag misstänker att jag kommer att få problem att förklara för Skatteverket vad vi behöver det till på kontoret.

Kommentarer:

Jonas, 35: Min chef betraktar för mig nödvändigt arbetsmaterial, såsom mobil, hotellnätter under tjänsteresor osv. som "fringisar", något som ofta påpekas skämtsamt. Hur ska jag förhålla mig till detta och därtill lyckas uppnå verkliga fringisar?

Rosetta: "Fringis" kommer från engelskans "fringe benefit" och betyder extraförmån som tillkommer utöver den ordinarie lönen och som inte direkt har med jobbet att göra. Om din chef tycker att jobbmobilen är en fringis så berätta för chefen att du inte behöver jobbmobilen längre och att du härmed kan nås på kontorsnumret under kontorstiderna när du råkar vara på plats. Skulle tro att chefen börjar inse att mobilen minsann inte är en fringis. När det gäller fringisar så tycker jag att man ska vara noga med att godkänna såna förmåner som verkligen ger en något extra och som inte är förknippade med dolda förväntningar. På ett känt IT-företag i Silicon Valley erbjuder man till exempel sina anställda fringisen "tvättmaskiner". Det innebär att alla anställda har chansen att tvätta sin tvätt gratis på jobbet. Hallå! Är det någon som inte fattar att som motprestation förväntas man inte lämna kontoret ens då man annars har bokat tvättid hemma? På ett annat ställe erbjuder man sina anställda förmånen "vård av sjukt barn". Vete fan om man kan tycka att det är en fringis att lämna en kräksjuk ettåring till en okänd människa och själv sticka till jobbet, när man har en lagstiftad rätt att stanna hemma. Bättre förmåner kan man nog komma på. Själv skulle jag till exempel uppskatta veckostädning varje fredag, massage av tredje graden eller lunchkuponger till 7-Eleven.

Chefen försätter företaget i blockad

Tisdag den 30 maj 2006

Prebens fascination för blocket.se har inte lagt sig. Under veckan har Stockholmskontoret fått den ena önskelistan efter den andra på saker som ska hittas på blocket och sedan skeppas över till de andra länderna. Här är ett litet axplock av vad som önskats och vad som införskaffats:

1. En röd matta – för att Madame Barbaras känsliga fötter inte ska chockas av den danska myllan. (Både jag och Regine fick våra fiskar varma för att det inte fanns någon lämplig röd matta på blocket.)
2. Tre lådor begagnade pärmar. (Totalt 64 pärmar av olika färger inhandlades för 15 kronor styck, hämtades upp med bud, delades upp i fyra lika stora högar om 16 pärmar i varje, förpackades och budades vidare till övriga länder.)
3. En pall begagnade glödlampor. (Preben tycker att Finland är ett mörkt och jävligt land som behöver lite upplysning. Lamporna är på väg till en vilt protesterande Reijo.)
4. Nio inplastade balar ensilage åt SpeedyGonzales. (Speedys mage kunde ha fått knorra betänkligt innan de kom fram trots att de skickades med expressbud. Preben tyckte nämligen att han kunde "leva på hullet" tills de kom fram. Våra danska kollegor har dock förbarmat sig över Speedy och har skramlat så att de kan betala en annan hästägare i stallet för att förse Speedy med mat tills blocket-ensilaget kom fram. Det kommer att vara till deras fördel när Speedy blir vd.)

5. Åtta Billybokhyllor till det danska förrådet. (Även dessa expressbudades från Nynäshamn. Varför vet jag inte, eftersom man kan köpa dem på IKEA i Danmark också.)

Utöver detta lilla smakprov har diverse andra saker köpts på blocket och budats för stora summor pengar över Norden. Konferensbordet med tillhörande stolar har packats och budats iväg till Danmark. Dock inte av mig, eftersom jag till Prebens stora missnöje valde att prioritera ett säljmöte med en av våra största kunder. Vi måste ju trots allt finansiera Prebens shopping-spree på blocket på något sätt. Speciellt nu när han på allvar anser att alla blocketinköp ska läggas på Sveriges belastningskonto med motiveringen att "Finland ju till exempel har haft stora utgifter på sistone". Det är förvisso sant. Prebens flatlöss blev en hiskeligt dyr historia.

Blockethysterin har lett till att allt annat arbete i princip har legat nere en hel vecka. Vi har helt enkelt inte personal nog att både ta hand om både vår vanliga verksamhet och Prebens nya distributionsverksamhet. Jag har påtalat detta för Preben, men han svarar bara: "Kära Rosetta, hur mycket man än jobbar har man alltid minst 10 % till att ge. Det är en fråga om att vilja." Jag får inte ihop ekvationen. Om vi jobbar 24 timmar om dygnet, betyder det att vi egentligen skulle kunna jobba 26,4 timmar om dygnet om vi bara ville? Jag tror inte det. Preben är övertygad om det. Vi saknar bara gå-på-anda och är inte proaktiva nog.

Behöver jag ens säga att kampanjplanen inte är färdig än?

Kommentarer:

Tompa, 19: Vad tycker Preben om att Sverige vann hockey-VM? P.S. Djurgården rules! Chalalalala!

Rosetta: Chalalalala på dig, Tompa. Preben tycker mycket illa om att Sverige vann hockey-VM. Inte för att han är speciellt förtjust i sport, utan för att han anar en konspiration mot Dan-

mark. Först schlagerfestivalen och nu detta! Vi skulle dessutom vilja fråga: Har Danmark ens något hockeylag?

Regine: Jodå, men de är så dåliga att vi brukar välja att inte prata så högt om dem.

Gratis Veuve Clicquot

Tisdag den 30 maj 2006

18:26 Det är inte en helt svart dag i Prebens nordiska imperium idag trots att Barbara har landat i Köpenhamn. Den olyckan kommer Regine att rapportera om så snart hon får en stund för sig själv utan att bli störd av Preben och hans italienska drake. Själv har jag mycket goda nyheter att rapportera från Percy:

Från: Percy

Skickat: tis 2006-05-30 14:22

Till: Rosetta Sten

Kopia:

Ämne: Nytt jobb!

Kära Rosetta,

Tro det eller ej, men det ser ut som om jag fått ett nytt jobb! Fantastiskt roligt! Jag blev upprörd av en headhunter som berättade att en av Prebens konkurrenter behöver en person med min kompetens och skulle vilja träffa mig. Klart att jag blev glad, men det kändes ju lite oroligt med tanke på hur dåligt rykte Preben har i branschen. Man vill ju inte gärna att det smittar av sig på en själv. En journalistkompis till mig träffade Preben på den där work/life balance-konferensen i Köpenhamn och då sa Preben att jag var mentalt sjuk och hade blivit sjukskriven för schizofreni. Han viskade till min kompis att det "nog beror på hans taskiga barndom". Jag blev så lack. Inget av det är sant. Jag som har haft värsta

Bullerbyuppväxten! Det enda dåliga som drabbat mig är Preben. Han snackar bara skit för att jag inte ska kunna få något annat jobb.

Jag var som sagt ganska nervös när jag skulle träffa vd:n på företaget. Hon frågade mig om vad jag jobbat med tidigare och undrade vad det var som lett till att jag kunde tänka mig att sluta jobba för Preben. Jag svarade något diplomatiskt om att jag inte längre hade förtroende för ledningen i Köpenhamn och att mina värderingar skiljer sig från Prebens och att den naturliga följderna av det är att promenera ut under exitskylten. Ett understatement utan like, men budskapet gick fram.

Innan vi avslutade mötet sa vd:n att hon ser det som en stor fördel att jag jobbat för Preben. ”Överlever man honom är man redo för allt. Det är det ultimata uthållighetstestet.” Rosetta, jag blev nästan kär i henne och skulle ha gett henne en fet kyss om jag inte lyckats lägga band på mig. När jag var på väg ut från hennes kontor, sa hon: ”Jag har också jobbat för Preben. För längesen . . . Vill du ha jobbet är det ditt.”

Jag gick på små rosa moln hem till min fru och gjorde vad jag inte gjort på länge. Att inte jobba med Preben är tio gånger bättre än Viagra!

Håll fanan högt, Rosetta!

Reijo

Till Percys ära har vi idag gjort en paus i blocketshoppandet och istället druckit alldeles för mycket Veuve Clicquot på Prebens bekostnad.

Kommentarer:

Micke: Dagens soundtrack är till dig och din fru, Percy. Take That med ”Relight My Fire”.

Lisa, 27: Jag har just blivit färdig med mina studier och håller

på att leta efter ett jobb. När jag läser jobbannonser blir jag deprimerad. Kraven som ställs i annonserna är helt omöjliga att uppfylla.

Rosetta: Cheer up, Lisa! Grejen med jobbannonser är att arbetsgivare alltid ställer högre krav än vad de sen förväntar sig av personen de väljer. Ta till exempel alla Prebens krav. Det är få som kan uppfylla dem alla. (Och känner du någon som gör det så låt mig veta.) Som grundregel kan man säga att om man uppfyller 80 % av kraven så ska man söka jobbet. Det viktigaste arbetsgivaren letar efter är en viss typ av attityd, samarbetsförmåga och personlighet. Har man rätt attityd så kommer man långt, eftersom det mesta när det gäller kunskap går att lära sig. Kan man övertyga arbetsgivaren om att man på ett eller annat sätt bidrar till att arbetsgivaren blir mer framgångsrik kommer man oftast långt.

Madame Barbara har landat

Onsdag den 31 maj 2006

Örnen ... hmm ... draken har landat. Regine har suttit uppe i natt och skrivit ihop en rapport om Fru Prebens första stund på dansk mark. Jag försökte få Regine att gå och sova istället, eftersom hon kommer att behöva all kraft de kommande dagarna, men hon vägrade. Jag tror att det beror på det terapeutiska värdet i att få vräka ur sig saker på någon. Regine, lita på mig: Du kan alltid vräka ur dig på oss!

Från: Regine

Skickat: ons 2006-05-31 01:58

Till: Rosetta Sten

Kopia:

Ämne: Godzilla har kommit till stan

Kära Rosetta,

Barbara landade 14:42 PRICK. 14:42 PRICK befann sig jag och Preben i en stillastående taxi vid ett rödljus drygt två kilometer från Kastrup. (Mads-Peder hade till sin illa dolda förtrytelse lämnats kvar på kontoret för att förbereda det för primadonnans ankomst.) Trots att vi var försenade var Preben lugn. ”Flyg landar alltid för sent och sen tar det år och dar innan man får sitt bagage. Vi hinner fram i tid.” Just som han sagt det ringde hans mobil, 14:51 PRICK.

Preben: Vi är på väg, älskling. Du kommer inte att behöva vänta på oss. (Preben med sin allra mildaste sammetsröst.)

Madame Barbara: (Högljudda utbrott på en blandning av italienska och engelska.)

Preben: Väntar du redan? Men du måste ju hämta ut väskorna och gå genom passkontrollen först, min kära. (Man börjar ana en viss panik i sammetsrösten.)

Madame Barbara: (Ännu högre stackatoutbrott. Jag kunde vid det här laget urskilja ord som "Idioto!", "Bloody moron!" och "Useless amoeba of a man!")

Preben: Vi är där om ett par minuter! (Paniken är ett faktum.) Regine tog sådan tid på sig när vi skulle iväg!

Madame Barbara: (Slänger på luren i örat på Preben.)

"Om du varit lite mer förutseende hade vi kommit i tid", sa han sen surt vänd mot mig. Mer förutseende? Jag väckte Preben vid halv tolv, såg till att han kom in i duschen, satte på sig rena kläder, hjälpte honom bestämma vad han skulle äta till frukost och så vidare för att vi skulle komma i tid. Hade det inte varit för mig hade han fortfarande legat och trynat med näsan i vädret och drömt om östeuropeiska blondiner. Det är ett smärre mirakel att vi inte är mer försenade än vad vi är. Mer förutseende?! Vem tror han att jag är? Nostradamus? Jag börjar nästan hoppas att han lyckas skaffa sig en au pair så att jag slipper allt sånt här i fortsättningen.

Väl framme på Kastrup tog Preben den hoprullade röda mattan under armen och älgade iväg mot ankomsthallen. Vi hade inga problem med att lokalisera Madamen själv. Hon stod och gestikulerade vilt mitt bland sitt enorma matchande Louis Vuitton-bagage omgiven av sitt lilla hov. När hon såg Preben riktade hon istället sin ilska mot honom. Mig gav hon bara en snabb blick och jag är både lättad och förvånad över att jag numera inte står staty i Kastrups ankomsthall.

Preben försökte blidka Madamen med att peka på den hoprullade röda mattan han hade under armen, men det

fungerade inte. Istället fick han raskt skaffa fram transport till Barbara och hennes hov som plöjde sig fram mot utgången i en underlig formation av bagagevagnar med Madamen själv i täten. Barbara och Kristos hoppade in i en limousin och körde iväg och lämnade en beställd men inte avhämtad Preben på trottoaren. Jag såg till att Eve och resten av hovet fick åka i en minibuss med det mesta bagaget och jag och Preben knölade in oss i en vanlig taxi med resten av bagaget. "Vilken fantastisk kvinna!" myste Preben utan en tanke på att han inte ens brytt sig om att hälsa på sin son som han inte sett på två månader.

Jag ringde och förvarnade Mads-Peder om att Madame Barbara var på väg. Inte för hans skull, utan för den övriga personalens skull. Man vill inte bli tagen på sängen av Barbara. Eller tja, Preben vill ju det, men han är väl den ende. Dessutom är han den ende som troligen aldrig kommer att bli det.

Din arma Regine

21:59 Regine har lovat att återkomma med mer info om Barbaras besök så snart hon bara kan. Några har mejlat och frågat varför vi tillbringar helgen med att buda Prebens blocketinköp över hela Norden och det förvånar mig lite. Vi jobbar ju för Preben. Ordet helg finns inte ens i hans ordförråd.

Preben, hans fru och hennes älskare

Torsdag den 1 juni 2006

Det råder total tystnad från Danmark. Inte ens Preben hör av sig och ingen av oss vågar höra av oss i ren skräck för att bli indragen i något vi inte kan, vill eller orkar hantera.

I väntan på att Regine ska få en liten stund över att skicka oss en rapport om Madame Barbaras Köpenhamnsbesök är det på sin plats att ni får veta lite mer om Madamen själv. Därför kommer här den alldeles sanna sagan om Madame Barbara och den grekiske guden Kristus.

Madame Preben brukade gå till "Venus Gym", ett exklusivt members only-gym beläget mitt emellan Spanska trappan och Fontana di Trevi. På gymmet knådas dagligen både italiensk och tillrest societet av undersköna unga män till tonerna av panflöjt i en avslappnande atmosfär. Bland dessa vackra män fanns Kristus, under vars starka händer Barbara kom att tänka på en helt annan flöjt hon skulle vilja spela på.

En dag när Barbara kom lite tidigt till sin träningssession råkade hon se när Kristus tränade en annan kund – den blonda dottern till en världskänd isländsk torskmiljonär – och Barbara blev alldeles kall av svartsjuka. Det var som om hon aldrig ens hade kunnat föreställa sig att Kristus faktiskt hade andra kunder. Än värre var att det var en yngre valkyria med en isländsk viking till far. Dessa nordbor! Vad hade hon egentligen gjort dem för att ideligen behöva drabbas av dem? Först Preben och nu det här.

Eftersom Madame Barbara är en dam som ser till att få vad

hon vill ha bestämde hon sig för att anställa Kristos för privat bruk. Hon klev med långa bestämda steg in till gymmets ägare och gav honom en ansevärd summa för att få Kristos som sin personlige tränare 24/7 året runt. Ingen frågade Kristos vad han tyckte om saken.

Nu kan man ju tycka att detta skulle väckt en hel del ilska hos den unge mannen. Konstigt nog hade han ingenting emot att bli köpt som en liter mjölk av Barbara. Hennes planer för honom innebar att han kunde flytta från sin grekiska familj som befann sig i italiensk exil och få ett eget rum. Och inte bara ett eget rum, utan ett eget rum med allt det Virginia Woolf kapitalt glömde bort när hon förordade vikten av ett eget rum: full hembioanläggning, projektor, Hi-Fi-system med surroundljud, PlayStation2, X-Box och fri tillgång till alla nya spel som kommer ut på marknaden och sist men inte minst en dörr direkt in till Barbaras rum alldeles bredvid.

Kristos var helt salig över det nya uppdraget: ”Det finns många fördelar med äldre kvinnor. De förser en med tevespel, dataspel och skateboard mot lite fysisk träning några gånger i veckan. Inte alls som hemma där man alltid var tvungen att diska och städa för att få en liten veckopeng.” Det hör till saken att Kristos har en svensk mamma och därför, trots sin i övrigt grekiska bakgrund, fått lära sig att även söner förväntas ta ansvar för sin del av hemarbetet.

Under en några veckor lång och hård inkörningsperiod (i ordets rätta bemärkelse) som Barbaras personlige tränare fick Kristos lära sig vad som krävs för att göra chefen (eller ”Il Duce” som hon föredrar att kallas när de är på tu man hand) nöjd. Nu, några månader senare har Barbara blivit så beroende av sin träning att hon tar med sig Kristos på alla sina resor. Och Kristos följer glatt med så länge han får ta med sig sitt portabla PSP-spel.

Preben fattar ingenting och gläder sig med sin fru över att hon

träffat en så hängiven och uthållig tränare. ”Det ligger ju i mitt intresse också att hon håller sig fast och fin. Hö, hö!” Preben är nog den enda i världen som inte fattar precis vilka muskler det är Barbara tränar med hjälp av Kristus.

Nu undrar ni säkert hur vi vet allt det här. Kristus må vara out-standing i egenskap av personlig tränare. Några större talanger för diskretion äger han dock inte och viskade i fyllan och villan både det ena och det andra i 006:s öra vid Barbaras senaste Oslobesök. Ja, ända tills Barbara kom och tog honom i örat vill säga.

Jag hade redan beslutat mig för att välja Simon & Garfunkels ”Mrs Robinson” som dagens soundtrack och kände mig löjligt nöjd med det, när 006 hejdade mig och gav ett annat ännu bättre förslag. Så, för första gången någonsin byter vi soundtrack. Dagens soundtrack är istället, på 006:s begäran, Brenda Lee med klassikern ”My Boy Lollipop”.

Kommentarer:

Lotta, 38: Min chef har en kvinna som han ofta besöker med jobbet som täckmantel. Han har uttryckligen bett mig att ljuga för hans fru om hon ringer och söker honom. Jag har gjort det några gånger, men det känns inte rätt. Jag jobbar inom kyrkan och vill gärna ha ett så rent samvete som möjligt. Min chef bryr sig inte om det utan säger bara att jag kommer att splittra hans familj om jag säger något till hans fru och att det väl är värre att ha på sitt samvete än ”en liten vit lögn”. Jag tycker faktiskt att en biskop borde ta äktenskapslöftena på större allvar.

Rosetta: Om din chef väljer att ha en affär får stå för honom, jag lägger inga moraliska värderingar i det. Hans högste chef torde dock ha en del betänkligheter kring det hela. Jag är dock inte lika hård, folk är trots allt bara människor och det finns alltid orsaker till varför de gör som de gör. Du är däremot inte anställd för att hjälpa din chef med hans utomäktenskapliga affärer. Därmed har du inte heller någon skyldighet att ljuga å hans

vägnar. Du har inte heller någon skyldighet att berätta något för hans fru. Du gör troligen bäst i att bara meddela din chef att du kommer att hålla dig utanför alltihop. I övrigt får han fatta sina egna beslut.

Madame Barbara går till attack

Torsdag den 1 juni, 2006

Vår ståndaktiga danska krigskorrespondent Regine har mitt i korskelden lyckats knappa ihop ännu en rapport från Köpenhamn. När det här är över borde vi belöna henne med en tapperhetsmedalj.

Från: Regine

Skickat: tors 2006-05-06-01 16:22

Till: Rosetta Sten

Kopia:

Ämne: Godzilla anfaller kontoret

Preben tvingade taxichauffören att bryta mot i stort sett alla trafikregler för att vi skulle komma före Barbara till kontoret. Det gjorde vi inte. Vi blev stoppade av en motorcykelpolis, taxichauffören blev av med körkortet och vi tvingades lifta med en pickup fylld med satsumas. Det ledde till att Preben nu inte längre luktar vilken billig sprit som helst utan utsondrar en svag doft av cointreau. Det är faktiskt en förbättring.

När vi väl kom fram till kontoret hade Madame Barbara redan intagit det med samma självklarhet som vilken invasionsarmé som helst. Personalen tvingades försumma alla sina övriga plikter för att uppfylla Barbaras minsta vink. Mads-Peder, som dagen till ära satt på sig sin allra finaste (= dyraste) spräckliga Dolce & Gabbana-skjorta, svarta mockabyxor

som är precis lagom långa för att misslyckas att dölja klackarna på hans löjligt dyra italienska skor, stod som en dirigent mitt i alltihop och skickade ut personalen på de mest osannolika uppdrag. För att hans order skulle tas på allvar sträckte han på sig för att se längre ut, men det resulterade bara i att hans klackar syntes ännu bättre. Det hjälpte inte ens att han drog ner sina fyrkantiga Gucci-glasögon en bit på näsan. Han såg i alla fall ut som en liten Napoleonparodi i sina designade kläder. Han borde gjort som den riktige Napoleon. Han överkom sin ringa höjd genom att alltid leverera sina order till häst. Bonaparte var trots sina andra brister både kreativ och hade gott sinne för effekter. Mads-Peder har ingenting. Jo, förresten. Han har Speedy Gonzales, men han har inte vett att använda honom till sin fördel.

Bland de ordrar som delades ut fanns bland annat:

- Salva till Prebens eksem MÅSTE införskaffas. Madame Barbara står inte ut med hans kliande och krefsande. (Praktikanten Joakim skickades omedelbart iväg till apoteket.)
- Ordna fram exklusivt tilltugg så att Madame slipper vara hungrig. (Eftersom Preben stämt fastighetsvärden har denne hämnats med att stänga av vattnet lagom till Barbaras besök, vilket gör allt som involverar kök och badrum komplicerat.)
- Ordna fram blomsterarrangemang av vita liljor från Tage Andersen till alla rum. (Det kommer att se ut som om någon har dött. Med tanke på Prebens hösnuva är det dessutom mycket möjligt att någon faktiskt dör. Inte av hösnuvan, men av Madame Barbaras utbrott över att hans snorande STÖR henne och ger henne huvudvärk.)
- Ny vagn till Jakob (Preben och Barbaras son) eftersom han vuxit ur den gamla. (Mette skickades iväg med stränga order att skaffa den bästa vagn hon kunde hitta med

tillhörande åkpåse och kudde – men det fick under inga omständigheter kosta mer än 1 000 danska kronor. Mette hittade hör och häpna en duglig vagn på blocket och befinner sig i skrivande stund någonstans på Öresundsbron på väg till Malmö för att hämta den.)

Själv fick jag det ärofulla uppdraget att eskortera Madame Barbara själv till Illums bolighus på Østergade och Georg Jensens silversmide på Bredgade. Hur det gick? Jag måste få sova några timmar innan jag orkar berätta om det.

Din Regine

Jag avvaktar uppföljning från Regine, men jag tror att vi gör bäst i att låta henne vila ut lite först. Jag börjar bli orolig för att hon löper allvarlig risk att drabbas av posttraumatisk stress efter att Madame Barbara åkt hem.

Kommentarer:

Reijo: Är det någon som hört något mer om det nordiska mötet som Preben ville att vi skulle ha?

006: Inte ett ljud.

Rosetta: Fråga honom för guds skull inte om det! Han kanske har glömt bort det.

Reijo: Han har nog fullt upp med Barbara.

Rosetta: Och jag som trodde att hon hade fullt upp med Kristus. :-)

Flash Prebens erotiska eskapader

Torsdag den 1 juni 2006

20:16 Vår krigskorrespondent Regine som just nu befinner sig på en hyllningsmiddag för Madame Barbara på en av Köpenhamns bättre restauranger har smugit in på marmortoaletten och telefonledes givit oss ett alldeles nytt guldkorn från Preben.

Under middagens gång kom Preben in på ämnet sömn och hävdade på allvar att han bara sover två timmar per natt och att ingen egentligen behöver mer sömn. Han framhöll naturligtvis mig som ett typiskt exempel på någon som inte har kontroll över sina sömnlustar, eftersom jag ju lite olyckligt råkade skalla skrivbordet för ett tag sedan. Sedan frågade han Regine hur mycket hon sover och fick sex timmar till svar, varpå han utbrast: ”Sex timmar! Då förlorar du ju fyra arbetstimmar om dygnet!”

Det är möjligt att Preben bara sover två timmar per natt, men han sover minst fyra timmar per förmiddag också. Däremot tvivlar jag på att Regine verkligen sover sex timmar per natt. Handen på hjärtat, Regine, gör du verkligen det?

Hyllningsmiddagen verkar dessutom bara vara obligatorisk för personalen, med tanke på att Madame Barbara tydligen lämnade restaurangen tillsammans med Kristos redan efter förrätten. ”Hon är så mån om sin vackra kropp”, myste Preben aningslöst och högg in på huvudrätten som bestod av lamminnerfilé. De har i alla fall samma smak han och Barbara. Lammkött.

Med tanke på Barbaras uppenbara ointresse av Preben är det inte utan att vi funderat på hur lille Jakob faktiskt kom till. Jag kan inte påstå att det dagligen fyller våra samtal, men efter en drink eller två efter jobbet kommer ämnet oundvikligen upp, och nu senast när Preben alldeles ovetandes bjöd oss på Veuve Clicquot. Även om Preben dessvärre är alldeles för lösmynt vad det gäller bristen på äktenskaplig passion, så har frågan om hur Jakob blev till faktiskt inte blivit besvarad – förrän nu.

Det är nämligen så att Preben under sitt Finlandsbesök beslutade sig för att ha ett förtroligt snack grabbar emellan med arme Reijo. Dessutom hann Kristos under kvällens hyllningsmiddag viskande dela med sig vad han känner till om den äktenskapliga olyckan till Regine. Av dessa två indiskretioner har vi därför kunnat pussla ihop följande:

Anledningen till att Madame Barbara och Preben överhuvudtaget fann varandra i tidernas begynnelse verkar bero på tre saker:

1. Madame Barbaras ungdomliga fascination av vikingakulturen. Preben var den förste riktige rödhårige vikingaättling hon stötte på och tålmod har aldrig varit en av Barbaras starkaste sidor. Hon ville åt hans vikingagener.
2. Den faktiska möjligheten att deras två affärsidéer skulle ge dem båda anseende rikedom om de utvecklade dem sida vid sida.
3. Att Prebens frodiga danska mage på den tiden var något mindre frodig och att medelålderspälsen ännu inte hunnit inta hans stolta danska ryggtavla.

Kärlek då? Ingen av dem är kapabel till några andra starka känslor än avundsjuka, girighet, hat och självömkan. De tror att kärlek är den varma känsla de får i bröstet när de tittar på sin respektives kontoutdrag.

Det är ingen hemlighet för någon utom Preben att Barbara för länge sedan outsourcat allt vad äktenskaplig intimitet heter till

Kristos och en lång rad andra unga vackra män innan (och förmodligen efter) honom. Barbara är en konnässör och äventyrerska på den erotiska kartan och det är uppenbart att en man som Preben inte har mycket att hämta hos henne – utom vid två tillfällen om året. Jul och midsommar. Under dessa två anrika blothögtider blossar fortfarande Barbaras vikingaintresse upp tillräckligt för att hon efter ett antal stånkor mjöd ska släppa in Preben i sovrummet. Och varje gång upptäcker hon faktiskt en (o)förmåga som gör Preben ganska tilltalande i sovrummet. Preben är erotikens egen Flash Gordon. Inte stark, men blixtsnabb. Det är vetenskapligt belagt att ett genomsnittligt samlag varar i ganska precis elva minuter, men i Prebens fall räknas tiden i sekunder. Eftersom hans övriga talanger på området är mildt sagt torftiga, anser Barbara att snabbheten utan tvekan är hans största erotiska talang.

Jakob är resultatet av ett av dessa julpyssel för ett par tre år sedan. Istället för att klä på granen gick Barbara motvilligt med på att låta Preben klä av henne. Den redan dåliga stämningen förbättras inte av Prebens dåliga ovana att krydda de intima stunderna med dåliga skämt som tydligen inte uppskattas av Madame Barbara. När han slutligen stod naken framför henne (bortsett från sina tubsockor och bomullsvantarna hans eksem tidvis kräver att han bär) och refererade till sin pölse som "Penisaurus" och slutligen utbrast "Du ska icke vare bange för min slange!" och vältrade sig över Madamen fick hon nog. Tacksam över mjödets lugnande effekt bestämde hon sig i samma stund för att om det inte tog den här gången fick det helt enkelt vara med barn, åtminstone av vikingahärkomst.

Morgonen därpå när Barbara vaknade och såg Preben ligga och snarka med öppen mun på kudden bredvid kände hon sig illamående och hoppades att det berodde på att Prebens små rackare för en gångs skull nått sitt mål. På dagen nio månader efter denna romantiska stund föddes Jakob på den mest exklusiva

privatkliniken i Rom. Barbara körde ut Preben ur rummet och han tillbringade hela förlossningen med att sitta i väntrummet och mejla mer obegripliga och självömkande mejl än någonsin till sin personal. Nåväl, säga vad man vill om föräldrarna, men ett vackrare barn än Jakob har sällan skådats. Ibland hittar till och med en blind Preben ett korn och därför tillägnar jag honom dagens soundtrack. Nina Hagen: "Atomic Flash Deluxe".

Kommentarer:

Micke: Tack för de upplysningarna, Rosetta! Nu fick jag så mycket otäcka bilder i huvudet att jag inte kommer att kunna sova på veckor! Jag som precis kommit över Prebens varning angående vattensängar . . . När ska jag få sova?

Rosetta: Sluta klaga! Det räcker att du sover två timmar om dygnet. Det säger Preben i alla fall. Har du fått iväg annonsförslagen till Köpenhamn förresten? Preben yrade om dem i ett sms.

Regine: Självklart sover jag inte sex timmar. Jag är förbannat glad om jag sover något alls. Två timmar vore en ren lyx.

Royal Shopping

Fredag den 2 juni 2006

Stridsdimman har skingrat sig för en stund och det har kommit livstecken från det danska slagfältet. Vår krigskorrespondent Regine har skickat en rapport om sin och Barbaras shoppingtur.

Från: Regine

Skickat: fre 2006-06-02 17:22

Till: Rosetta Sten

Kopia:

Ämne: På shopping med Godzilla

Min shoppingtur med Barbara kommer att gå till historien tillsammans med andra katastrofer som Titanic och 9/11. Det började redan innan vi lämnade kontoret med att Preben undrade varför Kristos skulle följa med när han själv var tvungen att stanna kvar med sina ”jävla knegare”. Barbara suckade och gjorde en stor affär av att dölja sin helt andra affär. ”Jag ska ju gå en massa! Det fattar du väl att Kristos måste följa med och se till att jag går rätt. Så att jag inte sträcker mig.” Preben såg tveksam ut, men lät bli att protestera när hon för ett ögonblick fick ett milt uttryck och strök honom över kinden med ett finger krönt av en lång, vass, röd nagel. När hon vände sig bort för en äcklad min över hennes ansikte och hon torkade av fingret mot handväskans rem.

Sagt och gjort, med en solbränd Kristos i släptåg gav vi oss iväg på Royal Shopping. Barbara såg nöjd ut när jag råkade

nämna Royal Shopping, och trodde att det berodde på att hon var med. I själva verket är det vad alla danskar kallar shoppingvåndan i stans mest exklusiva butiker, vare sig man har Madame Barbara med sig eller inte.

Första anhalten var Illums Bolighus. Barbara började med att shoppa en hel hög nya tevespel till Kristus för att han inte skulle gnälla hela eftermiddagen. Dessvärre gnällde han en hel del i alla fall eftersom de inte hade hans drömmars spel: Guitär Hero. Han förklarade ivrigt att det var det coolaste spelet av alla, med tillhörande plastgitar som man kopplar in istället för de vanliga spelkontrollerna. Men han tystnade fort och blev foglig som en hundvalp när Barbara gav honom en av sina berömda blickar. Till sig själv började Barbara med att köpa en minkpäls för att hålla sig varm under de ruskigt kalla vintrarna i Rom. Jag som trodde att det var därför hon köpt Kristus.

Minkpälsinköpet höll på att sluta riktigt illa när en betydligt mycket yngre och fagrare kvinna än Barbara påpekade att det bara är "gamla haggor som behöver döda hundratals små kramdjur för att känna sig vackra". Barbara blev fullkomligt galen och skulle ha hoppat på kvinnan om inte två av Bolighusets vakter i sista sekund kommit och hindrat henne. Hon överöste dem med allsköns hemsnickrade okvädingsord och jag var tvungen att sticka till vakterna en smärre förmögenhet för att de skulle avstå från att tillkalla polis. När Barbara såg det höll hon på att få ännu ett utbrott. "Betalar man för att få rättvisa i den här jävla bananrepubliken? Jag blev ju överfallen!" Vi blev vänligt ... eller faktiskt inte så vänligt alls ... uteskorterade ur Bolighuset och Madame Barbara styrde stegen mot Georg Jensen istället.

Georg Jensen är bland det bästa man kan få i silverväg. Det blir helt enkelt inte mycket bättre än så. Madame Barbara höll naturligtvis inte med om detta. Istället fnös hon och

frustade sig genom sortimentet och berättade med hög röst om de utsökta silverföremål hon själv äger, men som hon naturligtvis köpt i "riktiga" silversmidesbutiker runt om i världen. Expediten tröttnade till slut och bad oss lämna butiken eftersom vi (Barbara alltså) störde de andra kunderna, varpå Barbara stegade ut under högljudda protester och proklamerade för alla som ville – eller inte ville – höra på att Danmark var det mest ogästvänliga land hon någonsin besökt. Jag satte på mig mina solglasögon och hoppades att vi inte skulle springa på någon som skulle kunna känna igen mig.

Vid det här laget var Kristos rejält trött och började tjata om att få gå till pölsemannen. Inte till den självutnämnde pölsemannen Preben som han naturligt nog undviker som pesten, utan till korggubben en bit bort. Jag trodde att Barbara skulle bli tokig, men hon lugnade faktiskt ner sig och gav Kristos en tjuga så att han kunde springa och köpa en pölse. "Han springer ju så vackert", sa hon när han rände iväg och så fick hon en liten ryckning i mungipan som eventuellt kan ha varit början till ett leende. Jag är inte helt säker.

När Kristos fått sin pölse beslutade Madame Barbara att vi shoppat färdigt för dagen och beordrade mig att skaffa fram en taxi till hotellet som Preben bor på sedan några veckor tillbaka. Eftersom Preben stämt firman som höll på att helrenovera hans hus för att de skickat en faktura på jobbet, skickade firman dit sina hantverkare och lät dem riva ut allt de installerat och lämnade den spatiösa villan obeboelig. Preben har stämt dem för det med. Barbara tycker dock inte att bostadsproblemet är något problem överhuvudtaget eftersom hennes svit nu inte ens ligger på samma våning som Prebens rökrum. Jag lämnade av dem på hotellet och överlät dem i hotellpersonalens vård. Självt åkte jag tillbaka till

kontoret och somnade vid skrivbordet. Den natten sov jag faktiskt mer än sex timmar, Rosetta.

Din Regine

Skönt att höra att Regine äntligen fick lite sömn även om det var över skrivbordet, vilket jag av egen erfarenhet vet har sina risker. Hon borde lagt sig på soffan i konferensrummet som Preben brukar göra. Det är bra att jag får rapporter då och då, annars skulle jag behöva oroa mig för att hon duktat under för den italienska invasionsstyrkan.

Akvariets fulaste fisk

Fredag den 2 juni 2006

Konferensrummet på Köpenhamnskontoret kallas allmänt för akvariet. Det beror på att hela långsidan består av en glasvägg från golv till tak ut mot resten av kontoret. Det är både bra och dåligt. Dels beroende på vilken sida om glasväggen man befinner sig och dels beroende på situation. Det är till exempel mindre bra när Preben ligger därinne på soffan med uppknäppta byxor och sover sin skönhetssömn. Speciellt med tanke på att alla som kommer till receptionen får en perfekt panoramavy rakt in i akvariet.

En riktigt god sida finns dock. Eftersom varken Preben, Barbara eller Mads-Peder skulle ha en chans att ens ta sig till kvartsfinal i en pokerturning på ett lokalt ålderdomshem – vem som helst kan läsa dem som öppna kort – erbjuder akvariet en utmärkt möjlighet att få information om saker det inte alls är meningen att vi ska veta. Dessutom tror de allihop att glasväggen är mer ljudisolerande än vad den verkligheten är. I själva verket släpper den igenom vissa höga ljud, det vill säga det mesta av vad Madame Barbara säger och en hel del av vad Preben säger. Det resulterar i att deras möten för oss som är utanför ser ut som någon sorts bisarr pantomim som då och då avbryts av okvädingsord på italienska och engelska (Barbara) och danska (Preben) och diverse högljutt fjäskande (Mads-Peder).

Nu kanske man skulle kunna tro att det skulle vara hart när omöjligt att fjäska våldsamt högt, men Mads-Peder behärskar konsten till fullo. Han är som en sådan där akvariefisk som suger

rent de stora fiskarnas magar från skräp och nafsar sönder fenor-
na på de mindre. I sina färgglada, designade skjortor och stora
Gucciglasögon är han dessutom förvillande lik vilken färgglad
och glosögd akvariefisk som helst. Barbara är som en skalar. Pre-
ben är en mört.

21:39 Efter att ha smitit in och köpt tre stycken pizzabitar på 7-
Eleven utan att se den minsta skymt av min flört ligger jag nu
utslängd på soffan tillsammans med Hannibal. Jag är helt slut.
För att överhuvudtaget kunna höra vad de säger på teve var jag
nyss uppe och klagade på grannens unge. Jag plingade irriterat på
dörren varpå följande scen utspelade sig:

Pappan: Vi har valt att ge lille Olle en fri uppfostran för att
uppmuntra hans kreativitet.

Jag: Olle hämmar min kreativitet genom att föra ett jävla liv.

Pappan: Vi upplever att det är viktigt för honom att få uttrycka
sig.

Jag: Jag upplever att det är viktigt för mig att få uttrycka mig
och Olle för ett jävla liv.

Pappan: Nu upplever jag dig som aggressiv.

Jag: Jag med.

Pappan: Vi kan ju inte hindra Olle från att göra som han vill.

Jag: Då är ni dåliga föräldrar.

Mamman: Men vi måste ju tänka på barnen!

Jag: Precis! Vill ni att alla ska hata Olle i hela hans liv för att
ingen någonsin talade om för honom att världen inte snurrar
kring honom?

Pappan: Barnen är världens medelpunkt.

Jag: Jorden snurrar kring solen och inte kring Olle.

Mamman: Men tänk på barnen!

Pappan: Du är ju barnahatare!

Mamman: Och egoist!

Jag: Nej. Jag hatar bara er Olle.

Här ansåg jag det hela ha blivit så fruktlöst att jag hasade nerför trappan igen och gjorde kaffe. Att sova är inte att tänka på eftersom Olle uttrycker sin kreativitet för fullt däruppe. Själv funderar jag på varför barn kommer undan med saker som andra aldrig skulle komma undan med. Om jag förde lika mycket oljud som jävla Olle skulle jag blivit vräkt för längesedan. Kanske är det faktiskt så att Galilei hade fel. Jorden snurrar inte kring solen. Den snurrar runt en stor fet och blek jävla unge som på håll kan missas för solen. De hade ju inte så bra teleskop på den tiden. Jag kanske borde tipsa Nasa om misstaget.

Kommentarer:

Stig, 46: Du nämnde ju fiskar, Rosetta ... Min chef är inte så noga med hygien och luktar allt som oftast fisk. Han är dessutom lite stingslig, så vi vet inte riktigt om vi vågar ta upp problemet. Saken är dock den att det är ett ganska stort problem då vi haft kunder som undrat vad det är som luktar på kontoret. Vad ska vi göra?

Rosetta: Det där är en fråga som jag kan identifiera starkt med då något i allra högsta grad är ruttet i staten Danmark. Personlig hygien är ju just det, personlig. Den upphör dock att vara det i samma ögonblick som den ställer till problem för andra. Då blir det en arbetsmiljöfråga. Jag föreslår att om kunder frågar skyller ni på döda råttor i väggarna. Låtsas ovetande om den verkliga källan till den obehagliga lukten och sätt igång en extern utredning i arbetsmiljösynvinkel. Chefen kan inte hindra det. På så sätt kommer någon annan att få den roliga uppgiften att tala om för er chef att han luktar surströmming.

Chefen söker quisling

Lördag den 3 juni 2006

10:29 Hela den här situationen börjar kännas ohållbar. Tombola är en koloss på lerfötter. Eller koloss och koloss... Preben vill nog gärna att det ska vara en koloss, men i verkligheten är Tombola mer som en liten Bambi i branschen. Bambi på is och fötterna har börjat glida isär. Mer och mer och fortare och fortare. Jag vet inte vad vi ska göra för att stoppa det. Hela företaget är i gungning och driver vind för våg medan Preben bara är intresserad av att hålla sin skräcködlan till frukost på gott humör och att ta reda på hur fan Lordi kunde vinna melodifestivalen. Mads-Peder å sin sida är en riktig brunnäsa så hans synfält begränsas betänkligt av Prebens håriga rumpa. Vi andra gör så gott vi kan, men det räcker inte. Hur ska vi kunna göra något när alla beslut måste gå genom Preben som är fullkomligt onåbar för vettig kommunikation? Kommuniserar gör han gudbevars, men kommunikationen är ensidig och vettigt är det då rakt inte.

11:43 Det har varit på västfronten intet nytt ett tag, men nu har det börjat röra på sig även i Norge. Mads-Peder behöver förstärkning i sin jakt på eurovisionsmarodörerna och har därför vänt sig till Norge till 006:s förfaran.

Från: 006

Skickat: lör 2006-06-03 10:52

Till: Rosetta Sten

Kopia:

Ämne: Schlagerhelvetet

Kära Rosetta,

eftersom Mads-Peder inte lyckats så bra med sitt underrättelseuppdrag gällande eurovisionsröstningen som han skulle vilja har Preben beordrat en allmän mobilisering för att vaska fram namnet på de femtekolonnare, quislingar och andra förrädare som kan gömma sig i vår lilla tilltufsade skara. Som du ju vet, är det inte ovanligt att inte bara anställda utan även deras familjer dras med i Prebens korståg mot ondskan. Den här gången har den tvivelaktiga turen kommit till min sambo Marve.

Preben har på något vis fått reda på att Marve utbildats till underrättelseofficer av det kungliga norska försvaret och kräver nu att han ställer upp som spion och skaffar fram underrättelser beträffande mobilrösterna. Marve är en hygglig karl, men kunde förstås inte låta bli att känna sig lite smickrad över erbjudandet. Samtidigt insåg han naturligtvis att operationen till sin natur påminner mer om Fleksnes fataliteter än forna vapenbröders hjältedåd i Telemarken. Dessutom kände han sig inte helt tillfreds med att stödja den danska förtryckarstaten och bestämde sig istället för att ringa sin gamle lumparkompis Terje. När Gutteklubben Grei skrattat färdigt åt Preben och danskhet i största allmänhet tog han ut en Ringnes ur kylskåpet, tog en djup klunk och förkunnade sitt beslut: "Glöm det, det är en kjempedårlig idé."

Det är inte lönt att få Marve att ändra sitt beslut. Han skulle stå emot tusen små Preben om han behövde. Det finns ju en anledning till att han innehar landets högsta security

clearance-nivå. Dessutom har han ju helt rätt. Att Preben för övrigt erbjudit hela 50 norska kronor i timmen som belöning för spionageinsatserna har jag inte ens vågat tala om. Marve skulle antagligen ta med sig Terje och luftlandsätta sig på kontorstaket i Köpenhamn och se till att grillen den danske pölsen ordentligt på båda sidorna.

Jag skickade ett mejl till Preben och tackade artigt för hans uppskattning av den norska underrättelsetjänsten, men avböjde sedan å Marves vägnar det delikata eurovisionsuppdraget. ”Min sambo skulle gärna ha velat hjälpa till med det viktiga uppdraget, men befinner sig dessvärre på hemligt uppdrag i Kongos djungler fram till och med oktober.” Jag vet, man ska inte ljuga, men vad skulle jag göra? Man kan inte be Preben dra åt fanders. Vita lögnen är väl inte så farliga, eller hur? Och Marve ska faktiskt tillbringa hela sommaren på vårt lantställe. Naturhelvete som naturhelvete...

Din 006

Marve är en pålitlig karl. Jag förstår inte ens hur Preben skulle kunna tro att han hade något att hämta där. Jag har dock fått en idé. Kanske är Marve mer öppen för lite spionage för den andra sidan? Det skulle inte skada med lite underrättelser om Prebens tidigare liv. Jag ska be 006 undersöka om den möjligheten är öppen. Om det varit någon annan än 006 skulle jag föreslå en liten Lysistrate-aktion, men eftersom det skulle dra ner humöret betänkligt på Oslokontoret och vi ju har annan personal att tänka på måste Marve övertygas på annat sätt om han trilskas.

Kommentarer:

006: Lysistrate-aktion?! Är du galen! Ska jag försumma de få chanser som ges? Tror inte det du!!!

Chefens favorit

Lördag den 3 juni 2006

21:42 Jag hade inte tänkt blogga mer idag, men när jag nu ändå sitter här och väntar, troligen förgäves, på att Preben ska ge mig besked om vilken av kandidaterna till Dannes gamla jobb på marknadsavdelningen som faller honom i smaken, så kan jag ju passa på att berätta om något som faktiskt faller honom i smaken, nämligen cortadon.

Jag har nämnt Prebens förkärlek till den spanska cortadon flera gånger och det är kanske dags att beskriva den lite mer ingående. En cortado är en ”kort svart kaffe”, det vill säga en espresso som är avrundad med en liten skvätt mjölk för att få bort beskan.

Cortado Preben:

½ espresso

½ ångad mjölk (dock sparsamt med skum)

(Preben vill dessutom ha en liten kanna varm mjölk vid sidan om. Gud nåde den som glömmer det!)

Cortadon är populär i Portugal och Spanien, men även i stora delar av Sydamerika där den dricks på eftermiddagen. Preben vill som synes ha sin cortado serverad med en kanna varm mjölk vid sidan om. Om han gör det för smakens skull eller för att få chansen att läxa upp stackars kafébiträden som bara behärskar vanlig espresso och latte vet jag inte. Det senare är det mest troliga. Cor-

tadon är dock en angenäm kaffeupplevelse som ni bör prova, trots att Preben också tycker om den. Visst ja, om ni är på Kuba och blir sugna på en cortado ska ni beställa en cortadito. Det gjorde inte Prebenito, så han blev sur för att de inte fattade vad han menade. Att han dessutom gjorde beställningen på danska gjorde inte språkförbistringen mindre.

23:33 Jag har äntligen fått svar på min förfrågan av Preben. Det var ovanligt snabbt. Det är bara en vecka sedan jag mejlade honom frågan. Själva svaret i sig är dock ganska nedslående. ”Vi skiter i alltihop. Danne gjorde ju i alla fall inget på jobbet. Det lilla han kanske gjorde kan du göra, så sparar vi pengar. Du tjarar ju alltid på mig om att vi måste spara. Nu sätter jag ner foten och gör det. Dessutom har ju du kampanjplanen färdig nu.” Kampanjplanen är inte färdig. Det är något som Preben bara hittat på. Jag har aldrig påstått att den är färdig.

23:58 Exakt en kvart efter detta nedslående sms kom ett ännu mer nedslående mejl från Preben. När jag satte rubriken till det här inlägget syftade jag på den lilla oskyldiga cortadon. Nu har det helt plötsligt gått upp för mig att sanningen är betydligt mycket värre än så. Det är JAG som är Prebens favorit!

Från: Preben

Skickat: lör 2006-06-03 23:48

Till: Rosetta Sten

Kopia:

Ämne: Once in a lifetime chans!

Rosetta,

Eftersom Regine är fullkomligt inkompetent och har misslyckats fullständigt med att ta hand om Barbara som sig bör har jag beslutat att du ska komma ner till Köpenhamn och ta hand om henne. Nu när Danne slutat försinka dig har du ju

hur mycket tid som helst över. Kasta dig på första bästa flyg. Vi har ingen tid att förlora! Du kan dessutom passa på att presentera kampanjplanen för Barbara. Det borde du förresten gjort för längesedan.

Preben

Varför lyssnar inte universum på mig? Jag vill verkligen INTE vara Prebens favorit. Vad har jag gjort för hemskt för att förtjäna det här? Och så måste jag skaffa hundvakt åt Hannibal. Igen. Känns hemskt att hela tiden lämna bort den enda som orkar ha någon sorts förhållande med en.

Dagens soundtrack är Donna Summer med "She Works Hard for the Money".

Kommentarer:

Micke: Donna Summer minsann! Jag hade tänkt föreslå "Prostitution" med Barbie, men Donna är ju alltid Donna så låt gå för det. Tills Preben kommer på bättre tankar får vi hjälpas åt med Dannes jobb. Och oroa dig inte för vovven. Jag och Lars kan ta hand om honom. Småflickorna tycker bara att det är skoj!

Regine: Stackars dig!!! Jag hoppas att du vet att jag gjorde mitt bästa och att jag inte har med det här att göra.

Rosetta: Tack, tack, tack, Micke! Oroa dig inte, Regine. Jag vet att du inte har med det här att göra. Jag är glad att du är där nere så att jag inte behöver vara helt själv i dårhuset.

Regine: Barbara är som syster Ratched gånger tusen. Ta det försiktigt!

Stefan, 28: Du är min favorit, Rosetta! Vem är du? Kan man få träffa dig?

Rosetta: 006 tar hand om alla förfrågningar av det slaget, Stefan. Hon sällar bort stolpskotten innan jag gör sluturvalet.

Stand by your ma... öh... Preben

Söndag den 4 juni 2006

07:10 Nu sitter jag på Arlanda och väntar på det första morgonflyget. Jag har sovit en timme inatt. Jag och 006 har tillbringat natten med att försöka få ihop något som kan se ut som en annonsplan. Vi snodde stommen av den förra kampanjplanen och maskerade den med lite nya formuleringar. Med lite god vilja kanske vi kan komma undan med det. Det värsta är att det är just god vilja som både Preben och Barbara lider total brist på. Förhoppningsvis hinner jag sova en halvtimme eller så på flyget. Jag är trött på att flänga runt Norden som en skottspole. Preben tycker att det är roligt och lärorikt för mig. Det är det inte. Jag förstår inte varför han har börjat gå in så hårt för att dela med sig av sin "visdom och erfarenhet" till mig. Kan jag inte bara få slippa det? Preben tror att jag saknar ambitioner. Det gör jag sannerligen inte. Det är bara det att min ambition inte är att vara slagpåse åt en galen dansk med storhetsvansinne. Jag vill ha ett bra liv.

För att ytterligare spåda på min uppenbara frånvaro av entusiasm inför min Köpenhamnsresa, så har Barbara redan skickat mig ett välkomnande sms: "Rosetta! Why Preben has decided to send some moron who doesn't understand Italian to serve me is beyond me. But here we are anyway. Don't be late!!!"

Det börjar ju bra, för jag kommer att bli sen, av den enkla anledning att det är fysiskt omöjligt att ta sig till Köpenhamn så tidigt som Barbara vill att jag ska. Jag har i alla fall nyss svarat på

hennes sms i ett tappert försök att blidka henne: "Dear Barbara. I'm looking forward to seeing you too. Rosetta."

14:21 När jag väl kom till Köpenhamnskontoret slussades jag in i köket av en hålögd Regine. Hon måste verkligen sova lite mer! När jag såg mig själv i spegeln insåg jag dock att jag ser likadan ut. Det gör vi allihop. Prebens proletärer ser ut som ett gäng pandor med svarta ringar runt ögonen.

"Var är alla?" undrade jag eftersom ingen annan syntes till.

"De har gömt sig på sina rum. Godzilla sitter i akvariet och tittar på Preben när han sover."

"Det låter ju förvånansvärt gulligt."

"Det är det inte. Kom."

Regine drog med mig bort till receptionsdisken där vi osedda kunde kika in i akvariet. Där inne utspelade sig en rent surrealistisk scen till tonerna av Tammy Wynette som strömmade från radion. På soffan låg Preben och sov, som vanligt med handen nedstucken innanför byxlinningen. I andra änden av rummet satt draken själv med en bister min och betraktade honom.

"Sometimes it's hard to be a woman", kved Tammy och Barbara stirrade stint på Preben som andades med öppen mun. "Givin' all your love to just one man." Just då kom en solbränd Kristus ut från ett kontor och marscherade förbi akvariet på väg till köket på jakt efter något ätbart. Barbara kastade en längtansfull blick efter hans fasta bakdel. "You'll have bad times and he'll have good times, doing things you just don't understand." I det ögonblicket vältrade sig Preben över på rygg och började dra ordentliga timmerstockar. Barbara såg förfärad ut och Tammy trallade vidare: "But if you love him you forgive him, even though he's hard to understand." Vid det här laget såg Barbara helt kräkfärdig ut. "And if you love him, oh, be proud of him. 'Cause after all he's just a man." Här reste sig Barbara upp och gick sakta och ställde sig bredvid Preben, nästan lutad över ho-

nom. Det såg ut som om hon tänkte strypa honom. Trots det rörde sig varken jag eller Regine. Eller kanske just därför. Sedan klämde Tammy i med refrängen så att taket höll på att lyfta. "STAND BY YOUR MAN AND SHOW THE WORLD YOU LOVE HIM!!!" Hon lyckades inte väcka den snarkande Preben som bara gruffade lite och kliade sig lite innanför byxlinningen, men här fick tydligen Barbara nog för hon tog ett par steg bort från den vämjelige Preben och gallskek: "KRISTOS!!!"

Preben for upp ur soffan och Kristus kom ut ur köket som skjuten ur en kanon. Barbara slet tag i Kristus och drog iväg med honom mot ytterdörren: "I need you NOW!" När de kom förbi receptionen fick hon syn på mig och väste: "I'll come back for your services later!" På soffan satt en nyvaken och tufsigt Preben och tittade med stolthet i blicken efter henne när hon smållt igen ytterdörren efter sig och Kristus. "Är det inte fantastiskt?" sa han sedan vänd mot oss. "Hon tar sin träning på sådant stort allvar. Ni borde visa samma gå-på-anda. Då kanske det skulle bli något gjort i företaget."

Exakt vilken sorts tjänster Barbara tänker kräva av mig senare vet jag inte. Jag hoppas att det inte är samma sorts tjänster som Kristus utför i alla fall. Jag är öppen för alla förslag, men om så Barbara var den sista levande människan på jorden skulle jag springa åt andra hållet. Det enda jag kan hoppas på är att hon menade att vi skulle gå igenom kampanjplanen. Det är sannerligen något jag aldrig trodde att jag skulle hoppas på.

Dagens soundtrack är naturligtvis Tammy Wynette med "Stand by Your Man".

Barbara bestämmer sig för att dö

Måndag den 5 juni 2006

07:03 Barbara kom aldrig tillbaka till kontoret igår när jag skulle presentera kampanjplanen för henne. Jag försökte ringa henne, men hon svarade inte, så jag antar att Kristos fick jobba hårt. Själv passade jag på att försöka jobba undan lite saker tillsammans med Micke över nätet. Det gick inte så bra. Preben avbröt oss hela tiden. Och när inte han gjorde det gjorde Mads-Peder det. Han är sur på mig för att jag fått det ärofyllda uppdraget att ta hand om Barbara. Det är inte bra att Mads-Peder är sur. Då kommer han bara att så små giftiga frön i Prebens huvud. Det gör han alltid när han är sur på någon. Det får honom att framstå i bättre dager och det tycker han om. För att han skulle hålla sig undan började jag prata om problemen med den bristande nordiska samordningen varje gång han kom in. Det tycker han inte om. Han avfärdar alltid jobbet som en "jäkla sekreterarsyssla" vilket dels är kränkande för alla duktiga sekreterare och dels är helt fel, eftersom det bevisar att han inte ens har fattat vad jobbet innebär. Sist men inte minst är han livrädd att det en dag ska gå upp för Preben att hans fullkomliga ointresse inför uppgiften som nordisk samordnare faktiskt kostar företaget enormt mycket pengar.

09:14 Något är mycket fel. Barbara är på väg till sjukhuset. Jag måste dit. Hon är ju för tillfället mitt ansvar och Preben kommer att döda mig om något händer med henne. Återkommer så snart jag vet mer.

18:52 Dagen har bjudit på stor dramatik i Köpenhamn. Alldeles för stor enligt mitt tycke, men med både Preben och Barbara på plats är det knappast förvånande. Följande drama har utspelats på Prebens och Barbaras hotell.

Det uppstod tydligen problem redan igår eftermiddag sedan Kristos inte fått sitt efterlängttade tevespel Guita Hero och därför bestämde sig för att försumma sina utomäktenskapliga plikter – grovt. Inte nog med att han i ungdomligt trots slängde dörren i ansiktet på Madame Barbara (vilket tyder på en hel del stake av den typ som Barbara verkligen inte uppskattar), han bjöd dessutom in en av hotellets städerskor på ett spektakulärt äventyr. De spelade Sagan om Ringen: Konungens återkomst tillsammans.

Barbara blev vansinnig och stormade in på sitt rum, ringde hotelldirektören och fick den stackars städerskan sparkad och fick därmed en ännu surare Kristos på halsen. Vissa spel är roligare för två spelare. Det bara är så. Det vet Barbara med, men eftersom Kristos vägrade komma på besök, eller att ens släppa in henne i sitt rum, fick hon nöja sig med ett enspelarspel. Det var så tråkigt att de valiumtabletter hon tagit för att stilla sina nerver verkade både fortare och med mer kraft än hon anat och hon somnade utslagen på sin säng.

Så långt ingen större skada skedd. Vad Barbara inte insåg förrän hon tidigt på morgonen vaknade ur sin dova tablett sömn var att konungen verkligen återkommit, livs levande. Bredvid henne i sängen låg en naken Preben nöjt och trynade med ena handen vilandes på sin trinda, håriga mage.

Barbaras skrik väckte hela våningsplanet utom Preben, som bara vände sig om och med ett nöjt frustande exponerade sin håriga bakdel för henne. I det ögonblicket bestämde sig Barbara för att dö. Hon tömde valiumburken på nattduksbordet och sköljde ner den med det i hennes smak värsta av det värsta – en ljummen, dansk öl som Preben måste ha plockat ur minibaren under natten. Om man ändå bestämt sig för att dö kanske det

inte gör något om man dör med smaken av fadd, rumstempere-rad Tuborg i munnen. Vad vet jag?

Eftersom hon först väckt halva hotellet dröjde det inte många minuter innan rummet invaderades av hotellets säkerhetsperso-nal som ville kontrollera att ingen blivit lemlästad i Barbaras svit. En nymornad Preben kontrollerade så att alla lemmar var kvar där de skulle och lugnade dem. Sedan tillkallades ambulans och Madame Barbara fördes till Riget (Rikshospitalet) för mag-pumpning.

Jag och Mads-Peder mötte på Prebens order upp ambulansen och fanns vid Barbaras sida när hon kvicknade till. Själv upp-sökte han sin personlige läkare för att dubbelkolla så att alla lem-marna verkligen var på plats. Det skadar ju aldrig med ett andra expertutlåtande. Det gjorde nu inget att Preben inte var där, eftersom Barbara bara frågade efter Kristos och babblade osam-manhängande om en flicka som grät i hissen. Jag antar att hon menade sig själv, men nog är det väl lite magstarkt att hon refe-rerar till sig själv som flicka, eller hur?

Innan hon helt återfått medvetandet hulkade hon hysteriskt gråtande fram att hon förlorat viljan att leva sedan Kristos över-givit henne. När hon blivit helt klar i huvudet (så klar hon nu kan bli utan att helt förlora sin charmiga personlighet) övergick hon till att kalla honom "A spoiled son of a bitch!" som inte uppskattade hennes uppenbara "mature charms!" När hon åter-gick till att gråta teatraliskt och hejdlöst såg jag ingen annan råd än att skicka ut Mads-Peder på stan på jakt efter Guitar Hero. Det enda som är värre än den vanliga Barbara är en Barbara som förlorat viljan att leva, men inte lyckats göra något åt eländet.

Efter två timmar dök Mads-Peder upp svettig och härjad, med en strålande Kristos i hälarna. I handen hade Kristos en färgglad plastgitarr. De två återförenades så våldsamt att jag och Mads-Peder tyckte det var bäst att fly ut i korridoren för att slippa få se Barbara återfå sin livslust.

Jag vet inte vad som kommer närmast, men det kan väl knappast bli värre än så här? Eller kan det det?

Kommentarer:

Reijo: Vad bra att du hittat ett användningsområde för Mads-Peder: enklare bud. Jag trodde att han var helt värdelös.

Våra hjärtan klappar för chefen

Måndag den 5 juni 2006

Vi har länge misstänkt att Preben är sponsrad av läkemedelsindustrin. Med tanke på alla de stressymptom han inspirerar och odlar hos sin personal är det högst troligt. Prebens proletärer har därför sett tillbaka på de gångna tre åren och gjort en liten sammanställning av några av de symptom som personalen uppvisat och hur många som drabbats av varje krämpa alternativt annat problem som förvärrats av att jobba för Preben.

Fysiska problem

Magkatarr: 14

Magsår: 8

Blödande magsår: 4

Akut blödande magsår: 2

Domningar i armar och händer: 8

Synrubbningar: 6

Hjärtklappning: Alla (oftast i samband med att Prebens mejl dimper ner)

Hjärtflimmer: 2

Hjärtattack: 1

Depression/Utbrändhet: 8

Självmoordsförsök: 1 (2 om man räknar Barbaras taffliga försök)

Andra problem

Antal sömnlösa nätter: Uppskattas till någonstans mellan 3 000 och 4 000.

Missade familjehögtider: 221

Antal uppslitande familjegräl: Uppskattas till mellan 3 000 och 4 000.

Förlorade vänner: 12

Separationer: 12

Skilsmässor: 5

Man kan ana att den höga frekvensen av missade familjehögtider påverkat den ännu högre frekvensen av uppslitande familjegräl som i sin tur lett till förlorade vänner, separationer, skilsmässor och samtliga ovanstående fysiska symptom. Vi borde be Marve kolla upp om Preben finns uppsatt på Astra Zenecas lönelista. Om inte, borde man nästan tipsa dem om hans goda gärningar till deras favör.

Kommentarer:

Micke: Dagens soundtrack är Schytts med "Aj, aj, aj (det bul-tar och det bankar)".

Stefan, 28: Verkligen! Mitt hjärta klappar för dig, Rosetta! Jag måste få veta vem du är!

Magnus, 44: Min chef hävdar att stressymptom inte finns utan att de bara är något folk har hittat på för att slippa jobba. Jag har fått läkarintyg på mina symptom och vissa förhållningsregler som jag bör hålla mig efter för att symptomen inte ska bli värre. Vad ska jag göra? Jag är truckförare och vi ska ju liksom vara manliga och robusta och därför gör min chef narr av mig bakom min rygg.

Rosetta: Din chef borde också gå till doktorn. Och kolla huvudet! Självklart är stressymptom riktiga och du har gjort helt rätt som gått till doktorn. Ingen tackar dig om du blir utbränd. Alla människor kan bli stressade, till och med truckförare. Stå på dig. Din chef är en tölp som gör narr av dig för att du är sjuk.

Den norska motståndsrörelsen

Tisdag den 6 juni 2006

Preben är sur över Marves ovilja att hjälpa honom med det så kallade röstfusket. Det är i Prebens ögon snudd på illojalt. Hur det ens kan komma i närheten av att vara det vet jag inte med tanke på att Marve ju har en helt annan arbetsgivare och bara råkar vara tillsammans med 006 som är i Prebens klor. Det hindrar dock inte Preben från att känna sig motarbetad. ”Men jag är inte förvånad”, basunerade Preben imorse ut över Köpenhamnskontoret. ”Den norska motståndsrörelsen har man ju hört talas om och han kommer ju från ett land som annars bara är känt för en enda sak: Quisling. Hur skulle ett folk som har det i blodet någonsin kunna uppskatta värdet av lojalitet och broderskap.”

Prebens historiekunskap är uppenbarligen något förvirrad och hopblandad och det är ingen idé att försöka förklara att Quisling och motståndsrörelsen inte alls var på samma sida. Det enda Preben bryr sig om är att ingen av dem var på hans sida. Det är inte heller någon idé att försöka förklara för honom att Marves lojalitet är där den ska vara, nämligen hos 006. I Prebens värld ska all lojalitet riktas mot honom. Dessutom är Norge känt för betydligt mycket mer än Quisling, till exempel: olja, lax, Holmenkollen, Bobbysocks, Jahn Teigen, Mette-Marit, världens största utbud av pålägg och den ohyggligt vackra personalen på vårt Oslokontor.

(Det där sista la jag till för att inte bli lynchad av 006. Men så är det ju sant också . . .)

Kommentarer:

006: Hmpf! Om det inte var för att jag tycker synd om dig för att du måste vara nanny åt Godzilla i Köpenhamn, så skulle jag aldrig låta dig komma undan med sånt där. Jahn Teigen?! HMPF!

Skattmasen drabbar Reijo

Tisdag den 6 juni 2006

När jag åkte till Köpenhamn hade jag en svag förhoppning om att det skulle kunna bidra till att få fart på arbetet lite grann. Jag tänkte att eftersom jag skulle ha Preben inom räckhåll skulle jag kunna få besked om alla de saker jag behöver besked om, få alla kontrakt påskrivna och så vidare. Jag hade naturligtvis fel. Bara för att Preben är inom räckhåll betyder det inte att man kan få ut nödvändig och vettig information ur honom. Rent krasst är det faktiskt så att alla fyra Tombola-kontoren löper en överhängande risk att gå i konkurs om inte Preben och Mads-Peder börjar ta problemet på allvar.

Prebens proletärer är vid det här laget ganska luttrade och brukar kunna hitta lösningar till de flesta Prebenproblem som dyker upp. Nu har dock vår finske hjälte Reijo fått problem. Den finska skattemyndigheten – som precis som alla andra skattemyndigheter är känd för att vara slug och obarmhärtig – har meddelat att de kommer att besöka kontoret och göra en skattekontroll. Det vill säga, de kommer att skicka en omutbar och fyrkantig tjänsteman som ska lusläsa alla kvitton i årets bokföring. Som vi nämnt tidigare har vi i alla våra fyra länder mer eller mindre medverkat till en viss kreativ bokföring på Prebens order. Vi har naturligtvis inte storfiffelat med bokföringen – det gör vi inte, men vissa konstiga poster finns med. Här i Sverige har vi ju till exempel SpeedyGonzales ensilage som Preben beställde på blocket. För att inte tala om alla underliga

kostnader som uppstod i Finland i samband med flatlusbråket med hotell Kämp. Dessa kostnader kan ju knappast härledas till företagets egentliga verksamhet och ändå finns det med i bokföringen.

Reijo är nu, med all rätt, ordentligt stressad över skattemyndighetens förestående besök. Inatt drömde han till och med att Preben uppenbarade sig i form av djävulen, med Mads-Peder i sällskap, och med en mässande kör som sjöng: "Sanguis bebi-mus, corpus edimus!" På Prebens flint fanns ett födelsemärke som såg ut som siffrorna 666. Reijos dröm är säkerligen en olycklig kombination av att skatteverket är på ingång och att det är 060606. Reijo tycker helt enkelt av alldeles naturliga skäl att det känns olustigt att sitta och ljuga skattemyndigheten rakt upp i ansiktet. Preben förstår inte alls hans oro. "Det är mitt företag och jag köper vad fan jag vill med det!" skrek han i telefonen när Reijo försökte diskutera det känsliga ämnet med honom. "Din uppgift som chef för det finska kontoret är att se till att skattekontrollen går igenom utan anmärkningar. Jag bryr mig inte om hur du gör det, bara du gör det!" Det tysta hotet/löftet om avsked hängde naturligtvis i luften och gick inte Reijo förbi. Frågan är vad han ska göra? Risken att alla skatteverken runt om i Norden får upp ögonen för Prebens skumraskaffärer hänger över oss allihop. Som jag ser det finns det två alternativ:

1. Ljuga för skattmasen och rädda sitt jobb?
2. Säger sanningen och riskera att förlora sitt jobb och därmed sin inkomst?

Någon annan som har ett bättre förslag?

Kommentarer:

Micke: Länsa kontot och dra till Bahamas.

Reijo: Det skulle jag kunna göra om det överhuvudtaget fanns något att länsa ...

006: Visa dem bokföringen som den är. Det är inte ditt fel. Du ska inte ta på dig Prebens skit. Han skulle aldrig hålla dig bakom ryggen.

From Russia with Love

Onsdag den 7 juni 2006

15:10 Det är möjligt att Barbara har ett stråk av humor någons i sin hysteriska kropp, troligare är att hon helt enkelt bara är ond. Imorse packade hon plötsligt, och utan vidare förklaring, ihop sitt hov och reste tillbaka till Rom. Vi drog alla en lättnadens suck. Speciellt jag som slapp presentera min och 006:s nödkampanjplan för henne. Till och med Preben såg tydligen en aning lättad ut. Jag misstänker att han hoppades kunna fortsätta kedjeröka som vanligt och överge den förhatliga GI-dieten som Barbara propsar på att han följer. Så lätt kom han dock inte undan. Vi har nämligen fått svar på varför Madame Barbara faktiskt log häromdagen när Preben höll sitt senaste brandtal om sin rätt till en au pair. Det som vi bevittnade här i Köpenhamn var inte bara ett leende utan själva födelsen av en djävulsk plan.

Imorse kom en uppseendeväckande kvinna till kontoret, presenterade sig som Svetlana och bad att få tala med direktör Preben. Eftersom Preben var upptagen med att ta igen alla de timmar sömn han så berömt inte sover om natten, bad vi henne att återkomma lite senare. Det vägrade hon. Hon var skickad av Madame Barbara och hade order om att se till att få träffa Preben omedelbart eftersom Madamen själv anställt henne som Prebens au pair.

Bortsett från Prebens nöjda, ännu ovetande snarkningar inne på soffan i konferensrummet, blev det dödstyst i hela kontoret. Framför receptionsdisken stod vad vi nog alla i tysthet hade hun-

nit hoppas var en hit(wo)man utskickad av den ryska maffian. Hon var blond, med kraftig käklinje och ett allmänt ganska fyrkantigt utseende. Hon var säkert över en och åttiofem lång, med svällande muskler och framhävd byst (som vi inte var helt säkra på om det faktiskt var bröst eller bara muskler). Det enda som skilde henne från Dolph Lundgren i Rocky IV var att hon hade långt svällande, blont hår och hennes ålder. Hon såg ut att vara runt 55. (Närmare bestämt hela 56 jordsnurr, visade det sig senare.)

Regine var den första som återfick handlingskraften, försåg Svetlana med en kopp svart kaffe (hon såg inte ut som någon som ville ha mjölk i kaffet) och sa att direktör Preben snart skulle ta emot. Sedan tog vi tillfället i akt att ta reda på lite mer om Prebens nyanställda au pair. Det visade sig att Madame Barbara anställt ingen mindre än 1978 års sovjetiska mästarinna i kulstötning som Prebens au pair. Svetlana berättade stolt med en hjärtligt bullrande röst att hon var resultatet av Sovjets outstanding kombination av idrottsligt och medicinskt kunnande, och med hennes väldiga gestalt livs levande framför oss kunde vi inte annat än att andäktigt ta henne på orden.

Svetlana berättade att hon stod i tacksamhetsskuld till Madame Barbara som bokstavligen plockat upp henne ur rännstenen, sedan hon fått sparken som strippa på en transklubb i Köpenhamns mindre respektabla kvarter för att hon helt enkelt inte var tillräckligt trovärdig som kvinna. Barbara hade på stående fot erbjudit henne jobbet som Prebens au pair och hade dubblat hennes lön när hon hört talas om hennes förflutna i det sovjetiska kulstötningslandslaget.

Vi hade en riktigt gemytlig stund i den älskvärda Svetlanas sällskap och satt runt henne med spetsade öron och tindrande ögon, som barn kring tomten på julafton. När Preben till slut kom utlufsande ur konferensrummet, reste sig Svetlana upp och strök bort skrynklorerna från kjolen med sin väldiga labb till hand. Prebens ögon spärrades upp. Han såg ut som om han också trod-

de att hon var ditskickad för att ta kål på honom för den ryska maffians räkning. Jag tror inte ens att han i sin vildaste fantasi kunde ana att det var betydligt värre än så. En av Svetlanas främsta uppgifter är nämligen att, på order av Madame Barbara, se till att Preben följer sitt GI-program och drar ner på rökandet.

”Svetlana, det här är direktör Preben”, sa jag utan att ens försöka dölja min ohämmade förtjusning. ”Direktör Preben, det här är Svetlana som din kära hustru anställt som din au pair.”

Jag skäms inte ens över att erkänna det, i det ögonblicket älskade jag faktiskt Barbara.

Jag är äntligen på väg hem alldeles utan att ha fått sparken (tyvärr), Barbara har återvänt till Rom, 1978 års sovjetiska kultstötningmästarinna har fått i uppdrag att passa Preben... lyckan är fullkomlig! Ikväll kommer det att firas rejält på Prebens bekostnad runt om i Norden!

Dagens soundtrack är till Preben: Nancy Sinatra med ”Bang Bang, My Baby Shot Me Down”.

Chefens straffspark

Torsdag den 8 juni 2006

Vår norske vän Percy har vilat upp sig i några veckor och tog igår modet till sig och meddelade Preben om sitt beslut att lämna företaget. Preben tar inte sådana besked väl, speciellt inte när han tvingas försmäktas på en hard core GI-diet. Det vet vi alla och det visste Percy när han tryckte på sändknappen. Men, vissa beslut måste bara fattas och Percy har redan hunnit smaka på den söta tillvaron utan Preben och efter det finns det ingen återvändo. Dessvärre ser det ut som om han kommer att få smaka lite mer på den sura Prebentillvaron innan han helt kan hänge sig åt ett liv som vi hoppas blir i sus, dus och allmänt välmående.

Från: Percy

Skickat: tors 2006-06-08 14:32

Till: Rosetta Sten

Kopia:

Ämne: Paradiset utan Preben

Kära Rosetta,

jag har ju som jag berättat tidigare fått ett jobberbjudande av en av Prebens konkurrenter som jag beslutat mig för att tacka ja till. Igår skrev vi på kontraktet och jag börjar på det nya jobbet den första augusti. Vd:n var ivrig och ville egentligen att jag skulle börja jobba direkt, men: "Jag har ju som sagt själv jobbat åt Preben, så ta du sommaren på dig att vila upp dig innan du börjar här hos oss." Efter att ha jobbat för

Preben kunde jag knappt tro mina öron. En chef som uppmärksammar en att ta lite ledigt! Jag hade nästan glömt bort hur det är i verkliga världen bortom Preben.

Igår kväll firade jag med min fru. Hon satte på sig sin finaste sommarklänning och så cyklade jag med henne på pakethållaren på min gamla svarta militärscykel som jag inte använt på år och dar till stans bästa och trevligaste källarrestaurang. Vi hade naturligtvis kunnat ta bilen, men jag ville riktigt känna friheten i kroppen. Det kändes som när vi var studenter och förlovade oss för tio år sedan. Bortsett från att vi numera har pengar och slipper bo i ett möjligt studentrum på fjorton kvadrat och leva på nudlar. Det kändes som om vi har oanade möjligheter och att inget kan stoppa oss nu, inte ens Preben.

Nu är jag inte helt säker på det längre. Eftersom jag som de flesta andra i företaget faktiskt inte har några ordentliga kontrakt med Preben, skrev jag ju i min uppsägning att jag slutar med omedelbar verkan och att slutlön, övertid och semesterpengar ska betalas ut omgående till mig. Svaret lät naturligtvis inte vänta på sig. Jag hade knappt hunnit trycka på sändknappen förrän Preben ringde. Med sin allra vänaste och inställsammaste röst undrade Preben varför jag inte ville jobba kvar. Han tycker ju sååå mycket om mig och undrade vad det var som gjort mig så utmattad. Då kunde jag bara inte hålla tyst längre:

”Det är din existens som gör mig utmattad, Preben!” skrek jag. ”Din totala brist på empati, din fullkomliga oförmåga att leda ett företag. Jag är trött på dina och din frus bisarra krav och ditt kompletta vansinne! Jag har fått ett mycket bättre jobb, med bättre lön och en normal och sund chef. Jag vill aldrig prata med dig igen!”

Först blev det tyst och sen slängde Preben på luren. Du vet ju hur Preben är. Han kan aldrig ta konflikter ansikte mot

ansikte eller ens via telefon. Han klarar inte av det. Det är då han börjar mejla som värst och det gjorde han nu med. En knapp kvart efter att han slängt luren i örat på mig damp det ner ett mejl där Preben meddelade att han avskedar mig med omedelbar verkan för illojalitet. Jag kanske är dum, men hur kan man avskeda någon som just sagt upp sig med omedelbar verkan? Och vad menar han med illojalitet? Jag har nästan jobbat ihjäl mig för att hans företag inte ska gå omkull. Kan någon förklara det här för mig?

Din Percy

Dessvärre går det inte att ge någon förklaring till Prebens betenande och dessutom lönar det sig inte att fundera över det heller. Det låter ju onekligen lustigt att få sparken när man redan hunnit säga upp sig självmant, men i Prebens värld är allting möjligt. Preben klarar bara inte av att bli lämnad. I hans värld är det han som ska sparka folk, inte tvärtom. I Percys fall är det största problemet att han förmodligen inte kommer att få ett arbetsintyg av Preben, i alla fall inget sådant som man vill visa till sina blivande arbetsgivare. Men har man redan ett nytt jobb, som Percy har, så spelar arbetsintyget ändå inte så stor roll. Det är ju referenser som är det viktiga, och där kommer Prebens proletärer alltid ställa upp på varandra. Det kan du lita på, Percy!

Kommentarer:

Marianne, 38: Jag har bestämt mig för att söka ett nytt jobb. Rekryteringsfirman som företaget anlitar vill att jag ska ge tre referenser. Räcker det inte med arbetsintygen?

Rosetta: När du söker ett nytt jobb är två saker viktigare än andra i dagens samhälle: att man har ett bra rykte och att man har bra referenser som kan intyga det. Med andra ord: det är mindre viktigt med din meritförteckning än dina kontakter. Arbetsintyget intygar att du jobbat på en viss anställning, syftet

med referenser är att de kan intyga att du som person är rätt, att du har "den sociala kompetens" som krävs. När det gäller referenser så ska man välja såna personer som dels har relevans i jobbsammanhang, dels går att lita på. Med relevans menar man personer som känner dig från arbetssammanhang. Din mor, din väninna eller din hund har säkert mycket gott att säga om dig, men dessvärre är de inte mycket att ha som referenser. Bra jobb-referenser är exchefer, exkunder och exkollegor. (Du vill knappast att din nuvarande arbetsgivare får veta att du söker ett nytt jobb.) Fråga alltid i förväg om det är okej för en person att ange honom/henne som referens, så att de är beredda och vet vad det handlar om. Välj aldrig personer som du inte är säker på huruvida de kommer att prata positivt om dig. Om du är det minsta osäker på vad referensen kommer att säga, välj en annan person.

Preben drabbas av Stockholmssyndromet

Fredag den 9 juni 2006

Svetlanas entré har helt rubbat Prebens redan djupt rubbade liv. Inte nog med att hennes blotta storlek skrämmer honom, det hälsoschema hon tillsammans med Barbara bestämt att han ska följa är rätt och slätt skräckinjagande. Prebens humör är därför uruselt. Han får inte äta vad han vill, inte röka och dessutom har Percy varit dum mot honom. För att försöka dämpa sin hunger och sina orala behov tuggar han oavbrutet på något, mest pennor. Svetlana tror nämligen inte på nikotintuggummin och annat sådant trams. ”Det ska svida när man gör sig av med ovanor, annars kommer de bara tillbaka igen”, sa hon idag med sin mullrande röst när hon fann Prebens hemliga tobaksförråd och spolade ner det i toaletten.

Prebens protester biter inte på Svetlana. Hon har fått en mission av Barbara och jag tror inte ens att Svetlana har ordet misslyckande i sitt ordförråd. Dessutom tror vi att hon finner en viss njutning i att plåga honom så mycket som möjligt och för det är vi henne evigt tacksam.

Preben har naturligtvis både ringt och mejlat Barbara i Rom, men hon vägrar att prata alls med honom förrän han följer Svetlanas schema. Preben vet inte vart han ska vända sig i sin olycka och till allas förvåning tycks det som om han av någon underlig anledning tytt sig till Svetlana för att få sympati och omvårdnad. 006:s sambo Marve som ju är underrättelseofficer tror att Prebens tillgivenhet gentemot Svetlana kan vara en form av Stock-

holmssyndromet. Det vill säga att Preben upplever att han befinner sig i en så inträngd situation att han utvecklat någon form av affektion gentemot den som håller honom fången.

Personligen tror jag att Marve har rätt. Varför inte? Preben är ett veritabelt smörgåsbord av diverse olika psykologiska åkomor, så varför inte lägga Stockholmssyndromet till menyn?

Dessutom har Svetlana visat sig vara en kvinna med hjärtat på rätta stället. Hon delar nämligen glatt med sig av Prebens alla förtroliga samtal med henne till oss andra eftersom: "Direktör Preben är som en dålig tallrik borsjtj – blek och intetsägande!"

Kommentarer:

Reijo: Är det någon som fått tag på Preben på sistone? Jag har sökt honom hur många gånger som helst, men han svarar inte. Hade det inte varit för att han mejlar hela tiden skulle jag trott att han var död.

006: Då är det som vanligt då. Mig ringer han ibland, men så fort jag vill ha svar på frågor måste han hastigt lägga på igen. Sen gnäller han för att jag inte "förankrar" saker hos honom.

Rosetta: Om Preben inte svarar är det detsamma som om ni inte ens försökt nå honom. Logik enligt Preben. Yeeha!

Drevet går

Måndag den 12 juni 2006

Precis som man kunde ana, så har Preben nu skickat ett officiellt avskedsbrev till Percy. Varför, kan man ju undra. Percy har ju för länge sedan lämnat Tombola bakom sig och dessutom alldeles självmant.

Från: Percy

Skickat: mån 2006-06-12 01:32

Till: Rosetta Sten

Kopia:

Ämne: Jävla Preben!

Kära Rosetta,

Idag kom det ett bud, som jag var tvungen att bekräfta att jag mottagit. Prebens advokatbyrås logga fanns längst upp i vänstra kuvertets vänstra hörn, så jag förstod direkt vad det var.

I brevet stod att jag därmed officiellt avskedas från Tombola för att jag uppträtt illojalt mot min arbetsgivare i och med att jag sökt annan anställning. Dessutom anser Preben att jag misskött mig i arbetet eftersom jag inte skickat in mina sjukskrivningspapper till honom omedelbart efter att ha tagits in på sjukhuset. I och med det har jag gjort mig skyldig till att ha "underlåtit att informera min arbetsgivare om väsentliga förändringar i min arbetsförmåga".

Som du vet mådde jag riktigt dåligt. Om inte hade jag ju

knappast försökt ta livet av mig. Jag skickade in mina papper så snart jag kunde, det vill säga två dagar efter att jag hamnade på sjukhus. Att jag däremellan var medvetslös tycks inte vara anledning nog för att inte ha skickat in papperna i tid.

Känner mig trött och ledsen. Jag vet att jag borde skita i Preben, men det är lite svårt när han hela tiden hör av sig. Tillbringade tre timmar med att sitta vid köksbordet och stirra rakt ut i intet igår. Men sen ringde telefonen. Det var 006 som sa att Regine berättat om Prebens tilltag och att hon ville hjälpa mig. 006 är en klippa! Hon finns alltid där när man som mest behöver en god vän. Precis som du, Rosetta. Hon berättade att Marve blivit förbannad och bestämt sig för att luska lite i Prebens bakgrund för att se om där finns något vi kan använda för att skoja lite med honom. Dessutom ska Marves gamla militärkompis, Espen, hjälpa mig. Han har jobbat som jurist inom det militära och utrett vapenexport och sånt.

006 säger att jag inte behöver känna mig ledsen, att Marve och Espen kommer att komma på ett sätt att muntra upp mig.

Din Percy

Det är mänskligt att bli trött på såna som Preben. Men till skillnad från Preben har vi varandra. Såna som Preben har inga vänner. De kan inte lita på någon. Inte ens på sig själva. Det kommer att ordna sig för Percy. Jag ska se vad jag kan göra härifrån.

Kommentarer:

006: Lugn bara lugn. Marve och Espen arbetar för fullt. De har redan kommit så långt att de grävt fram badbyxbilder på Preben. De är en ren styggelse för ögat!

Stefan, 28: Rosetta, vill du se mig i badmundering så säg bara till ...

006: Rosetta låter hälsa att vad det gäller hennes romantiska liasioner så känner sig många kallade, men få äro utvalda.

Janne, 29: Efter en hel del tjafs och trubbel med chefen har jag nu sagt upp mig. Trodde att chefen skulle bli glad av att äntligen slippa mig men döm om min förvåning när han istället blev hel-sur av att få veta om saken. Först försökte han få mig att stanna genom att muta mig med högre lön. När jag inte gick med på det så lovade han att jag själv får bestämma vilka arbetsuppgifter jag vill jobba med. När inte ens det fungerade blev han rasande och tyckte att jag är "en bortskämd snorunge som tror att man kan hoppa hit och dit som en gräshoppa utan att tänka på konsekvenserna". Jag har en vecka kvar på mitt nuvarande jobb och nu har min chef börjat klaga på sin hälsa och säger att han inte kommer att klara av om jag lämnar företaget. "Du vet mycket väl hur höga kolesterolvärden och svagt hjärta jag har." Jag tycker hans beteende är obehagligt.

Rosetta: Du beskriver en typisk sårad, lämnad och besviken Prebenchef. En riktig Prebenchef accepterar helt enkelt inte att bli lämnad. Det är lite som med ett gammalt äktenskap där det bråkats i årtal och ändå kommer skilsmässan alltid som en överraskning för den andra parten. En lämnad Prebenchef går alltid igenom följande faser: 1) muta, 2) hota, 3) manipulera och 4) snacka skit. Du är nu i tredje fasen där din chef försöker manipulera dig med känslomässiga argument. Det gäller bara att hålla huvudet kallt. Det hela kommer att sluta med att du börjar på ett nytt jobb, där du förhoppningsvis stormtrivs, och din chef kommer att komma över det hela genom att snacka skit om dig. Så är det bara, och det är verkligen ingenting att bry sig om.

Maj-Lis, 49: Jag känner igen det där du beskriver i ditt svar, Rosetta. För mig var det så att även mina kollegor blev sura när jag sa upp mig. Innan det hade vi varit väldigt bra kompisar och stöttade varandra, men när de fick veta att jag sagt upp mig, gratulerade de inte ens.

Rosetta: Att jobba för en Prebenchef är som jag sagt någonsans som att vara med i en storolycka. Alla drabbade hjälper varandra och det uppstår en gemenskap. Dessvärre kan det ibland uppstå avundsjuka om någon lyckas rädda sig själv och följden kan bli att man behandlas som en förrädare. Det är rätt smärtsamt att vara med om detta och man tappas lätt tron på människan. Men försök se det som så att det är väldigt mänskligt att känna avundsjuka i det läget när man själv måste stanna kvar i helvetet.

00Marve med rätt att döda

Tisdag den 13 juni 2006

Marve och Espen tar sitt uppdrag på största allvar och har lyckats gräva fram en del komprometterande information om Preben. Efter bara två dagars luskande har de fått fram en gedigen lista över de rättsprocesser som Preben varit inblandad i. Den listan kan man roa sig med länge. Listan är alldeles för lång för att jag ska kunna ta med den i sin helhet här, men här kommer i alla fall några godbitar.

Preben har bland annat blivit anklagad för:

- alltför kreativ bokföring
- för att ha undanhållit egendom i skilsmässan från sin första fru
- diverse olika kontraktsbrott
- underlåtenhet att betala förfallna fakturor
- fortkörning (man måste tydligen köra riktigt fort när man alltid är sen)
- brott mot arbetsmiljölagen (en gammal grej som det är på tiden att vi blåser liv i).

Preben har stämt/försökt att stämma:

- en aktiemäklare för att vinsten inte blev den önskade
- en lång rad advokater för att de inte vunnit mål åt honom
- en taxichaufför för att Preben kom för sent till en rättegång och blev ålagd vite
- sin granne för att hans maskrosor fröar av sig in på Prebens gräsmatta

- sin läkare för att han inte blev frisk. Han stämde även samma läkare för felbehandling sedan han fått syn på att läkaren diagnostiserat honom som ”hypokondriker” i journalen
- sin exfru för kontraktsbrott då hon krävde skilsmässa
- en lång rad anställda för illojalitet då de inte längre velat jobba för Preben

Det bör kanske nämnas att Preben inte vunnit en enda av sina stämningar. Han har dock förlorat ganska många av de mål där det är han som suttit på de anklagades bänk.

Preben hatar att få dålig uppmärksamhet, speciellt när man gör honom till åtlöje. Planen är nu att låta Marve och Espen läcka den digra listan till pressen. Om detta är Preben lyckligt ovetande. Än så länge...

20:12 Svetlana kämpar vidare med Prebens nya hälsosamma liv. Igår ertappade hon honom vid pölsemannen inte mindre än två gånger och har nu bestämt sig för att ledsaga Preben under alla utomhusäventyr. Som om detta inte vore nog ertappade hon honom dessutom med att sitta under täcket med sin laptop flera timmar efter sovdags.

Tiden under täcket med sin laptop tillbringade Preben med att göra det han tycker allra mest om. Det som han helst gör ensam, inloggad på internet, mitt i natten, med våt blick och öppen mun: han författade otrevliga mejl till sin personal. Själv hade jag inte mindre än sjutton mejl från Preben i inkorgen imorse. 006 har dock dagens rekord med hela tjugosju mejl från Preben.

På Barbaras inrådan ska nu Svetlana varje kväll konfiskera Prebens laptop. Preben protesterade, men för att han inte ska känna sig ensam och rädd utan laptopens milda ljus har Svetlana installerat nattlampan Spöka från Ikea på Prebens natteduksbord.

Kommentarer:

Reijo: Hah! Som vi säger här i Finland: man får jävlas, men det kostar.

Rosetta: Mitt i prick, Reijo. Mitt i prick.

Tala är silver och Preben är guld

Onsdag den 14 juni 2006

Marve och Espen har nu läckt sin digra lista över alla rättsprocesser som Preben varit involverad i till en handfull journalister som är extra kända för att aldrig ge upp och aldrig vika sig för hot. Vad som kommer ut av det vet vi inte än, men en sak är säker: Preben kommer att få löpa gatlopp i pressen i några dagar. Blotta tanken på det har spridit någon sorts feststämning över våra fyra nordiska kontor, trots att Preben och hans Gucci-glasögonprydda bihang Mads-Peder gör sitt bästa för att lägga sordin på den uppslupna stämningen. De har satt igång en hetsjakt för att få reda på vem eller vilka som står bakom läckan. Preben har till och med beordrat Mads-Peder att ringa runt till tidningarna för att fråga vilka källor de har och Mads-Peder är så jäkla dum att han gör det. Det är mycket bra. Det blir ett mycket fint och levande exempel på Prebens humana ledarstil.

Preben själv är mycket upprörd över den senaste tidens dåliga publicitet. Han kan inte för sitt liv förstå hur en hygglig karl som han kan drabbas av en sådan medveten och missriktad illvilja. Därför har han i vredesmod gjort några olyckliga motangrepp i pressen med anledning av listan som Marve och Espen läckt ut. Av någon anledning tror Preben att det är Percy som står bakom allting. Några av de mer graverande uttalandena kommer här (utan inbördes ordning):

1. "Jag vet vem som står bakom hetsjakten och det är jag som lärt honom allt han kan!"

2. "Jag förstår inte varför folk klagar, det är ju mig det är mest synd om!"
3. "Jag jobbar med en samling idioter!"
4. "Med tanke på vad demokrati gör med arbetsmoralen, så förstår jag inte varför diktaturen har så dåligt rykte."

Den senaste och absolut mest förnedrande delen av denna ohyggliga nedsvärtningsprocess drabbades han av så sent som imorse. Preben vaknade som vanligt vid elvasnåret (morgon enligt Prebentid) och lunkade på väg från taxin till kontoret förbi tidningskiosken på hörnet. Bara tänk er hans första ögonblick av lycka när han såg sin egen bild på hela löpsedeln och sedan den förtärande BESVIKELSEN och FÖRNEDRINGEN när han läste den svarta krigsrubriken: "Direktör Preben misstänkt för brott!" Enligt Regine var det ingen glad Preben som stormade in på kontoret och med ena handen drämde ner en hel hög tidningar på receptionsdisken mitt framför näsan på stackars Regine. I den andra handen hade han söndertrasade remsor av flera löpsedlar prydda med hans lismigt leende nuna.

"ILLOJALITET!" dånade han så att glasväggen in till akvariet skallrade och såg ut som om han skulle ha börjat gråta om han bara vetat hur man uppbådade tillräckligt mycket mänskliga känslor för att göra det. Svetlana, som var den enda som inte hoppade högt av hans utbrott, la en moderlig hand på hans axel och sa: "Preben lille, om du någonsin ska komma över det här och kunna hitta folk som vill jobba med dig efter de här skrivelserna måste du putsa upp ditt skamfilade rykte rejält." Preben såg på henne med en underlig blandning av tillgivenhet, förakt och rädsla. Sedan kommenderade han in Mads-Peder i akvariet för att diskutera hur de skulle kunna förbättra hans och företagets rykte. Där sitter de fortfarande och Regine har lovat att återkomma med en rapport så snart något nytt händer.

Kommentarer:

Stefan, 28: Snälla Rosetta, jag bara måste få veta vem du är!!!

Lisa, 23: Jag med! Skulle inte stå ut en dag på jobbet utan att läsa om Preben. Vem är du?!

006: Rosetta föredrar att hålla sig utanför rampljuset eftersom hennes kamp mot Prebenchefer annars skulle äventyras. Vi har efter noggrant övervägande därför enats om detta svar på vem La Rosetta egentligen är:

They seek her here,
they seek her there,
those Danish seek her everywhere.
Is she in heaven,
or is she in hell?
Our own elusive Rosetta Pimpernel!

The Boss Formerly Known as Preben

Torsdag den 15 juni 2006

Preben är fortfarande rasande över den negativa pressen och igår tog sig detta raseri och den frustration han känner sig oanade vägar. Utan vidare ceremoniel lämnar jag över ordet till Regine:

Från: Regine

Skickat: tors 2006-06-15 10:32

Till: Rosetta Sten

Kopia:

Ämne: Prebens styling

Hej Rosetta,

Vår käre Preben är mer desperat än vad vi trodde. I hopp om att återvinna en del av sin förlorade heder har han valt att göra som de amerikanska presidenterna. Det är ju allmänt känt att det alltid är den vackraste kandidaten som vinner det amerikanska presidentvalet. Det förklarar i och för sig inte Bush junior ... eller förresten han hade ju John Kerry som motpart, så regeln kanske trots allt gäller även honom. Nåväl, Preben har i alla fall bestämt sig för att hyra in en "life and body stylist". Vi är väl alla eniga om att Preben är i behov av en makeover på alla plan, men jag förstod redan från början att det inte skulle få önskad verkan.

Några timmar efter att Preben stormat in på kontoret var en life and body stylist anställd och en timme senare anlände "Curly Gay Life and Body Styling ApS" till kontoret med sitt

makeoverkit. Han försvann in i akvariet tillsammans med Preben och Mads-Peder och visade med en hastigt hopslängd PowerPoint-presentation sin plan som vi alla hade möjlighet att följa genom akvariets glasvägg.

1. Preben måste framstå som en mjuk och omtänksam chef. Hur? Först och främst måste miljön på de fyra kontoren mjukas upp. Detta kunde enklast, snabbast och billigast genomföras genom att införa en fruktstund för personalen varje eftermiddag, klockan 14:30, ackompanjerad av välvalda och lugnande klassiska musikstycken. Vidare föreslogs att konst skulle inhandlas för att pryda våra väggar. Varuprover ska hädanefter skickas till kunder och journalister inslagna i färgkoordinerat silkespapper för att de ska känna sig ”speciella och betydelsefulla”.
2. Själve Preben måste utstråla lugn, harmoni och laglydighet. Detta skulle uppnås genom att föra in milda jordfärger i hans garderob, spetsat med vissa inslag av starkare färger, men då endast varma färger som rött och grönt. Vidare skulle han få en hudbehandling för att ge hans grå hud lystern åter, en manikyr för att han skulle se ut att ha mjuka nypor, en ordentlig klippning och hårfärgning. Sist men inte minst en lätt färgning av hans ögonfransar för att ”accentuera hans klara mandelformade ögon”. (De gulnande ögonvitorna nämndes överhuvudtaget inte.)

Sagt och gjort. Mads-Peder kom strålande ut och beordrade Mette att inhandla frukt och silkespapper. Konsten och musiken tyckte han att det behövdes någon mer belevad för att inhandla, därför gav han sig själv det uppdraget. Under tiden skedde förvandlingen inne i akvariet. När Preben satt under en portabel torkhuv och lät hårfärgen torka kom Curly Gay själv ut och hade ett kort informationsmöte med övrig personal.

Vi upplystes om att Prebens förvandling nu skulle ske på ytan, men även på ett djupare personligt plan. Därför var det av yttersta vikt att vi visade uppskattning och berömde hans nya look, så att det inte skapades en konflikt mellan hans "yttre och inre självuppfattning". Någon uttryckte sitt tvivel om att behandlingen skulle ha någon som helst effekt på Preben, men då blev Curly Gay så upprörd att han slängde med sitt guldlockiga hår och rynkade på sin lite för lilla näsa. "Jag är till för att försköna människan och hittills har jag då aldrig misslyckats!" När samme någon muttrande undrade, mest för sig själv, om han verkligen var säker på att Preben var en människa, rynkade Curly Gay ännu mer på sin lilla näsa och flydde tillbaka in i akvariet där Preben satt och försökte prata i mobiltelefon inne i sin torkhuv.

Två timmar senare kom han ut och meddelade att underverket var färdigt att beskåda och ut kom Preben, nyfärgad och fin. Håret hade antagit en något varmare rödfärg, med ljusa slingor och det såg faktiskt ganska ok ut. Dessvärre hade ögonfransarna samma färg och såg ut som röda, glesa tusenfotingar som låg och vilade kring hans ögon. De ljusa jordfärgerna fick honom att se ut som en sån där kulturtant som alltid har stora träbroscher och piffiga trägiraffer som örhängen. Manikyren hade dessutom resulterat i en backlash eftersom den fått Prebens eksem att blossa upp med ny kraft. Bortsett från det lilla bakslaget verkade Preben själv mycket nöjd och påpekade att man nu minsann kunde se att han gått ner i vikt den senaste tiden. "I och för sig på grund av den illvilliga mediauppmärksamhet som jag utsatts för, men dock." Han tycktes glömma att han blivit stylad i akvariet och att hela kontoret faktiskt hade kunnat följa Curly Gays kamp att knäppa Prebens alldeles nya maggördel.

För att slippa diverse utbrott berömde vi enligt Curly Gays order hans nya look och tänkte sedan återgå till vårt jobb när

Mette återvände med två lådor frukt och Mads-Peder kom instormande med klassiska favoriter på cd och annonserade att det var dags för fruktstund. Sedan tvingades vi sitta i tjugo minuter i en ring och äta frukt medan Preben till tonerna av Vivaldis "Våren" malde på om vilken skillnad hans nya look skulle göra. "Jag såg ju bra ut redan tidigare, men det skadar inte att även män tänker på sitt utseende. Metrosexualitet, ni vet. Se på David Beckham!" Den enda likheten mellan Preben och David Beckham är att Beckham spelar fotboll och att Preben ser ut som en.

När fruktstunden var över mobiliserades hela personalen till att slå in varuprover i matchande rosa och brandgult silkespapper. Att vi hade andra betydligt viktigare arbetsuppgifter tog ingen någon hänsyn till.

I morse fick dock denna vackra askungesaga ett abrupt slut. Morgonens löpsedlar förtäljde alla och envar att direktör Preben inlett gårdagen med att gå bärsärkagång mot en tidningskiosk mitt på Ströget och slitit ner löpsedlarna om honom själv. Dessutom hade han hotat att stämma kioskinnehavaren för att han for med osanning. Preben anlände på ett ännu värre humör än vanligt och skrek att hans makeover inte fungerat och att det minsann är så det går när man hyr in inkompetent personal. Väl på plats bakom sitt skrivbord föll hans blick på Curly Gays rykande färska faktura på 86 500 danska kronor som ramlat in redan klockan åtta på morgonen.

Rosetta, fruktstunderna är numera indragna, Vivaldis "Våren" ligger krossad på gatan utanför Prebens fönster och silkespappret har åkt i dokumentförstöraren. Och i Curly Gays fax ligger en alldeles färsk stämning och väntar.

Din Regine

11:37 Just nu väntar vi med spänning på att vi ska få en smygtagen bild på den nystylade Preben mejlad till oss. Det borde

muntra upp oss resten av dagen. Mindre uppmuntrande är det sms jag nyss fick av Barbara: "Rosetta! I am the owner of the company. I can make you or break you and don't you forget it! Where is the campaign plan?" Ja, var är den? I mina mardrömmar varje natt, men det kan jag knappast svara Barbara.

Kommentarer:

Per, 31: Jag kommer inte alls överens med min chef. Han är fullständigt vidrig. Igår kom han till mig och sa, att jag inte är en önskad person i företaget längre och att jag bör säga upp mig. "Du får fyra månaders lön samt goda referenser om du säger upp dig nu", sa han och visade ett papper som han tyckte att jag skulle skriva under. Jag blev helt paff och sa att jag måste tänka på saken. "Tänk inte alltför länge för det erbjudandet upprepas inte", svarade han. Rosetta, vad ska jag göra?

Rosetta: Det var en knivig situation som du hamnat i. Det är i såna här lägen som det är dags att dra sin Smith & Wesson, det vill säga plocka fram advokaten från överlevnadskittet. I grund och botten handlar det ju om vad han har att spela mot dig och vad du har att spela mot honom. För att han ska kunna avskeda dig behövs det goda skäl. Tror du att han skulle kunna komma upp med sådana? Finns det något som han kan spela mot dig? Hör du till facket så kan du glömma all hjälp därifrån. Om du inte hör till facket (och inte har misskött dig på jobbet) så gör du på samma sätt som om du skulle ha tillhört facket; letar upp en privat och elak jävel till advokat. Har du misskött dig bör du leta upp en riktigt djävulsk advokat. (Ring till O.J. och fråga efter referens.)

Stefan, 28: Jag är advokat, ja eller i alla fall juridikstudent, så om ni behöver hjälp mot Preben kan jag hjälpa till. Rosetta, jag vill ju bara veta vem du är!

006: På grund av Rosettas mission i arbetslivet är det av största vikt att hennes identitet förblir okänd.

Underskatta inte homomaffian

Fredag den 16 juni 2006

12:34 Prebens makeover blev inte den strålande succé som han förväntat sig och som Curly Gay utlovat. Preben somnade enligt Svetlanas utsago utmattad igår kväll efter att ha spenderat två timmar med att försöka gnugga bort den nya röda ögonfransfärgen. Utan framgång ska kanske tilläggas. Tydligen såg de röda tusenfotingsfransarna ut som ystra små lysmaskar i det milda ljuset från Prebens Spöka-nattlampa.

Preben har dessutom drabbats av en annan oro: han är livrädd för att Barbara ska få reda på all den dåliga publiciteten han fått. Barbara tycker inte om sånt. Och själv har hon på något outgrundligt sätt lyckats bibehålla en god och sympatisk image ute i offentligheten. Hur det har gått till är det ingen som vet. Jag tippar på att det involverar både pengar och hot. I vilket fall skulle hon inte uppskatta om Prebens dåliga press smittade av sig på henne.

17:46 Curly Gay har hört av sig och sagt att han minsann inte kommer att tiga still om Preben låter bli att betala. Preben tar honom inte på allvar. "Vad ska han göra?" undrade Preben över en smygkopp morgonkaffe som han förgäves hoppades skulle undgå Svetlanas vakande öga. "Ska han skicka homomaffian på mig, eller?! Hö, hö!" Preben misstar sig antagligen rejält på Curly Gay. Det är inte riskfritt att inte uppskatta en stylists kreation till fullo. Fråga Micke. Han råkade antyda att han inte var helt nöjd

med håret när hans man klippt honom och det slutade med att han fick sova tre nätter på kontorssoffan. Han fick inte komma hem förrän han bett om ursäkt och skyllt sitt ödesdigra misstag på tillfällig sinnesförvirring. Deras fyraåriga dotter sammanfattade det hela med mer insikt än Preben någonsin skulle kunna uppbåda: "Men pappa! Du borde väl själv ha fattat att du inte skulle säga så!"

Själv har jag jagat Preben med ljus och lykta i flera dagar för att få honom att ge besked om en annonskampanj som antingen måste spikas eller ställas in NU. Helst för tre dagar sedan. Jag är mycket trött på att behöva be folk om uppskov med beslut hela tiden. De måste tro att jag är världens veligaste person. Det är jag inte. Möjligtvis den mest patetiska, för nu ska jag iväg och försöka beställa en pastaröra på sexigast möjliga sätt på 7-Eleven igen. Jag har förlorat allt vad stolthet heter. Dagens soundtrack är Dr Demento med "If I could be like Xena".

Kommentarer:

Bert, 53: Jag jobbar väldigt mycket och med mycket menar jag i genomsnitt 60 timmar i veckan. Detta tär på mitt privatliv och min hälsa men mest förbannad är jag över vissa andra latmaskar på jobbet som inte jobbar ens 40 timmar i veckan. Dessutom sitter de och fikar flera gånger om dagen, tar rökpauser och är allmänt ineffektiva. Jag tycker att detta är grovt orättvist mot oss som sliter nästan ihjäl sig. Funderar på att snacka med chefen och ta upp den orättvisa arbetsfördelningen.

Rosetta: Käre Bert, jag förstår att det känns orättvist. Det är inte alltid som man har lika härliga kollegor som Prebens proletärer, men ärligt talat så tror jag faktiskt inte att lösningen är att klaga på latmaskarna hos chefen. Det är nämligen lätt hänt att folk kommer att stämpla dig som en riktig gnällspik, vilket förmodligen inte kommer att underlätta det för dig. Den gamla

sanningen att man kan ändra bara på sig själv, inte andra, gäller även i arbetslivet. Om du tycker att din arbetsbörda är olidlig så tycker jag att du ska prata med din chef om hur ditt arbete kan omorganiseras så att du kan utföra det på normal tid. Strunta i andras kaffe- och rökpauser och fokusera på att ändra ditt eget liv. Det kanske är så att dina kollegor har fattat något som du inte greppat: att man ska tjäna så mycket pengar med så lite arbetsinsats som möjligt. Lyckas man inte balansera rätt får man antingen sparken eller bränner ut sig. Lycka till!

Brott & straff

Måndag den 19 maj 2006

Preben ser helt gråtfärdig ut. Om det beror på att han tillbringade ett par timmar med att gnugga bort sin nya ögonfransfärg eller på att Marve och Espen läckt sin lista över alla de rättsprocesser han varit inblandad i till pressen förtäljer inte historien. Att det hela, tack vare en av Espens kontakter, hamnade på den största kvällstidningens löpsedel gjorde inte saken bättre. Under sin karriär som jurist inom försvaret – och med ett antal affärer gällande vapenexport till mindre tillåtna länder – har Espen skaffat sig ett ganska imponerande kontaktnät inom journalistkåren. En av dessa journalister, med kodnamn Höken, var dessutom skyldig Espen en tjänst. En tjänst som Espen nu passande beslutade sig för att kalla tillbaka. Ett enda samtal till Höken och löpsedeln var fixad.

Höken arbetar som specialreporter med uppgift att skapa polemiska rubriker gällande landets ekonomiska toppskikt, så han var onekligen rätt man för jobbet. Med flera decenniers erfarenhet av kvällstidningsjournalistik och inte alltför petig inställning till det där med källkritik tog han sig med iver och glädje an uppdraget att upplysa det danska folket om direktör Prebens förhåanden.

Resultatet blev ett helt uppslag med rubriken: ”Direktör Preben i muthärva”. Enligt tidningen hade Preben gjort sig skyldig till fortkörning mellan Köpenhamn och Odense. Att det hände för över två år sedan nämndes naturligtvis inte. Ingen kom till skada i samband med brottet, så det hade möjligen kunnat ha uppfattats som ringa om det inte vore för att Höken lyckades ta

reda på att Preben kört i 140 på en 80-väg och att han dessutom försökt muta polischefen för att inte förlora sitt körkort.

Den numera pensionerade polischefen intervjuades i artikeln och berättade mer än gärna om Prebens usla tilltag och dessutom om hur rasande Preben blivit när det inte fungerade. Han hade hotat att stämma hela poliskåren för ”fel begångna i undersökningsfasen”. ”Han sa att vi skulle få ångra oss bittert för att vi satte oss upp mot honom. Polisens uppgift är ju att tjäna folket och den tyckte direktör Preben att vi svikit”, vittnade polischefen. Artikeln avslutades med ett löfte om att tidningen skulle fortsätta att följa Prebens förehavanden.

Med tanke på att Preben redan varit tillräckligt desperat för att hyra in Curly Gays Life & Body Makeover är det då inte utan att jag undrar vad han tänker ta sig till närmast. Helt säkert är dock att han kommer att ta ut en del av frustrationen på personalen. Han har till och med börjat mejla mig om en mindre annonskampanj som jag försökt få honom att godkänna i fyra månader.

Från: Preben

Skickat: mån 2006-06-19 14:32

Till: Rosetta Sten

Kopia:

Ämne: Annonserna för helvete?!

Rosetta!

Varför i helvete har du inte sagt något om de där annonserna??? Nu har de ju blivit avbokade. Du kunde mejlat mig, ringt mig eller varför inte haffat mig när du ändå hade förmånen att få vara här i Köpenhamn. Jag förstår inte vad du håller på med. Nu är det ju megakris! Fixa det! NU! Och när får jag se den där kampanjplanen som du säger är färdig och väntar på mitt och Barbaras godkännande?

Preben

Jag har mejlat Preben. Jag har ringt honom. Jag har till och med sprungit efter honom i korridoren på Köpenhamnskontoret. Jag har, och ja jag skäms, till och med stått och bankat på rutorna in till akvariet som Dustin Hoffman i *Mandomsprovet*, för att påkalla Prebens uppmärksamhet – utan framgång. Vad mer skulle jag ha kunnat göra? Vad Preben inte vet är att annonserna faktiskt inte är avbokade. Jag har bjudit annonssäljaren på flädig middag och fått honom att hålla dem åt oss över midsommar, så saken är biff.

Och kampanjplanen? Jag har aldrig sagt att den var färdig. Jag och 006 har bara vår nödplan och den är i realiteten inte värd mycket. Antagligen är Barbara på Preben om kampanjplanen, för han tycks vara mycket mån om att hitta precis rätt födelsedagspresent till henne. Antagligen för att blidka henne. Därför har han konsulterat alla företagets kvinnliga anställda för att göra det bästa möjliga köpet. Alla utom 006 har vägrat att svara.

Kommentarer:

006: Har du fått tag på Preben än, Reijo? Han har haft tid att mejla mig fyra gånger om vilken dildo han ska köpa till Barbara i födelsedagspresent, så då tycker man ju att han inte borde ha så mycket att göra.

Reijo: Ja, mig har han då inte haft tid att ringa upp i alla fall. Han är inte klok!

Micke: Dagens soundtrack måste bara bli Kikki med "Bra vibrationer"!!!

006: Nej, nej! Nu måste det bli ett slut på schlagerterrorn. Jag väljer The Beach Boys med "Good Vibrations".

Reijo: Över min döda kropp! Jag röstar på M.A. Numminen med "Slå mig med din rytmenpinne!"

Rosetta: Jag älskar er, men er smak suger! Dagens soundtrack blir Siobhan Fahey med "Pulsatron". Punkt!

Regine: Vi jobbar för Preben och ni tjabblar om såna skitsaker? Har ni inte större problem än så?

Rosetta: Kanske just därför . . .

Work/life-balance

Onsdag den 21 juni 2006

Under två dagar har Preben betett sig underligt. Mer underligt än vanligt. Han har helt plötsligt börjat prata alldeles kärleksfullt om sin fru och son. Igår pratade han till och med om en dotter som vi aldrig hört talas om tidigare. Han har också pratat om att lära sig spela piano, delta i barnens fritidsaktiviteter och kanske ordna en ordentlig barbecue för grannarna för att odla lite nya vänskaper. Den enda slutsatsen vi kunde dra var att Svetlanas diet gjort honom vimsigare än vanligt.

Det har visat sig att Preben inte alls har en hemlig dotter eller en ännu väl dold och ännu hemligare affektion för sin alldeles verkliga familj. Preben har istället utvecklat ett allvarligt spelberoende. Han är fullkomligt hooked på Sims 2. Det hela uppdagades när han började yra om att han blivit utvald till att avancera inom det amerikanska rymdprogrammet och skröt om att han dessutom blivit en fullfjädrad kock. Dessa båda lika osannolika påståenden fick Regine att med hjälp av Svetlana undersöka saken närmare.

Det visade sig då att Preben i hemlighet lyckats skaffa ännu en laptop, en liten smidig Sony Vaio som han gömt under sängen med hjälp av två sådana där elastiska spännband man fäster saker på cykeln med. Därmed kunde han i största hemlighet, med hör-lurar, spela Sims 2 på nätterna när Svetlana somnat. Själva spelet är en relik efter Kristos besök. Barbara hade i sin iver att göra honom till lags köpt i stort sett alla spel hon kunde hitta, men

Kristos tycker mest om pangpang och lämnade därför kvar Sims i Köpenhamn när de i all hast for tillbaka till Rom.

Svetlanas första impuls var naturligtvis att ta både datorn och spelet från Preben, men kom på bättre tankar när hon kom på att det hela ju faktiskt kunde vara en utmärkt övning i alla de egenskaper som Preben saknar: empati, vänskaplighet, kärleksfullhet, omtanke etc. Utan dessa egenskaper går det inte bra i Sims och Preben vill ju avancera. Gör han inte det kan han ju inte köpa sin nya hjärtformade och vibrerande säng som ska lyfta hans sociala liv i Sims till nya höjder. Därför har Svetlana istället oskadliggjort datorns WLAN, så att Preben inte kan surfa med den och har nu infört 5 timmars schemalagd speltid varje dag. Dessutom får Preben fri tillgång till spelet på sina icke schemalagda stunder och får då spela hur mycket han vill. Och det är mycket.

Preben har till och med börjat mejla oss mindre. Eller han mejlar i alla fall färre otrevliga mejl som har med vårt jobb att göra. Istället skickar han detaljerade rapporter om sina framgångar i Simsvärlden och skickar screen captures varje gång han gjort någon ny utbyggnad på sitt hus. Han skickar även bilder på sin simshunds fantastiska framsteg vad det gäller att göra konster av olika slag. Ja, vad ska man säga? Det är åtminstone bättre än att bli kallad idiot i tio mejl om dagen. Och vem vet, Svetlanas plan om att ge Preben lite social träning genom Sims kanske fungerar? Något att tänka på för alla de som påstår att datorspel bara fostrar mördare.

Jag återkommer med mer nyheter från Simbyholm, så snart Preben skickat sin nästa uppdatering. Just nu väntar vi med spänning på att han ska uppgraderas från testpilot till astronaut-trainee.

Detta inlägg tillägnas för övrigt med varm hand Maxie Zoloft.
;-)

Kommentarer:

Gustav, 29: Jag har precis fått ett par tvillingpojkar tillsammans med min fru och jag vill gärna ta ut så mycket föräldraledighet jag kan och vara hemma med dem. Min chef är en riktig hagga och säger att det kommer att påverka min karriär negativt. Hur ska jag göra? Ska jag strunta i att vara ledig med barnen?

Rosetta: Din chef har helt rätt. Det är inte alls otroligt att föräldraledighet kommer att påverka din karriär negativt, speciellt inte om du har en chef som hon. Låt dock inte det hindra dig. Ta ut din föräldraledighet och lär känna dina söner ordentligt. Det är mycket viktigare än att karriären får sig en liten törn. Dessutom är det bara bra att fler och fler tar ut ordentligt med ledighet när de får barn, för det betyder förhoppningsvis att det så småningom inte alls kommer att skada karriären.

Rosettas work/life balance

Måndag den 26 juni 2006

18:12 Jag jobbar jämt och har inget liv. Jag firade inte ens midsommar. Jag har ingen work/life balance överhuvudtaget. Det skulle ju vara trevligt att ha det, men hur gör man när man har en förfärlig chef med en ännu värre fru och grannar som alla tycks komma från helvetet? Jag vet inte. Jag har lärt mig att stå ut med Preben och Barbara. Det är inte skoj, men jag försöker att hålla det ifrån mig. Jag överlever det. Jag hoppas i alla fall att jag gör det. Vad jag däremot inte alls tycker om är när folk ger sig på Hannibal. Det gör mig vansinnig.

Grannarna med det hemska barnet har beslutat sig för att gå till anfall. Igår när jag kom hem efter att ha varit och handlat låg det ett långt brev i min brevlåda. Det var skrivet på mycket krystad och högtravande svenska av någon som helt uppenbart inte är speciellt språkligt begåvad. Det krävde inte ett geni för att se det. Om man konsekvent använder både ord och uttryck i fel sammanhang har man antagligen både ammat för mycket och tittat för mycket på tevesporten.

Nåväl, brevet gick ut på att Hannibal var en fara för alla i trappuppgången. Inte nog med att han i förra veckan skällt oupphörligt hela nätterna (Det är inte sant. Han sov bredvid mig på sovrumsgolvet och sa inte ett pip), han är dessutom en hälsofara eftersom det finns många, inklusive deras gräslige son, som är "apatiska" mot hundar. Det är ett under att man kan leva ända upp i vuxen ålder och fortfarande inte ha lärt sig att det heter

”allergisk” och inte ”apatisk”. Och en sak är då säker, det finns ingenting som är apatiskt med deras hyperaktive son. Allergisk är han kanske, men jag har inga som helst planer på att bjuda in honom i mitt hem i vilket fall. Han skulle antagligen demolera det innan jag ens hann säga ”ungjävvel!”.

Brevet kräver naturligtvis ett svar, men jag har ännu inte riktigt bestämt mig för hur det ska formuleras. Om jag använder för långa ord finns det en uppenbar risk att de inte förstår vad de betyder. Kanske är det bättre om jag går och köper ett paket oljekrutor, struntar i allt vad stavning heter och med vänster hand skriver ihop ett kortfattat brev med olikfärgade bakochfrämvända bokstäver ackompanjerat av gräsliga teckningar som föreställer hur min vovve tuggar på deras otäcke sons träben. Det kan vara det enda sättet att nå fram till dem. Om någon har ett bättre förslag, så är ni hjärtligt välkomna att skicka in det till mig. Alla förslag emottages tacksamt.

21:48 Nej, jag har inte varit och köpt krutor än. Jag borde verkligen göra det. Jag hade tänkt klaga på ungen med träbenen hos styrelsen, men dessvärre sitter mamman till den lille jäveln i styrelsen, så jag har inte mycket att hämta där. Jag börjar mer och mer luta åt den där förgiftade chokladkakan.

Jag funderar på att flytta, men den första lägenheten jag tittade på hade ett dagis under sig, så den gick bort omedelbart. Jag förstår inte att de placerar dagis i bostadshus. Det är som att placera ett plåtslageri i ett bostadshus. Tydligt är höga ljud inte lika skadliga för hörseln om det är barn som frambringar dem. Det där fenomenet borde någon forska på. Jag vet varför ingen gör det. Det beror på att de som delar ut forskningsanslag antagligen har barn och är livrädda för att sanningen om deras små lintottar ska komma fram.

Sedan åkte jag och tittade på ett hus. Ägarna till huset visade stolt upp den fina poolen och sa sedan: ”Det är så trevligt, för på

sommaren brukar grannens ungar komma in och låna poolen. Det är så skoj med lite tjo och tjim.” Det är det inte. Om grannens ungar vill bada, så får de skaffa en egen pool. Varför ska jag bekosta deras sommarnöje? Betalar de en vecka i Grekland åt mig? Och dessutom kan jag ge mig fan på att någon av dem skulle gå och drunkna om de fick låna poolen och då skulle det förstås vara mitt fel. Föräldrarna som inte håller koll på sina ungar har naturligtvis inget som helst ansvar för sådana små incidenter.

Nåväl, både lägenheten och huset gick bort. Kanske måste jag isolera mig någonstans ute i bushen för att inte bli påtvingad andras ungar. Kanske borde jag skaffa mig en öde ö att bosätta mig på. Men det är klart, med min tur innebär det troligen att jag skulle vakna upp en morgon och hitta ett scoutläger på min tomt. Eller ett sommarkollo. Jävla allemansrätt!

En sak är i alla fall säker, jag måste komma bort från ungen med träbenen, annars kommer jag att göra mig olycklig på:

- a. honom
- b. hans gräsliga föräldrar
- c. hela den förfärliga familjen.

Jag bör nog undvika att läsa Tjechov på ett tag. Historier om stackars barnflickor som i ren desperation och brist på sömn kväver skrikiga ungar kan vara olämplig inspiration just nu. Inte ens Dalai Lama skulle kunna hålla lugnet i min lägenhet, så det är för mycket begärt att jag skulle kunna göra det.

Och inte var 7-Elvan på plats idag heller ... Nu ska jag och Hannibal gå och lägga oss ...

Paranormale Preben

Onsdag den 28 juni 2006

Preben har inte alla hästarna i stallet och idag är det mer uppenbart än annars. Eftersom han av någon outgrundlig anledning enligt egen utsago haft oturen att bara anställa idioter de senaste åren och det ju ställer till problem för honom (dålig press och illvilliga påhopp till exempel) har han beslutat att se över anställningsrutinerna ännu en gång. För två månader sedan levererade han Prebens budord för att skärpa anställningsrutinerna, men den här gången har han valt en mer oortodox metod.

Döm om vår förvåning när vi idag fick en skrivelse med tilläggsregler till Prebens budord. Själva kärnan i den nya anställningsprocessen är att alla sökande ska bifoga ett ogenomskinligt kuvert innehållande en barndomsbild samt en hårlock. (Ansökande som inte bifogar detta ska omedelbart sällas bort eftersom de visar bristande samarbetsvilja och sannolikt kommer att generera illojalitetsproblem om de skulle anställas.) Kuvertet ska sedan öppnat vidarebefordras till Preben som sedan skickar det vidare till sin väninna Madame Vega.

Madame Vega är enligt Preben ett formidabelt medium som med sina synska gåvor kan avgöra en kandidats lämplighet bara genom att hålla händerna över kuvertet med fotot och hårlocken. Tydligen känner hon av de sökandes energier och kan känna av eventuella orosmoment direkt. När jag frågade Preben hur vi skulle förklara för folk att vi ville ha barndomsfoto och hårlockar av dem anklagade han mig för ”cynism och bristande visioner”.

Sedan rekommenderade han å det bestämdaste (det vill säga beordrade mig) att läsa *The Ultimate Guide to Clairvoyance Recruiting – How to Find the Best People and Maximize Your Income in 30 Days*.

Snart kommer han att be oss riva och flytta kontorstoletten för att få bättre feng shui.

Visst ja, jag sa ju att Preben inte hade alla hästarna i stallet. Det har han inte heller. SpeedyGonzales har rymt.

Kommentarer:

Agnes, 47: Jag jobbar på en reklambyrå och mina kollegor är i 20–30-årsåldern. Vi har som regel att den som tar sista koppen kaffe från kaffebryggaren kokar nytt kaffe. Vad som irriterar mig till vansinne är att ingen av de andra gör det. Det är inte sällan jag kommer till en tom kaffebryggare och måste börja koka nytt kaffe även om det inte är jag som tagit sista koppen. En annan sak jag irriteras över är att det alltid är jag som får tömma diskmaskinen och plocka upp den rena disken. De andra slänger sina skitiga tallrikar i diskhon. Jag har satt upp skyltar med texten "Din mor jobbar inte här, var och en städar efter sig!" men det verkar inte hjälpa. Detta har pågått länge nu och jag kokar av ilska. Jag är faktiskt ingen serviceinrättning!!!

Rosetta: Nej, det låter inte roligt det där, Agnes. Det är inte sällsynt att saker som vem som kokar kaffe och vem som plockar upp disken blir till stora irritationsmoment på svenska arbetsplatser. Det finns dock en enkel lösning på problemet som vi döpt till "Var och en kokar sitt eget kaffe"-systemet. (Kan tillämpas även på andra områden än kaffekokning.) Så här går det till: Varje morgon du kommer till kontoret så kokar du kaffe och håller det i en termos som du tagit med dig hemifrån. Om du har matsäck med dig till jobbet så se också till att du har papperstallrikar och engångsbestick. De kan slängas efter att du ätit. Kaffet

kan du dricka ur din egen mugg som är lätt att skölja. Sen blundar du för resten av disken och struntar i att ta rätt på det oavsett vad. Det krävs viljestyrka (och med tanke på papperstallrikarna och plastbesticken så röstar du nog inte på Miljöpartiet) men jag lovar att förr eller senare så brukar någon i gänget ta tag i disken. Om inte, så kan du alltid kalla in Anticimex när disken börjar röra på sig.

Sexless in the City

Fredag den 30 juni 2006

12:10 Jag är lite förtjust idag. Svetlana har fått order av Barbara att plocka ut Preben för två dagars drillning. De ska cykla till Skagen, tälta, och sedan cykla hem igen. Preben är skitsur. Vi andra lever i någon sorts euforiskt rus. Prebens drillning betyder att fredag och lördag är Prebenfria. Jag kan inte ens minnas när det hände sist.

Själv ska jag alldeles strax smita iväg till 7-Eleven för en lite amorös lunchutflykt. Sist jag försökte med det satte Preben p för det hela genom att skicka iväg mig till Nynäshamn för att hämta upp en pall med överstrykningspennor med passerat bäst-föredatum som han köpt på blocket. Jag blev inte förvånad. Alla relationer som råkar befinna sig inom Prebens räckhåll får sig en törn och avslutas oftast innan de knappt har hunnit börja. Det är inte så konstigt. Jag skulle inte heller vilja ha en relation med någon som jobbar för Preben. Situationen förvandlar en till världens sämsta partner. Det sagt, så känns det ju ändå lite trist när det gått så långt att man inte ens kan underhålla en liten oskyldig 7-Eleven-flört utan att Preben förstör det hela. Hannibal är den enda som verkar stå ut med mig. Han är en tapper liten rackare.

Nåväl, om nu Prebens proletärer har problem att få till det, så tröstar vi oss med att Preben har det ännu värre. Dels underhåller hans fru sig med den grekiske guden Kristos och dels har han en kvinnosyn som med allra största sannolikhet kommer att leda till livslångt celibat för hans del. Här kommer en liten lista över

Prebens mest minnesvärda kommentarer om kvinnor och förhållanden i största allmänhet:

”Alla bra kvinnor har stora bröst.” (Hjärnan sitter i huvudet, Preben!)

”Kvinnor tycker ju om att organisera och städa.” (Eller så gör vi det för att ingen annan gör det!)

”Kvinnor tycker om självsäkra män med pondus. Som jag!” (Kvinnor tycker generellt illa om psykopater, Preben. Möjligen med undantaget av dem som brevväxlar med livstidsdömda.)

”Micke måste vara kvinnan i huset eftersom han skjutsar barnen till dagis.” (Micke är böj och inte kvinna, Preben. Han är dessutom en ansvarsfull pappa, som inte har anställt tre nannys åt sin son och en au pair åt sig själv.)

”Det är svårt för Barbara att alltid behöva längta efter mig, eftersom jag jobbar så mycket.” (Jättesvårt. Det är därför hon valt att bo kvar i Rom och trösta sig i Kristos famn. Oj, som hon lider!)

”Det finns säkert någon för er [mig och Reijo. sic] med. Jag hittade ju Barbara!” (Det gör det alldeles säkert, men om en sån som Barbara skulle vara det enda alternativet skulle både jag och Reijo med glädje se fram emot ett liv i celibat.)

”Kvinnor är underliga. De verkar aldrig förstå sig på mig.” (Det har inget med kön att göra, Preben. Ingen förstår sig på dig.)

11:10 Nej, nu måste jag packa överstrykningspennorna som Preben tvingade mig att åka och hämta och buda iväg dem till mina stackars kollegor. Det kommer att muttras en hel del när de tvingas till kontoret ännu en gång för att vänta in fullkomligt meningslösa bud. Personligen tror jag att Preben gör sådär för att han känner sig lite ensam när alla andra är på semester utom han. Till och med Barbara är på semester. På Barbados. Med Kristos. På ”träningsresa”. Hmm . . . Det blir säkert mycket hårda träningspass. Svetlanas drillning av Preben är inte fullt så inspirerande.

11:52 Äsch, jag skiter i de där jäkla överstrykningspennorna. Praktikant-Karin kan ta hand om dem sen. Jag måste iväg till 7-Eleven nu. Ska bara borsta tänderna, ordna frisyren och knäppa upp en knapp för mycket i min skjorta.

12:21 Med risk för att låta som Preben: jag är BESVIKEN!!! Min 7-Eleven-flört var på fortbildning, vad det nu betyder? Suger verkligen. Alla andra ska göra roliga saker i helgen.

oo6 har bokat in sig och Marve på spa och planerar, enligt egen utsago, att "utnyttja honom tills han inte kan röra sig". Den enda invändning jag har mot det är att ordet "utnyttja" liksom kräver att offret är ovilligt och om jag känner Marve rätt så är han ett högst villigt offer.

Reijo ska åka till Tammerfors där han har en "vän" som han lärt känna på ett internetforum för kattägare. Underligt nog får katten stanna hemma. Jag undrar varför.

Regine planerar att äntligen packa upp Rabbiten som hon fick i trettiofemårspresent för mer än ett och ett halvt år sedan. För att inte bli störd eller behöva gå ut har hon stängt av mobilen och fyllt kylen med mat och Chablis så att det räcker över hela helgen.

Praktikant-Karin ska gå på ett feministiskt valupptaktsmöte. Ja ... Hoppas att hon tycker att det är skoj i alla fall ...

Självt hade jag ju hoppats på lite 7-Eleven-amore i helgen, men inte då. Nu måste jag improvisera. La Rosetta kommer att ge sig ut på någon av sina gamla trogna jaktmarker i helgen tror jag. Spy Bar? Sturecompagniet? Eller kanske Folkoperan eller Mosebacke? Nej, nej. Den verkliga köttmarknaden hittar man på Moderna, Nationalmuseum och Kulturhuset.

Väl på någon av dessa institutioner är det bara att utse ett lämpligt offer, arbeta sig närmare och närmare för att sedan sänka bytet med en lämplig replik som: "Duchamps ready-mades får mig att begrunda min barndom", "Bourdons porträtt av

drottning Kristina förkroppsligar konflikten i könsidentiteten”, eller ”Har du låtit din trädgårdstomte gå på spa på terrassen?”. Just nu måste jag dock lägga in ett varningens ord vad det gäller Moderna. Det kan vara svårt att ragga upp någon med en tre gånger tre meter stor videoprojektion av en intim närbild av en man som runkar med hjälp av ymniga mängder ketchup bakom sig. Det borde Paul McCarthy tänkt på. (McCarthy-utställningen slutar dock den 3 september så sen är det fritt fram igen.)

Dagens soundtrack är allas vår Dolly Parton med ”The Bargain Store”.

Kommentarer:

006: Fattar inte hur du kan leva utan sex, Rosetta! Det är ju ett basbehov som borde fyllas minst tre gånger i veckan.

Rosetta: Tre gånger i veckan! Klagade du inte på två månader förut? Ärligt talat så är det oftast inte ens svårt att leva i celibat en längre tid. Tänk dig bara Preben i vattensängen med Barbara så tappar du lusten för några veckor – minst.

Micke: Har man barn så blir det då bara tre gånger i månaden.

Reijo: Fan, har Micke blivit någon aktivist, eller?! Tre gånger om året är väl mer normalt. Och 006 – vad är det med henne då? Alldeles för mycket heterosnusk för min smak. Anna mun kaikki kestää!

006: Jag sa inte att jag hade sex tre gånger i veckan, jag sa att man borde ha det. Men nu är helgens alla verktyg medpackade! Här ska det utnyttjas en underrättelseofficer, minsann.

Rosetta: Det var faktiskt lite mer information än vad vi behövde, 006!

006: Behövde och behövde... Jag ser det som min plikt att liva upp era torftiga liv. Ni borde tacka mig.

Marco, 28: Jag började på ett nytt jobb för tre månader sedan. Har roliga kollegor, intressanta arbetsuppgifter och trivs jätte-

bra. Jag har en kvinnlig chef som är några år äldre än jag. Jag märkte ganska tidigt att hon är intresserad av mig. Hon kommer ofta till mitt rum och vill snacka om allt och inget. Hon är smart och rolig och jag känner också en viss dragning till henne. För en vecka sedan hade vi en firmafest och eftersom vi bor ganska nära så delade vi taxi hem. På vägen hem frågade hon om jag ville följa med hem till henne. Jag kände verkligen för att göra det, men tackade nej. "Ändrar du dig så vet du var jag bor", sa hon och gav mig en puss på kinden. Det har inte sagts ett ord om det efter den natten men hon ser på mig på ett speciellt sätt. Och jag har verkligen börjat undra om jag är dum i huvudet som inte tar tillfället i akt. Vi är ju båda singlar så varför inte.

Rosetta: Jag vet att du inte kommer att gilla mitt svar, Marco men så här är det: Det finns en regel som säger att man ska skilja business and pleasure, man ska inte vara intim med sina kollegor. Den regeln får bara brytas i extrema nödlägen, som till exempel om alla andra människor har dött av världsomfattande pandemi och det bara är ni två kvar på jorden. Sen finns det en regel som inte får brytas ens då och den regeln säger att man ska **ALDRIG** dejta sin chef. Inga undantag tillåtna. Tänk på att det mesta i känslöväg faktiskt går över på sex månader om man bara låter det bero. Bara låt det passera. Om du mot förmodan skulle vilja dejta din chef efter ett halvt år så finns det bara ett sätt att göra det: byt jobb. Om det värsta redan har hänt (och du vill bara inte erkänna det för Rosetta) så säger jag bara en sak: fortsätt som om ingenting hänt. Och be en stilla bön att hon kommer att tröttna på dig fortare än en chef från helvetet hinner säga: "Du får sparken!"

006: Men Rosetta då! Sen när blev du puritan? Man kan visst ha sex med chefen så länge man inte jobbar för Barbara och Preben. Det vore en styggelse.

Drömmen om änglavakt

Måndag den 3 juli 2006

Preben måste ha blivit ännu mer galen av allt cyklande. Mads-Peder har inte kommit någonstans med utredningen av personalens röstande i melodifestivalen. Preben kan inte förstå varför. Mads-Peder skyller på bristande samarbetsvilja hos personalen eftersom vi vägrat lämna ut våra privata samtalslistor. Att det är mot lagen i alla fyra länderna att ens begära det bekymrar inte Preben det minsta. Han är dock bekymrad över det där med den bristande samarbetsviljan. Inte nog med att hans personal går honom emot, till och med personalens familjer ställer sig på tvären. Marve, som ju faktiskt är underrättelseofficer och skulle kunna vara Preben behjälplig, vägrade han med. Och Percy ska vi inte ens tala om! Därför har nu Preben valt att ta i med hårdhandskarna för att leta fram samtalslistor för både jobbtelefoner och privata telefoner som kan hjälpa honom att komma alla möjliga sorters förrädare på spåren. Eftersom Mads-Peder är den enda på kontoret som faktiskt har en motorcykel har Preben givit honom i uppdrag att kontakta Hells Angels Copenhagen.

Eftersom Mads-Peder inte har någon som helst koll antog han villigt uppdraget. ”Jag har ju trots allt läst *Zen and the Art of Motorcycle Maintenance*”, skrävlade han medan han klämde ner sig i sitt skinnstall. Mads-Peder är aldrig en vacker syn. Han är det definitivt inte i ett skinnstall med alldeles för långa ben och liv. Eftersom han är så liten rynkar sig livet som ett gammalt bälgaspel. Resultatet är ... oestetiskt. En annan liten detalj är att Mads-Peders

motorcykel knappast kommer att imponera på änglarna. Det är en Yamaha Road Star Midnight Silverado som försäljaren sålde på honom med orden: "Du kommer att ligga som slickad längs med vägen i kurvorna!" Mads-Peder ville ju gärna veta hur det kändes att ligga som slickad så i och med det var både han och motorcykeln såld. Dessutom kunde han antagligen för sin inre blick se sig själv köra in i natten på motorcykeln, precis som Prince i *Purple Rain*. (Mads-Peder avgudar Prince. Det finns inte så många förebilder för korta män med oljigt hår och klackskor. Dessvärre innebär det också att Mads-Peder alltid envisas med att sjunga "Kiss" med Prince så fort det finns en karaokemaskin inom synhåll.)

Nåväl, det ska bli intressant att se vad som händer. Jag har en svag aning om att Mads-Peders japan inte kommer att imponera på änglarna. En riktig motorcykel kommer från staterna och lystrar till namnet HD. Eller som kära Gertrude inte sa: En motorcykel är en motorcykel är en motorcykel. NOT!

Dagens soundtrack är Brigitte Bardot med "Harley Davidson".

Kommentarer:

006: Undrar vad facket skulle säga om man ringde och sa att man är bekymrad för att ens chef försöker ta hjälp av Hells Angels för att reda ut hur personalen röstat i melodifestivalen?

Rosetta: "Det är väl trevligt med en framåtsträvande chef som inte är rädd för okonventionella metoder och dessutom visar intresse för sin personals fritidsaktiviteter", kanske?

Lejla, 35: Min chef tycker att alla anställda med rätt till tjänstebil bör byta bilarna till mopeder av miljöhänsyn. Jag tycker det låter jobbigt speciellt under vintermånaderna.

Rosetta: Att köra moped mitt i januari är inget man direkt drömmer om när man vaknar en tidig måndagsmorgon. Här gäller det att argumentera rätt. Om det är miljön din chef är orolig för så kan du ju alltid föreslå att företaget skaffar er egna Buddies

från Norge: www.elbilnorge.no. Det gäller bara att komma ihåg att ladda upp bilen varje kväll med världens renaste el från Ringhals. Om det däremot är pengar (vilket jag tror att det är) chefen vill spara så kan du påminna honom/henne om att man lätt blir förkyld av att köra moped och sjukskrivningar blir hutlöst dyra för företaget.

Preben gåskarl

Onsdag den 5 juli 2006

Mads-Peder kom igår tillbaka till kontoret med två präktiga blå-tiror. Han hävdar själv att han ådragit sig dem under en squash-match i helgen. Jag trodde inte att det fanns deathmatchs i squash. Det tror jag inte nu heller. Budskapet från änglarna var kort och koncist: "Get the fuck out of here!" Preben är ovan vid att få nej. Han är ju en imponerande person. Det tycker han själv i alla fall. Det tyckte tydligen inte änglarna och han har svårt att smälta det. Därför tröstar han sig med att tjata på mig om den där jäkla kampanjplanen. Varför kan vi inte bara elda upp pengarna istället? Det skulle ju gå så mycket fortare och ge samma resultat. Eller bättre kanske. Folk flockas ju så fort det brinner någonstans.

10:59 Regine rapporterar att Mads-Peders maffiga blåögon har antagit en mer svartlila nyans än de hade igår. Hon säger att de ser ut som en "sen sensommarsolnedgång". Det är nog enda gången någon dristat sig till att beskriva Mads-Peders fiskögon med sådan poetisk kraft.

När nu Preben äntligen är på plats igen så hoppades jag på att kunna få bocka av en hel del på listan över saker som Preben måste tycka till om innan jag kan jobba vidare med dem. In my dreams! Preben är som en hal fisk. Han vägrar ge ordentliga svar. Jag förstår inte varför, för det drabbar bara Tombola och därmed honom själv. Istället för att se till att vi kan göra vårt jobb har han gett mig i uppdrag att söka efter säkerhetssystem åt våra

kontor och Prebens hus på blocket. Preben påstår att detta plötsliga intresse för säkerheten beror på att han oroar sig för de företagshemligheter som eventuellt skulle kunna intressera våra konkurrenter. Våra konkurrenter är andra mindre företag som inte ens har råd att tänka på industrispionage. De stora drakarna som Preben tror att vi konkurrerar med bryr sig inte ens om oss. Den verkliga anledningen är naturligtvis att Preben är rädd för att få besök av änglarna. Hela larmidén är meningslös. Vill änglarna hälsa på gör de det nog även om jag skaffat någon sorts EPA-larm på blocket.

18:44 Jag är stolt över mig själv. Jag har kommit igång med den där kampanjplanen. Eller ja, jag har plockat fram den, så den ligger framför mig på skrivbordet. Den ser inte speciellt inbjudande ut. Den ser faktiskt rent av motbjudande ut. Jag vet inte varför det är så svårt att komma igång med den. Den är egentligen inte värre än alla andra saker Preben och Barbara kommenderar oss att göra. Det är som om jag projicerar all min frustration på den där jäkla kampanjplanen. Jag kan inte ens förmå mig att öppna mappen. Faktum är att jag stirrat på den i nästan två timmar nu och den ligger fortfarande öppen.

Nej, jag tror jag fortsätter att leta efter larm åt Preben istället. Han ger sig inte förrän jag sett till att något dyrt, oanvändbart larmelände levererats till honom med expressbud. Kanske skulle jag buda över en flock gäss. De är bättre än vakthundar. Romarna var mycket förtjusta i dem. Om Caligula tyckte om dem kanske Preben också skulle göra det? De har ju så mycket annat gemensamt.

Preben par excellence

Onsdag den 12 juli 2006

Preben har haft det svårt den senaste tiden. Han vet inte hur han ska hantera den negativa mediauppmärksamheten som han råkat ut för och han vet inte riktigt vem han ska skylla på. Curly Gay? Universum? Nej, varför det? Det är ju så mycket roligare att ta ut det på sina anställda. Den här gången har dock Prebens straff slagit fel. Han har i ett mejl meddelat att han kommer att ställa sin vd-post till förfogande och hävdar att det är vårt fel att han tvingas ta till sådana krisåtgärder och att vi får skylla oss själva. Som om vi egentligen skulle ha något emot att byta vd? Det är dock en nyhet vi tagit emot med skräckblandad förtjusning. Naturligtvis vill vi inte ha Preben som vd, men alternativen är inte så upplyftande: Mads-Peder eller SpeedyGonzales. Jag lägger min röst på Speedy.

I praktiken kommer vd-bytet naturligtvis inte att spela någon som helst roll. Preben kommer i alla fall att lägga sig i allt. Han kan säga vad han vill, men alla vet att alltihop är ett spel för gallerierna. Det är för att det ska se ut som om han inte alls är den chef från helvetet som tidningarna skriver om. Och för att han ska få en mer offentlig syndabock om en sån skulle behövas. Tja, varför inte? Många stora ledare har gjort samma sak. Montgomery Burns kärnkraftverk leds ju på papperet av en kanariefågel, så varför skulle inte Prebens företag kunna marionettstyras av en häst eller vessla?

21:12 I ett tappert försök att bättra på sin image har Preben gått med på att ställa upp i en talk show, som just sänts på dansk teve. Eller gått med på att ställa upp ... i själva verket tvingade han Regine att ordna intervjun. Showen gästas vanligtvis av kända författare, konstnärer, politiker och andra tänkare, så vad Preben skulle dit och göra var det ingen som förstod. Inte Espen heller, men han förstod att Preben skulle använda tillfället till att göra bort sig offentligt och drog i största hemlighet i sina kontakttrådar så att Regines begäran om en intervju lyckades.

Tanken med det hela var väl att Preben skulle få visa upp hur charmig och fantastisk han är och som pricken över i få tala om att han minsann av sagt sig vd-posten för att ingen ska tro något annat. Det var tanken. Resultatet blev inte riktigt detsamma.

Preben intog med ett självsäkert leende intervjusoffan. Leendet försvann ganska snart när journalisten började med att ta upp skrivierna i media. Preben viftade bort det hela och kallade det för "förbannat tarvliga lögnar". Sen började han prata om sin syn på livet. Intervjun är för lång för att återges i sin helhet, men här kommer några oförlömliga highlights.

Preben om folklighet: Jag känner *par excellence* samhörighet med den lilla människan. Att få samtala *tête-à-tête* med en liten människa är spännande för en gigant som jag. Så sent som förra veckan satt jag i min Le Corbusier-fåtölj, smuttade på ett glas Dom Pérignon och blickade ut genom mitt panoramafönster och funderade på om jag borde gå ut och prata med trädgårdsmästaren. Nu gjorde jag det inte, men jag *hade mycket väl kunnat* göra det.

Preben om etiskt ledarskap: Det etiska ledarskap jag själv tillämpar inom företaget ställer stora krav på individen. Det är stor skillnad på teori och verklighet. Ibland när jag till exempel ligger på soffan och läser Aristoteles verk slår det mig att jag verkligen *förstår* essensen av existensialismen. När jag sedan surfar på nätet och ser bild efter bild med vita kvinnor som dyrkar svarta män

med väl tilltagen utrustning krävs det stor viljestyrka för att inte duka under för de höga kraven det ställer på en som individ. (När journalisten påpekade att Aristoteles faktiskt inte har någonting med existensialismen att göra blev Preben irriterad och utbrast: "Va? Påstår du att han aldrig existerat? Va? Va? Läs hans texter så får du se!")

Preben om sexism (som svar på journalistens påstående att Prebens föregående påstående var både sexistiskt och rasistiskt): "Jag förstår inte att jag kan bli anklagad för sexism och rasism. Jag bekämpar sånt ivrigt! Just nu laddar säkert någon av mina anställda hem grovporr från nätet och det är helt ok för mig. Varför? För att det är ett statement. Man *ska suga* ut porrindustri och det gör man genom att inte betala för att bruka den. Ja, och min trädgårdsmästare som jag nästan talade med förra veckan är afrikan. Från Memphis. Ja afrikan och afrikan, svart är han ju i alla fall det lilla livet."

För det första tror jag inte att någon av oss har tid att ladda hem någon porr. Varför skulle vi ens göra det? Sedan vi började jobba för Preben har vi alla förlorat allt vad sexlust heter. Trots detta bistra faktum konstaterar jag dock glatt att Preben nog inte riktigt lyckats rentvå sitt skamfilade rykte den här gången heller.

Dagens soundtrack är utan tvekan Monica Zetterlund med "Svart-vit calypso".

Kommentarer:

Sten, 53: Jag har länge letat efter ett nytt jobb och nu plötsligt har jag fått två bra erbjudanden. Jag kan inte riktigt bestämma mig vilket av de två jag ska välja. Lönen på det ena jobbet är betydligt högre och dessutom skulle jag få tillgång till en snygg tjänstebil. Chefen där verkar dock en aningen svår person. Han verkar tycka att alla ska jobba mycket övertid och dessutom känns det som att han är lite för auktoritär för min smak. På det

andra jobbet skulle jag ha en jättetrevlig chef och kollegorna verkar också trevliga. Hur skulle du göra, Rosetta Sten?

Rosetta: Hej på dig namne och grattis för de fina arbetserbjudandena! Jag förstår ditt dilemma väl, men låt mig säga så här: det är bara du själv som kan fatta beslutet, ingen annan. I grund och botten handlar det ju om vad som är viktigt för dig i ditt liv. Det är inget fel i att uppskatta det materiella – klart det känns bra att köra omkring i en fin bil. Efter att själv under tre år ha jobbat åt en urusel chef har jag dock kommit till insikten att när man väljer ett jobb, ska man först och främst välja chef. Vi spenderar minst en tredjedel av dygnet på arbetsplatsen. Det är lika mycket som med resten av familjen. Därför är det viktigt att trivas på jobbet. Chefen är ofta en nyckelperson på arbetsplatsen. Chefen kan lyfta upp dig och ge dig en knuff i karriären. Chefen kan också göra ditt liv till ett helvete, som du säkert förstått vid det här laget. Så mitt råd är: när du väljer bland jobberbjudanden, välj den bästa chefen. The rest will follow!

Vattenskadad chef

Söndag den 16 juli 2006

Svetlana håller Preben ganska upptagen. Dock inte tillräckligt upptagen, för han har fått ännu ett blocket-ryck som jag måste administrera. Han vill att jag ser till att två pallar vattenskadat kopieringspapper delas upp i fyra lika stora högar och expressbudas till våra fyra nordiska kontor. Han har glömt att ta följande saker i akt:

1. Papperet är vattenskadat.
2. Det kommer att bli historiens dyraste kopieringspapper när det expressbudats.
3. Papperet är vattenskadat!
4. Det är inte rimligt att jag ska kalla in personal på semester för den här uppgiften.
5. Papperet är vattenskadat!!
6. Papperet kommer att fastna i kopieringsapparaten och generera irritation, tidsförlust och antagligen reparationskostnader.
7. PAPPERET ÄR VATTENSKADAT!

Nåväl, det är lika bra att jag sätter igång att dela upp skiten och budar iväg det så att jag får komma hem någon gång. Det är ju trots allt söndag. Och semester . . . Och visst ja, Preben har i plötslig spariver uppmanat oss att alltid använda båda sidorna på Post-it-lapparna, så att de räcker dubbelt så länge. Han tycks ha missat att det bara finns klister på ena sidan.

Kommentarer:

Ture, 52: Jag har en chef som är fullkomligt besatt av att spara. Vi måste använda båda sidorna på alla papper. Hon tycker att vi ska använda våra tepåsar minst två gånger. Och dessutom får vi bara göra av med en rulle toalettpapper i veckan på kontoret. Det funkar inte så bra för vi är tjugotvå personer, så det går åt en hel del. Dessutom får våra telefonsamtal bara vara högst tre minuter långa. Det gäller alltså arbetssamtal, privata samtal får vi inte alls ringa. Jag tycker att det känns oartigt och hemskt att behöva avbryta våra kunder efter tre minuter. Finns det något vi kan göra?

Rosetta: Det är bra att spara på naturens resurser och inte slösa med papper och annat. Det är dock löjligt att gå till överdrift. Jag har dessutom en ganska stark aning om att din chef skiter i naturen och egentligen bara är en riktig gnidig och snål chef och ni bör ge igen med samma medel. Jag föreslår att ni drar ner utskriftsstorleken på alla papper som hon ska ha, så att det får plats åtta sidor på varje A4-sida. Det bör vara tillräckligt smått för att hon inte ska kunna läsa vad det står. ”Men tänk så mycket papper vi sparar!” säger ni sedan glatt när hon klagar. Sedan tycker jag att ni ska sno toalettpapperet från hennes toalett, så att hon får se hur kul det är att inte ha toalettpapper på jobbet.

Vad det gäller telefonsamtalen, så tycker jag att ni ska tillämpa samma regel när ni pratar med henne, vare sig det är i telefon eller live. Efter prick tre minuter lägger ni helt enkelt bara på eller går därifrån.

Chefen pajar semestern

Måndag den 17 juli 2006

11:49 Måndag. Och officiellt den sjätte dagen på min semester. Hittills har jag inte varit ledig en enda dag. Inte ens lördag-söndag. Jag har gjort allt som står i min makt för att få vara ledig. Jag har till och med dragit ner på bloggandet, för guds skull! Jag har diktat ihop en släktgård på vischan, lång bort från allt vad mobil-täckning och internetuppkoppling heter, där jag ska tillbringa min semester. Det är naturligtvis inte sant, men jag börjar bli desperat. Det här är den fjärde semestern som sakta men säkert slukas av den där galne dansken.

Jag hade tänkt försöka vara ledig idag i alla fall, men Preben ringde redan klockan kvart i åtta. Han går ju upp så tidigt nu sedan Svetlana kom in i bilden. Jag vet att hon försöker hålla honom borta från telefonen, men det är som att hålla flugorna borta från en dynghög. Det går bara inte. Nu var det som vanligt "megakris" och Preben meddelade att jag riskerar företagets hela framtid om jag är ledig idag.

Naturligtvis är det inte sant, företaget är på ruinens brant helt utan min försorg och helt tack vare Prebens. Och "megakrisen" som jag nu måste offra ännu mer av min semester för är att Preben OMEDELBART måste ha en rapport om 2003 års försäljning av en produkt som sedan mer än ett år har gått ur sortimentet i alla fyra länderna. Exakt vad som är "megakris" med detta och hur det på något sätt skulle kunna påverka företagets framtid vet jag inte. Vad jag vet är att om jag inte totar ihop en rapport

till Preben, så kommer ALLA chanser att få någon som helst semester att försvinna.

Det tråkigaste av allt är att när slutet av augusti kommer inleder Preben alla sina ordrar med orden: ”Ja, nu när ni precis har haft semester och vilat upp er riktigt ordentligt kan ni ju hugga i lite extra!” För Preben är semester bara ett ord man klottrar ner i sin kalender. Det är inte ett ord som har någon som helst förankring i verkligheten.

Igår när jag höll på att packa om det vattenskadade kopieringspapperet sms:ade Preben och skrev: ”Vet du vad det är för fel på Regine? Hon säger att hon inte kan jobba. Är hon sjuk på något sätt? Mentalt kanske?” Regine är inte det minsta mentalt sjuk. Tvärtom. Hon lyckades bara uppbåda kraften att protestera när Preben på allvar tyckte att hon skulle ställa in hela sin familjesemester för att hon skulle finnas på plats och ta emot det vattenskadade kopieringspapperet som bör anlända idag eller imorgon till Köpenhamnskontoret. Det är inte utan att man känner sig lite trött ibland...

Kommentarer:

Lotta, 42: Jag är inne på min andra veckas efterlängtnade semester. Det hade kunnat vara hur skönt som helst om inte min chef sms:ade, ringde och till och med mejlade mig på min privata mejl hela tiden. Hon vill inget speciellt. Det känns mest som om hon vill ge mig dåligt samvete för att jag har semester. Det värsta är att hon lyckas och jag kan inte alls slappna av i min hängmatta.

Rosetta: Lotta, först och främst har du lyft fram det viktiga faktum att Prebenchefer alls inte behöver vara män. Det finns gott om kvinnliga Prebenchefer också. Man bör alltid vara på sin vakt.

Vad det gäller din fråga så tror vi att du har helt rätt. Din chef försöker ge dig dåligt samvete för att du har semester. Preben

brukar också göra så, men nu är det ju så att alla har rätt till semester helt utan att ha dåligt samvete för det. Vi har utarbetat ett system för att i möjligaste mån kunna få lite Prebenledigt och undvika meningslösa kontakter med chefen under semestern:

1. Kollegor – om chefen ringer, sms:ar eller mejlar ska du inte svara direkt till honom eller henne, för det uppmuntrar dem bara. Skicka kopia till en av dina kollegor som inte har semester och be dem kontakta chefen. (Eftersom din chef egentligen bara vill trakassera dig, kommer din kollega inte att få en massa extra arbetsuppgifter. Du har dessutom handlat som en ansvarsfull anställd.)
2. Sommarstuga – även om det inte är sant, så har du naturligtvis en släktgård i någon pittoresk obyggd där det varken finns internetuppkoppling eller mobiltäckning. (Chefen kommer att muttra, men kan ju knappast hindra dig från att tillbringa sommaren i din gamla ärvda släktgård.)
3. Båtsemester – lite somrigt sjömansliv är också ett bra alibi. Alla vet att mobiltäckningen inte fungerar på sjön. Dessutom är det väldigt lätt hänt att man tappar mobilen i sjön. Och internetuppkoppling är inte att tänka på.
4. Utlandssemester – fungerar inte lika bra nuförtiden när man kan använda mobilen överallt och vartenda litet skithotell har internetuppkoppling. Ska du skylla på utlandet ska du se till att vara på djungelsafari. OBS: Undvik att skylla på bergsbestigning i Himalaya. Nuförtiden är det så mycket folk i bergen där att det finns ett internetkafé i vartenda jäkla basläger.

Så, stäng av mobilen och strunta i mejlen, njut av sommaren och din hängmatta, hälsar Prebens proletärer som själva inte riktigt lyckats följa sina egna råd och därför sitter och knaprar Novalucol inne på sina varma kontor.

Micke: Dagens soundtrack är Tomas Ledin med ”Sommaren är kort”.

Rosetta: Men för helvete Micke! Jag bojkottar Tomas. Mitt soundtrack är "Cruel Summer" med Bananarama.

Reijo: Ni har lika jävla dålig smak båda två! Jag väljer M.A. Numminen och "Far, jag kan inte få upp min kokosnöt".

Rosetta: Men vad har den låten med något att göra?

Reijo: Fattar du inte? Kokosnöt finns på palmer som finns i värmen, det vill säga sommar. Och Prebens är ju minst lika tjockskallig som en kokosnöt.

Micke: Ibland undrar jag om inte det är ditt huvud som är en kokosnöt, Reijo.

Reijo: Mobbning, mobbning. Micke mobbar mig!

Rosetta: Pust. Det är för varmt. Kan ni inte bara vara tysta båda två?

Preben sjunger Jaffa-apelsinernas lov

Måndag den 24 juli 2006

11:30 Idag har Preben varit i sitt esse. Klockan är inte ens tolv och han har redan hunnit lösa alla världens problem. Han får sådana ryck ibland när han tittat på morgonnyheterna. Han tror uppriktigt att världen skulle vara en mycket bättre plats om han fick styra den som enväldshärskare. Det skulle den inte. Trots krig, svält och naturkatastrofer är världen ett paradiset idag jämfört med om Preben skulle styra skutan.

Dagens diskussion har inte helt oväntat till stora delar handlat om konflikten mellan Israel och Libanon och Preben ställer sig helhjärtat på Israels sida. "Israel är ett fint land som gett världen både bra melodifestivalbidrag och saftiga Jaffa-apelsiner."

Inte helt förvånande att Preben skulle uppskatta "Halleluja" mer än "Hardrock Halleluja" kanske, men Jaffa-apelsiner? Preben dricker aldrig apelsinjuice om den inte är blandad med vodka eller Campari. (Och när Svetlana tvingar honom att dricka apelsinjuice blandad med råa äggulor.) Nå, detta är inte så värst upprörande. Det är betydligt mer upprörande att höra fortsättningen på Prebens resonemang: "Överbefolkning är ju dessutom ett stort och viktigt problem i världen och Israel är ju faktiskt ett av de länder som tagit problemet på störst allvar och faktiskt gör något handgripligt åt det. Israel tar ansvarsfullt hand om överbefolkningen i sitt eget land genom att göra sitt land större. Och dessutom hjälper de gärna sina grannländer genom att minska deras befolkning. Det kallar jag äkta kamratlighet!" Ja, vad ska

man säga? Kanske borde någon angripa problemet med för många Preben här i världen också. Kanske finns det en scudmissil till salu på blocket? Jag skulle med glädje klottra: "Bend over, Preben!" på den innan vi skickade iväg den.

Preben gör ingenting diskret och har därför valt att skylta stort med sina israeliska sympatier på kontoret. Han har således inhandlat en palestinasjal och hängt upp i fikarummet. När Micke fick höra talas om det mejlade han raskt över en mp3-fil med "Israelism" med Army of Lovers till Preben. Preben missade naturligtvis budskapet i både låten och i Mickes tilltag att skicka den till honom och spelar den nu på repeat om och om igen. Vad han tydligen inte vet är att varken palestinasjalar eller Army of Lovers är speciellt populära i Israel. De senare är till och med bannlysta, åtminstone Prebens nya favoritlåt.

Det är bara en sak som Preben har lite problem med att införliva i sin Israelvänliga inställning. Det rör de nedre regionerna och sätter skräck i honom. "Min kungliga danska pölse skulle då aldrig någon få sätta kniven i!" utbrast han förfärat när han råkade snappa upp textraden "Glory in the circumcision!" i "Israelism" Efter Reijos levande beskrivning av hur Prebens pölse fick lockas fram med pincett hos doktorn i Finland förstår jag Prebens fasa. Om någon satte kniven i den, om än bara så lite för att så att säga trimma den en aning, skulle den antagligen försvinna helt.

Prebens proletärer som har experthjälp på området (Micke) kan också informera om att manlig omskärelse på intet sätt är en exklusivt judisk företeelse utan även förekommer flitigt inom till exempel den amerikanska kulturen.

Jag och de andra proletärerna vill också å det bestämdaste beklaga att vår chef inte visar någon finkänslighet i allvarliga frågor som dessa. Vi är bara opartiska (host, ursäkta jag råkade sätta något i halsen) observatörer som rapporterar det han säger. Don't kill the messenger.

Dagens soundtrack är så klart Army of Lovers med "Israelism", levererad med varm hand från oss alla till er alla: Shalom aleichem!

Kommentarer:

Per, 39: Ha, ha! Fan vilken sjuk humor du har! Har du skrivit någon bok? Jag fick låna en bok av brorsan som du nog skrivit. Kan det stämma? Vem är du?

Rosetta: Ha, ha på dig själv! I vanliga fall brukar 006 få svara på delikata frågor om min person, men den här kan jag inte låta bli att ta själv. :-)

Det finns flera svar beroende på vilken bok du fick låna av brorsan:

Döden i Venedig – Bara sjuk. (Inte min.)

Madame Bovary – Sjukt tråkig! (Inte min.)

Svindlande höjder – Sjukt vindpinad. (Tyvärr inte min.)

Livet en bruksanvisning – Sjukt uppfinningsrik! (Min bibel, men tyvärr inte mitt alster.)

Bibeln – Sjukt tolkad. (Inte min.)

Den inbillade sjuke – Inte sjuk alls tydligen. (Inte min.)

Passionen – Sjukt mycket kyckling. (I wish, I wish!)

Liftarens guide till galaxen – Sjukt rolig! (Tyvärr inte min.)

Sprängaren – Sjukt oengagerande. (Verkligen inte min.)

Alkemisten – Sjukt kvasifilosofisk. (Under inga omständigheter min. Inte ens när grisar flyger och helvetet fryser till is.)

Chefen känner sig ensam

Fredag den 28 juli 2006

Varje sommar under semesterveckorna får Preben någon sorts ångesttryck av att vara ensam på kontoret och börjar därmed alltid författa en mängd olika planer och to do-listor. Imorse fick alla proletärerna ett sms där Preben krävde att vi alla skulle läsa hans nya femårsplan, som han i god sovjetisk anda knåpat ihop under natten och skickat som e-post till oss. Vår actionplan tycks han alldeles ha glömt bort. Femårsplanen ska dessutom helst verkställas OMEDELBART trots att den faktiskt har "Femårsplan 2006–2010" som rubrik och trots att vi faktiskt, om än rent teoretiskt, är på semester just nu. Femårsplanen ser ut så här:

Femårsplan 2006–2010

1. Utveckla affärsverksamheten till att omfatta hela världen.
2. Få Nobels fredspris för att ha arbetat hårt och idogt för en mer jämställd värld.
3. Få Nobelpris i fysik, eftersom även Preben lagt märke till att Svetlanas strikta regim faktiskt gett resultat. Små, men dock!
4. Skaffa sig en hedersprofessur vid minst två världskända universitet: Stanford och Harvard. Regine ska författa ett brev till de båda universiteten.
5. Se till att hela Norden går över till euro och få sin nuna på 500-eurosedeln med tillhörande lilla epit: "den nordiska ekonomins räddare". (Helst på latin.)
6. Bli adlad av kungen. (Vilken nordisk kung som helst går bra,

bara den där rödhåriga, finska sossepresidenten inte blandar sig i det hela!)

7. Se till att Danmark vinner schlagerfestivalen nästa år. Och efterföljande år. Ja, alla de fem åren som femårsplanen omfattar faktiskt.
8. Byta ut all personal till en mer kompetent och lojal grupp människor.

Ja, vad ska man säga? Det är inte mycket av det här som har med företaget att göra. Dessutom har Preben missat att man inte får Nobelpriset i något bara för att man surar in absurdum över att inte få en au pair när man är 55 år gammal. (Han har ju dessutom faktiskt lyckats få en! Om än inte riktigt en sån han förväntat sig.) Dessutom adlas inte folk i Sverige längre. Och även om det gjordes, så skulle Preben definitivt inte komma på fråga. Ett visst mått av hyfs och etikett bör ju vara ett minimum, även om både Båstadveckan och Stockholmsveckan i Visby pekar på något annat. Den där sista punkten föll dock oss alla i smaken och vi hoppas att det faktum att han placerade den sist inte betyder att han tänker spara den till sist.

Jag vet inte riktigt om Preben förväntade sig något annat svar på sin femårsplan än möjligen stående ovationer. Det har han inte fått. Han har bara fått Mickes autosvar som meddelar att han är ledig den här veckan för att fira sin största årliga högtid: Pride. Han nämner inte vilken högtid det talas om, men mejlets regnbågsfärgade bakgrund ger en viss fingervisning. Det gillade inte den vidsynte Preben. Längst bort i tunneln som utgör hans synfält registrerade han den färgglada bakgrunden och skickade genast sms till oss alla: "Det enda ni ska vara stolta över och fira är att ni arbetar för mig!!! Tills jag ser er fjompa runt på gator och torg till allmän beskådan för att fira det förväntar jag mig att ni är där jag betalar er för att vara: PÅ KONTORET!"

Prebens sms skickades ganska sent på kvällen när vi redan

hade hunnit fira en hel del, så Micke skickade genast ett svar till Preben: "Happy Pride på dig med, el bossol!"

Inte helt genomtänkt kanske. Reijo var mer genomtänkt och skickade ett mer brytt sms till mig där han undrade om Preben lagt märke till att Reijos semester infallit under Helsingfors Pride. Regine skickade ett ännu mer oroligt sms: "Herregud! Pride är ju enda gången jag och min man får vara ifred. Vi brukar låna ut barnen till våra flatkompisar under Köpenhamns Pride, så att de ska få se världen och lära sig att bli öppna människor. Barnen alltså, kompisarna är det redan. P.S. Fast mest är det för att vi för en gångs skull ska kunna ha sex ifred."

"El Bosso"? Preben kommer inte att gilla att bli kallad det. Vi inväntar nu att hans formidabla danska vrede ska dra in över Stockholm som ett svart åskmoln. By the way, så skulle "el bozo" varit ett mer passande tilltal till Preben.

Chefens fallerande gaydar

Onsdag den 2 augusti 2006

Preben har fått problem med Pride. Han känner att hans radar fallerar. Hans gaydar alltså. Det är inte alls sant. Preben har och har aldrig haft någon gaydar överhuvudtaget och därmed kan den inte heller falla. Han trodde i flera månader att Micke och Lars giftermål var ett ekonomiskt arrangemang. ”I helvete heller!” frustade Micke när han fick höra det. ”Det kostar skjortan att gifta sig! 800 spänn per kuvert!”

Preben tycker dessutom att alla flator ser ut som män. Det gör de inte. Faktum är att flera av dem som Preben dykespottat inte alls är flator utan alldeles tvättäkta män med hår på bröstet. Det har inte flator. Ja, bröst har de ju naturligtvis, men de har generellt inte hår på dem.

Preben har dessutom lyckats tillbringa en hel kväll på Frankfurts största transklubb utan att fatta att det var en transklubb. Han tyckte bara att det var extremt många vackra och ”välbyggda” skönheter där. Hans favorit var en två meter lång blond valkyria som lystrade till det vackra namnet Natasha och gav Preben en rak höger när han ville inspektera hennes nyförvärvade silikontalanger.

Preben är också övertygad om att jag och 006 har ett förhållande. Det har vi också, ett alldeles vänskapligt sådant. Orsaken till hans våta dröm är att vi vid flera tillfällen delat hotellrum och vid några av dessa tillfällen även sovit i dubbelsäng. Preben blev så till sig när han fick höra det att han lät det vara ämnet för alla

sina diskussioner en hel kväll och i åtskilliga mejl. Preben har sett många tyska naturfilmer och vet vad som ALLTID händer om man placerar två flickor i samma säng. Preben har fel. Man kan placera två flickor i samma säng utan att något speciellt händer. Har han aldrig hört talas om LBD? Lesbian Bed Death? Och jag kan med handen på hjärtat säga att det aldrig har kommit in en naken tysk man med mustasch och sagt "Achtung, achtung! Ich spritze, ich spritze!" när jag och 006 delat hotellrum.

Jag måste dock erkänna att vi vid ett tillfälle hade mycket roligt tillsammans med varsin elektrisk apparat i sängen. Det var när vi bodde på ett hotell i New York som hade en dubbelsäng med fjärrkontroll. Man kunde både höja och sänka sängen efter behag och dessutom hade den en inbyggd massagefunktion som fick hela sängen att vibrera kraftigt när man satte på den. Jag och 006 kom på att man låter jätteroligt om man efter några drinkar sjunger snuskiga visor i en säng med massagefunktion. Man får ett väldigt maffigt vibrato i rösten. Därför lekte vi nästan hela natten med våra fjärrkontroller och somnade inte förrän sängeländet packade ihop och slutade vibrera. Denna lilla incident känner Preben dock inte till. Vi har inte vågat berätta det eftersom vi vet att han skulle bli så till sig att han inte skulle kunna kontrollera sig. Och en okontrollerad Preben är läskig, speciellt om hans bristande kontroll är resultatet av hans pockande begär. Mycket läskigt.

Slutligen kan jag bara konstatera att det faktum att Micke och Reijo också vid flera tillfällen bott i samma rum och sovit i samma säng inte alls gör Preben lika förtjust. Han tycker att det är "naturvidrigt" och har därför beordrat att de ska boka separata rum. För att täcka de extra kostnaderna i samband med detta har han även beordrat att jag och 006 i fortsättningen alltid ska dela rum.

Kommentarer:

Feuerbach: Preben kanske borde komma till Pride och bilda sig lite?

Rosetta: Glöm det! Han skulle förmörka veckan med sin närvaro. Eventuellt skulle vi ju kunna skicka honom på något bildande seminarium i Pridehouse. Till exempel:

”Hur fördomsfull är jag?” tis 13–16:50

”Porr, horor och feminism” tis 13–13:50

”Vad gör en bra förälder?” tis 13–13:50

”Strike a pose! Femme Photo studio” tis 15–16:50

”Prova på argentinsk queertango!” ons 16–17:50

”Hur fan ska man träffa någon då?” tors 12–13:50

”Erfarenheter av relationsanarki” tors 15–15:50

Vet du vad förresten? Skicka hit honom! Jag tror faktiskt att han skulle kunna lära sig en hel del nyttigt!

Reijo: Vad är det för fel på FINSK queertango helt plötsligt?!

006: Hmmm . . . Det verkar ju onekligen finnas en del för Preben att lära sig där.

Regine: Vill ni ha upp honom? Jag skickar honom så gärna! Snälla?!

Rosetta: Helst inte, Regine! Men det kanske vore bra att skicka honom på seminariet ”Strap-on-teknik” (fre 12–13:50) så att han kan rädda situationen om den danske pölsen skulle svika. Det kanske skulle få honom på bättre humör. Dagens soundtrack tillägnar jag 006: Hello Saferide med ”My Best Friend”.

Allsång by terror

Fredag den 4 augusti 2006

Sverigekontoret lider av baksmälla idag. Det finns en högtid som Micke tar mer allvarligt på än alla andra högtider och det är schlagerkvällen på Pride. Det innebär en hel dags förberedelser som sedan kulminerar i den årliga schlagershowen. Vi älskar alla Micke, men det är något smått fascistiskt över hur han med järnhand lägger upp planen för dagen och sedan ser till att den följs till punkt och pricka.

Dagen börjar för Mickes del med att han kliver ur sängen och går direkt fram till sin designade hi-fi-anläggning och inleder, som alltid denna dag, med "Ska vi plocka körsbär i min trädgård". När körsbären avnjutits går han raskt vidare till de lite tyngre sakerna medan han äter frukost och duschar. När han kommit så långt att det är dags att ordna frisyren spelar han "Miss Decibel" med tja... väldigt många decibel. Redan här knackar grannarna för första gången i väggen. Sedan river han av ett helt pärlband med gamla klassiker. Vid lunch har han hunnit med sånt som "Högt över havet", "Dansa i neon", "Diggiloo Diggiley", det ungerska bidraget från -72, Tyskland -86, Finland -89 och så vidare. När han slutligen rör ihop sin årliga franska potatissallad till lunch dånar "Sånt är livet" mellan väggarna och den första grannen i en lång rad plingar på och ber honom skruva ner.

Efter lunch går han in på det riktigt tunga artilleriet och rockar loss med "Avundsjuk", "Främling", och "Waterloo". Var-

för i hela friden Carola har en så hög status i Mickes ögon kan jag inte förstå eftersom hon uppenbarligen inte har mycket till övers för honom. ”Det är inte meningen att man ska förstå allt här i livet!” surade Micke när jag försökte få klarhet i denna outgrundliga fråga. Sedan berättade han stolt att det alltid var han som fick vara Agnetha när de mimade till ABBA som barn. Självt fick jag alltid vara Björn, så jag valde att avsluta diskussionen där.

Väl i själva Prideparken förvandlas Micke så snart schlagershowen sätter igång till en veritabel allsångsfascist. Han kan alla texter. Även de på rumänska, grekiska och isländska. Så långt är allt väl. Dessvärre förväntar han sig att vi andra också ska kunna dem. Det gör vi nu inte och då piskar han på oss med sin för ändamålet inköpta regnbågsflagga. Förra året plockade Micke och Lars med sig barnen, men inte i år. Lars fick nog när de undrade varför ”pappa betedde sig så konstigt” och hade därför ordnat barnvakt för kvällen.

I år var Mickes lycka fullkomlig. Att Kikki Danielsson dök upp var knappast en överraskning, eftersom hon verkar ha svårt att hålla sig borta. Men sen dök självaste Lasse Berghagen upp. En allsångsfascist känner genast igen en annan när de ser varandra och Prebens svenska proletärer sjöng därför skräckslaget med i ”Jenny, Jenny” och Lasses andra ”monsterhitar” bara för att vi inte vågade något annat när Mickes regnbågsflagga ven över våra svettiga ryggar. Allsång by terror.

Preben förstår sig inte på det hela och han blev nog ganska paff när han ringde Micke mitt i ”Bra vibrationer” och Micke skrek: ”De kristna har jul, judarna har hanukka, du har ta mig fan den femte juni, kan jag få ha min jävla schlagerkväll ifred?!” och slängde på luren. Jag fick genast ett sms där det stod att Preben sedan länge misstänkt att Micke var psykiskt sjuk och att jag borde göra mig av med honom. Efter den glada nyheten att Micke fått sparken firade vi alla nästan hela natten och är därför inte helt paranta idag. Mer hessa och glåmiga faktiskt.

18:37 Jag glömde ju berätta tidigare att proletärerna igår hade ett närkontakt av tredje graden-möte med självaste Curly Gay mitt under schlagerkvällen. Vi hade just gjort oss hemmastadda vid champagnebaren när ingen mindre än Curly Gay kom släntrande med ett champagneglas i den ena handen och en Calvin Klein-modell i den andra. (Jag kan inte svära på att han verkligen var en CK-modell, men han såg ut som en och jeansen var tillräckligt lågt skurna för att avslöja att han åtminstone hade CK-kalsonger på sig.) När Curly såg mig såg han först ut som om han ville fly, men sedan bestämde han sig istället för att komma fram och prata lite. Det skulle han inte ha gjort, för med tanke på hur mycket han avslöjade var champagneglasets i hans hand inte det första. Eller fjärde eller femte heller för den delen.

"Henning här", han pekade ostadigt på CK-mannen som såg ointresserad ut. "Henning är mitt hemliga vapen!" Ingen av oss förstod vad han menade, så han fortsatte: "Han ska döda Preben". Han hickade till och det gjorde vi med. Döda Preben? Nog för att vi tycker illa om honom, men ingen av oss är beredda att riskera en massa år i fängelse för hans skull. Det är han inte värd. "Strunta i Preben", försökte jag, men Curly avbröt mig innan jag hann fortsätta. "Henning ska döda Prebens blommor! De ska dö!"

Efter lite mer luskande lyckades vi få ur den packade Curly att Henning var florist och tydligen jobbade på den firma som Preben hyrt in för att ta hand om alla växter på kontoret och i hans hus. Skötseln av de exklusiva Tage Andersen-arrangemangen föll också under deras ansvarsområde. Curly hade på egen hand skaffat fram en blandning av DDT och hormoslyr och sedan smittat den illvilliga planen att Henning skulle hålla det i alla Prebens växter som hämnd för att han inte uppskattat Curlys life and body makeover som sig borde. Hormoslyr har dessutom den något fördröjda effekten att om man ger det i rätt avvägd mängd dör inte växterna direkt. De växer ihjäl sig. Det innebar att Hen-

ning kunde leverera sin dödliga last och sen avsäga sig uppdraget och blommorna skulle sen dö tillräckligt sent för att han skulle vara bortom all misstanke.

”Man blir ju lite imponerad”, sa Regine när jag ringde och skvallrade. ”Och jag som har haft ångest över att jag vattnat hans benjaminfikus med diskmedel!” Vi andra kunde inte annat än hålla med och tittade långt efter Curly när han försvann ut på dansgolvet för att dansa Vogue till Lasse Berghagen. Att det kunde rymmas sådan hämndlystnad i Curly hade vi aldrig kunnat ana. ”Det där”, sa Micke, ”är ett utmärkt exempel på varför man aldrig ska göra en dramaqueen upprörd. De kan få för sig att mörda dina krukväxter.” Han skakade på huvudet. ”Det är ta mig fan den böigaste hämnd jag hört talas om!”

19:12 Regine rapporterar att nästa vattning ska ske redan i övermorgon och vi väntar alla med spänning om det är lönnmördar-Henning som kommer att dyka upp, eller om Curlys gruvliga hämnd låter vänta på sig.

Kommentarer:

Feuerbach: Hähä . . . Jag måste säga att grannarna verkar mer än tålmodiga, som inte hör av sej förrän framåt lunchdax. Personligen hade jag inlett ”The Big revenge” redan vid punkt 1 på programmet!

Rosetta: Men Feuerbach då! Gillar du inte ”Ska vi plocka körsbär i min trädgård”? Erkänn att det hade varit annat ljud i skäl-lan om den hetat ”Ska vi plocka fläder i min trädgård”, eller hur? I vilket fall är den dagens soundtrack.

Massmord på kontoret

Måndag den 7 augusti 2006

09:28 Just nu, even as we speak, pågår det massmord på Köpenhamnskontoret. Jag pratade nyss med Regine som berättade att florist-Henning anlänt och nu går runt och pysslar om Prebens växter och Tage Andersen-arrangemang. Han blinkade hemlighetsfullt till Regine när han kom och nu, efter att först ha vattnat blommorna med alldeles vanligt vatten går han omkring med en liten spruta och ger varje blomma en dödlig DDT- och hormoslyrcocktail. Alla vet om det utom Preben och Mads-Peder. Alldeles nyss frågade Mads-Peder faktiskt vad han gjorde, men Henning svarade bara glatt att han gav dem gödningsmedel och det stillade Mads-Peders nyfikenhet.

Henning har också visat sig vara en inte alltför kallblodig mördare eftersom han klappar lite på varje blomma och säger några fina ord innan han ger dem den dödliga cocktailen. Dessutom flyttar han alla blommor som står inom två meter från någon stackars proletärs arbetsplats så att han inte ska råka ta livet av mer än blommorna. Regine har dock registrerat att ganska många av de flyttade blommorna har hamnat inom två meter från Preben, som nu sitter och jobbar i sin alldeles egna lilla djungel. Vi håller alla tummarna för att han inte ska få för sig att gå runt i höftskynke på kontoret. Det skulle ta livet av fler än blommorna.

Curlys gruvliga flower power-hämnd är iscensatt och nu väntar vi bara på att få se vad resultatet blir. Jag tror inte att Preben

i sin vildaste fantasi kan ana vad det är som pågår där han sitter och dricker sitt morgonkaffe i smyg, så att Svetlana inte ska komma på honom. Fast kommer på honom, det gör hon alltid.

Kommentarer:

Rosetta: Är det bara jag som ibland har börjat tvivla på vad mitt jobb egentligen är? Det känns som om jag bara gör en massa annat hela tiden. I och för sig på Prebens order, men i alla fall ...

Reijo: Va? Menar du att vi egentligen inte är anställda för att ordna med hans blocket-inköp, ta hand om hans flatlöss och hans gräsliga fru? Jag kan inte minnas att vi någonsin gjort något annat.

006: Vi är Prebens slavar, minns ni inte det? Dagens soundtrack är "Hej hå, hej hå, vi till vår gruva gå".

Rosetta: Något drastiskt borde faktiskt göras ... Därför tänker jag diskriminera småfolket till förmån för Nancy Sinatra och "These Boots are Made for Walking" för att komma i rätt stämning.

Prebens proletärers egen actionplan

Måndag den 7 augusti 2006

Micke har nyktrat till lite efter sitt pridande och insett att det kanske inte var så smart att göra Preben förbannad trots allt. Han vill så klart inte jobba för Preben, men han har barn och huslån att tänka på och även om han är väldigt duktig på det han gör så är han inte ensam om att göra det. Just nu sitter jag dessutom själv och gör både mitt eget, Dannes OCH Mickes jobb och önskar att jag hade lika många armar och huvuden som Zaphod Beeblebrox. Det har jag dock inte och därför är det fullkomligt ohållbart. Det resulterar bara i att ingenting blir ordentligt gjort. Och kampanjplanen blir inte gjord alls. Preben å sin sida tycker att det är en utmärkt lösning för det blir ju så himla mycket billigare för företaget som helhet. Min hjärtklappning och de där jobbiga stickningarna i vänsterhanden tar jag som en liten fingervisning om att något måste göras och att Preben har helt fel. Jag hintade till Preben att det ju skulle kosta företaget en del om jag föll död ner, eftersom verksamheten skulle stanna upp. "Oroa dig inte för det du!" kvittrade Preben glatt och tänkte på alla pengar han tjänar på att låta mig göra tre personers jobb. "Det finns försäkringar som företaget kan lösa för att gardera sig mot såna saker. Din död skulle inte ens lämna ett pytteavtryck på årsbokslutet!" Ja men så bra då. Då behöver jag ju verkligen inte oroa mig för de där stickningarna.

Eftersom Preben uppenbarligen tänker arbeta oss i graven har Prebens proletärer därför gjort en alldeles egen actionplan för hur vi på bästa sätt ska hantera vår situation. Från och med nu:

1. Ska vi koordinera vårt arbete så mycket som möjligt över landgränserna. Det är ju en av grundtankarna med företaget, men Preben stjälper hela tiden sin egen plan. Vi måste för vår egen skull få det att fungera så smärtfritt som möjligt. Preben behöver inte ens veta om det, vi gör det inte för företagets bästa, vi gör det för att vi ska orka och stå ut.
2. Vi måste backa upp varandra i allt och sätta hårt mot hårt mot Preben. Ingen ska behöva stå helt själv mot Preben, Mads-Peder eller Barbara. Allt skitsnack som Preben sprider om oss alla ska kollas mot verkligheten. Det har inte alltid gjorts tidigare och det är då Preben lyckas som bäst.
3. Vi måste uppmuntra vår personal i alla deras försök att få andra jobb. Rekommendera dem, stötta dem, dela med oss av våra kontakter. Eftersom Preben hittills aldrig har skrivit ett enda arbetsintyg ska vi inte bara göra det åt varandra utom dessutom bifoga mycket goda referenser. Alla som jobbat för Preben har gjort sig förtjänta av det. (Själva arbetsintyget är det dessutom egentligen lag på att man ska få.)

De här tre punkterna kan tyckas triviala, men i vår skruvade värld kan de betyda en hel del. Vi följer dem redan till viss del, men om vi ska ha en chans mot Preben måste vi utveckla dem till en ren konst. Reiijo har lagt till en alldeles egen fjärde punkt och det är att han hädanefter tänker avsluta alla sina inlägg på proletärernas möten med orden: "För övrigt anser jag att Preben bör förstöras." Ingen av oss har någon invändning mot det. Enda anledningen till att jag själv inte föreslog det var att jag liksom tycker att det är ett understatement.

17:46 Nu är det gjort. Vi har satt hårt mot hårt och skrivit ett gemensamt mejl till Preben där vi kräver att Micke ska få tillbaka sitt jobb. Vi har naturligtvis kollat detta med Micke först. Uppriktigt sagt trodde vi att han var galen först när han sa att han ville till-

baka, men vad ska man göra när man har barn och lån? Hela personalen i alla fyra länderna har skrivit under kravet, utom Mads-Peder förstås eftersom han är en ryggradslös amöba till karl.

Från: Personalen

Skickat: mån 2006-08-07

21:32

Till: Preben

Kopia: Mads-Peder

Ämne: Angående avskedandet av Micke

Preben,

Vi har tagit emot beskedet om Mickes avsked med bestörtning. Vi har alla upplevt Micke som en kunnig, effektiv och trevlig arbetskamrat. Det finns ingen legitim anledning att avskeda honom. Dessutom har vi alla fått nog av dessa ständiga avskedanden. Det stör oss i arbetet och drabbar Tombola negativt, både ekonomiskt och anseendemässigt. Vi kräver därför att Micke får sitt jobb tillbaka. Om så inte sker kommer vi alla att gemensamt säga upp oss med omedelbar verkan.

Mvh,

Personalen i Sverige, Norge, Finland och Danmark

Det tog ganska exakt tre minuter innan följande svar kom från Mads-Peder:

Från: Mads-Peder

Skickat: mån 2006-08-07 21:35

Till: Preben

Kopia: Personalen

Ämne: Re: Angående avskedandet av Micke

Käre Preben,

Jag vill bara göra klart att jag inte har något med detta tarvliga påhopp att göra. Det är alltså en fullkomlig lögn att

påstå att hela den danska personalen skulle vara med på detta. Jag ser ingen anledning att tvivla på det korrekta i ditt beslut att sparka Micke, då du alltid fattar genomtänkta och bra beslut.

Din trogne,

Mads-Peder

Exakt sju minuter efter Mads-Peders hard core rimming kom Prebens svar:

Från: Preben

Skickat: mån 2006-08-07 21:42

Till: Personalen

Kopia: Mads-Peder

Ämne: Re: Re: Angående avskedandet av Micke

NI FÅR SPARKEN ALLIHOP! MED OMEDELBAR
VERKAN! (Utom Mads-Peder.)

Jag har lärt er allt ni kan och det är så här ni visar er tacksamhet??? Ni är en skock visionslösa, illojala idioter som jag klarar mig bättre utan. Ni har förstört min hälsa, min ekonomi och mitt familjeliv!

Preben

22:05 Jaha, nu är vi arbetslösa allihop. Det var väl ungefär vad vi hade kunnat förvänta oss. Undrar vad man ska göra nu? Jag borde kanske rensa ur kontoret lite. Jag har i och för sig inte så mycket privata saker här. Ingen av oss har det, för man vet aldrig när man blir utslängd när man jobbar för Preben.

Jag undrar vad Preben tänker göra nu. Kanske tycker han att Mads-Peder ska göra allas jobb. Det skulle ju i sig vara ganska underhållande.

Dagens soundtrack blir "A Working Class Hero". Artist får ni välja efter behag: John Lennon, David Bowie, Marianne Faithfull.

Lustigkurren Preben

Tisdag den 8 augusti 2006

09:37 Tro det eller ej, men jag har sovit som en stock inatt för första gången på ... ja, sen jag började jobba för Preben. Även om jag oroade mig en aning över ekonomin, så övervägde lättnaden över att äntligen blivit av med Preben. Preben själv har inte sovit som en stock. Han har oavbrutet ringt till Svetlana som sovit hemma på Regines soffa. Eftersom hon bodde hemma hos Preben, blev hon inte bara utan jobb utan dessutom bostadslös. Preben känner sig tydligen ensam i sitt stora hus. Dessutom blev Madame Barbara mycket upprörd när hon fick höra att Preben sparkat oss allihop. Preben ringde henne glad i hågen och förväntade sig beröm för sin beslutsamhet och fasthet, men det fick han inte. Barbara är en gräslig drake, men hon är inte lika korkad som Preben och dessutom tillber hon Mammon med sällan skådad iver. Hon struntar högakttningsfullt i Tombolas personal, men hon bryr sig mycket om sina pengar.

Jag kan därför inte säga att jag blev helt förvånad när det redan klockan tio på förmiddagen damp ner ett mejl från Preben.

Från: Preben

Skickat: tis 2006-08-08 9:58

Till: Personalen

Kopia: Mads-Peder

Ämne: Var är ni?

Hej allihop,

Väldigt vad det var tyst idag. Ni tog väl inte mitt lilla skämt igår på allvar hoppas jag. Hö, hö! Jag tycker att det är roligt med practical jokes jag . . . Och självklart skämtade jag ju med Micke med. Vi är ju ganska lika varandra han och jag, vi tycker ju om melodifestivalen båda två, menar jag. Inget annat!

Hör av er när ni är på plats igen, så fortsätter vi att jobba med nya friska tag.

Vänliga hälsningar,

Preben

Preben är uppenbarligen mycket mån om att få oss tillbaka igen. Den mannen vänder verkligen kappan efter vinden, eller orkanen Barbara kanske är mer nära sanningen. Jag förstår för första gången varför Barbara tycker om att få Preben att krypa. Det får en att må underligt bra på något sätt. Man blir liksom upprymd. Jag har inga planer på att gå tillbaka för evigt, men man kanske skulle kunna utnyttja situationen till att få bättre lön, bygga sig en liten buffert och sen sluta. Dessutom är det ju så att det inte alls är alla av oss som bara kan gå rent ekonomiskt. Jag kan det knappt och jag är ändå en av dem med bäst lön. Fast det säger ju i och för sig inte så mycket när man jobbar för Preben.

Kommentarer:

Micke: Kan inte du prata med honom, Rosetta? Han lyssnar ju på dig.

Rosetta: Han lyssnar definitivt inte på mig. Jag har försökt få svar på en massa saker i veckor utan att få svar.

Regine: Du kan väl försöka i alla fall. Preben verkar ju ha ett gott öga till dig.

Rosetta: Preben har bara ett gott öga åt sig själv.

Reijo: Men Rosetta, du är ju Prebens favorit ju! ”För övrigt anser jag att Preben bör förstöras.”

Rosetta: Du har en väldigt stark death wish, eller hur Reijo?

Chefen kapitulerar

Onsdag den 9 augusti 2006

10:10 Det har fallit på min lott att förhandla med Preben. Toppen! Mission impossible. Det går inte att förhandla med Preben. Proletärerna har också varit omtänksamma nog att förse mig med en ganska diger kravlista. Dessutom är det något ganska otäckt över hela grejen att förhandla med Preben om att få TILLBAKA våra jobb. Känns som att befinna sig i Twilight Zone. I vanliga fall gör vi ju inget annat än önskar att vi INTE jobbade för Preben. Nåväl, planen är ju att suga ut så mycket vi kan ur Preben och sedan lämna honom. Jag tröstar mig med det.

Proletärernas kravlista:

1. Alla får tillbaka sina jobb. Även Micke. Alla ska dessutom ha ordentliga anställningsavtal.
2. Alla ska ha 25 % löneökning (det kan tyckas mycket, men våra löner är i det närmaste antika).
3. Ingen ska behöva göra mer än en persons jobb, därför ska det göras nyanställningar till alla de tre lokalkontoren, samt huvudkontoret i Köpenhamn.
4. Arbetsmiljön måste förbättras. God ton och samarbetsanda ska upprätthållas och kommunikationen måste fungera. Det är inte acceptabelt att vänta flera veckor för att få svar på enkla frågor.
5. Sluta mobba Percy och skriv ett gott arbetsintyg till honom.
6. Åtgärder för att få den nordiska samordningen att fungera måste vidtas omedelbart.

Listan hade kunnat göras fem gånger så lång, men varför anstränga sig så mycket? Preben kommer i alla fall att dissa den här och skicka oss till arbetsförmedlingen allihop. Nåja, jag har i alla fall skickat iväg listan och väntar på svar från Preben. Under tiden ska jag ta mig en stor latte och läsa tidningen i godan ro. Det har jag aldrig tid med annars.

10:38 Jag hann inte ens bläddra igenom tidningen innan Prebens svar pinglade in i inkorgen. Det var en äkta dansk överraskelse.

Från: Preben

Skickat: ons 2006-08-09 01:32

Till: Personalen

Kopia: Mads-Peder

Ämne: Nya anställningsavtal etc

Rosetta,

Har tittat på listan du skickade mig.

1. Ja.

2. Ja.

3. Ja, under förutsättning att vi tar Madame Vega till hjälp.

4. Ja. (Fast jag förstår inte riktigt vad ni menar med god ton. Jag försöker ju alltid vara hygglig mot er. Dessutom har jag mycket att göra, så ibland tar det lite tid att svara på frågor, men jag ska försöka vara snabbare.)

5. Ja. (Men det är då inte mitt fel att han råkade illa ut. Tänk på stackars mig som avlönat en mentalpatient under mer än ett år!)

6. Ja. Jag har redan ett par idéer kring detta.

Nya anställningskontrakt är på väg med bud till er allihop. Skriv på dem och börja sedan att jobba omedelbart!

Preben

14:39 Trots att Prebens svar inte var helt tillfredsställande och han inte ens lyckades hålla en god ton i ett enda kort mejl har vi gått med på att börja jobba igen. Madame Vega kommer till Köpenhamnskontoret redan imorgon för att gå igenom ansökningar sedan anställningsstoppet upphävts.

16:54 Mads-Peder är sur. Han ville också ha ett nytt anställningskontrakt. Eller rättare sagt den tjugofemprocentiga löneförhöjningen som kommer med det, men eftersom han gjort tydligt och klart att han inte hade något som helst med de övriga proletärerernas krav att göra har Preben meddelat att han minsann får ha kvar sin gamla lön. Tro nu inte att det är ett utslag av snällhet gentemot oss från Prebens sida. Det är det absolut inte. Det är ett utslag av hans enorma snålhet.

Det är med delad glädje jag konstaterar att Preben svalde vårt bete med hull och hår. Det var onekligen skönt att vara fri, även om det bara var för ett dygn... Nåväl, från och med nu är det no more mister Nice Guy som gäller mot Preben. Vi har inget att förlora och dagens soundtrack är Björk med "Army of Me".

Kommentarer:

Percy: TACK!!! Prebens advokater har ringt och sagt att de drar tillbaka sitt brev om att Preben avskedat mig och kommer att skriva ett arbetsintyg. Det känns som om jag fått ett helt nytt liv!

Madicken, 26: Jag har fått ett nytt jobberbjudande och bestämde mig för att tacka ja till det. När jag igår hade ett möte med min chef för att säga upp mig, började han förhandla om att få mig att stanna kvar. Han lovade mig en rejäl löneförhöjning och bättre position inom företaget. Nu vet jag inte riktigt vad jag skulle göra. Should I stay or should I go?

Rosetta: Det är en svår fråga, Madicken. Fråga dig själv varför du överhuvudtaget tackade ja till det nya jobbet? Jag tror inte att

man söker ett nytt jobb om man är helt nöjd i sitt nuvarande. Är det lönen och positionen som det var fel på? Eller något annat? Om det var lönen och positionen så kan det väl vara på sin plats att stanna. Rent generellt så tycker jag dock att när man väl fattat ett beslut så brukar det vara bäst att hålla sig till det. Det blir sällan någon bra middag om man bara värmer upp gårdagens soppa.

Madame Vega

Torsdag den 10 augusti 2006

12:32 De nya anställningskontrakten har kommit och Madame Vega har anlänt till Köpenhamnskontoret, så det ser faktiskt ut som om Preben tänker hålla en del av det han lovat i alla fall. Regine rapporterar dock att Svetlana har visat sig vara oväntat kyligt inställd mot Madame Vega. Svetlana är annars bullrig och glad, men i Madame Vegas närvaro blir hon tyst och håller sig på lagom avstånd från mediet. Regine har försökt luska ut var problemet ligger, men Svetlana har tigit som en mussla, vilket inte heller är speciellt likt henne. Efter fem rejäla glas Smirnoff fick de ur henne två ord: "Madame Blavatsky", sedan vinglade hon hem och nattade Preben.

Exakt vad Svetlana har med Madame Blavatsky att göra vet vi inte. Imorse när Svetlana kom till kontoret muttrade hon något om att man i Sovjet studerade "medium som man studerade apor". I Sovjet ja, men Madame Blavatsky dog 1891. Preben och Svetlana sitter just nu inne i akvariet tillsammans med Madame Vega och går igenom de brev som kommit in. Tills vi får reda på vad som händer idag får ni hålla tillgodo med den information som Regine läckt till mig.

14:10 Preben var alldeles rödblossig om kinderna av upphetsning. Han stirrade med intresse på Madame Vega som svepte med händerna över kuvert efter kuvert. Svetlana stod vid fönstret, halvt bortvänd, och sneglade bara ibland på Madame Vega.

Högen med kuvert som Madame Vega godkänt var betydligt mycket mindre än den med dem hon inte godkänt. Vid lunchtid bröt de upp. Preben lämnade rummet först och när Svetlana försökte smyga sig förbi Madame Vega i dörren med sin väldiga kroppshydda grep Madamen tag i hennes muskulösa arm och utbrast: "Madame Blavatsky!" Svetlana såg alldeles chockerad ut och försökte slita åt sig armen, men misslyckades alla sina muskler till trots. "Håll kedjan obruten", fortsatte Madame Vega. "Låt inte min sista reinkarnation bli ett misslyckande." Vid dessa ord lyckades Svetlana befria sig och flydde hastigt ut i köket. Hon var så upprörd att hon inte ens brydde sig om att hindra Preben från att rulla en cigarett. Kvar stod Madame Vega och såg förbryllad ut. Regine erbjöd henne te och när hon satt bredvid henne och drack det i djupa klunkar sa hon: "Det är något som inte stämmer. Jag har aldrig känt Madame Blavatskys närvaro, men här på kontoret känns hon plötsligt så påtaglig, som om hon ville säga mig något. Jag vet bara inte varför. Det finns en koppling med Svetlana, men jag vet inte hur."

Jag vet inte riktigt vad jag ska tro om Madame Vega. Hon är nog ganska harmlös. Reijo som är finskt skeptisk av naturen har bestämt sig för att testa Madame Vegas spirituella förmågor. Han har därför skickat en tuss med pubeshår blandat med katthår för medial genomgång i Köpenhamn. Hans tilltag har onekligen muntrat upp oss. Jag måste erkänna att det faktiskt muntrade upp oss så till den milda grad att vi alla rycktes med. 006 skickade in en tuss av sin grannes schäfers päls. Micke offrade ena halvan av en blond hårtuss som han fått av en gammal flamma som påstod att han tagit den när han klippte Agnetha Fältskog 1987. Regine fick sin bror som jobbar på Köpenhamns zoo att leverera en tuss tvättäkt schimpanshår. Själv var jag inte så äventyrlig. Jag skickade en tuss av mitt eget hår. Jag vet ju redan att jag inte passar att jobba för Preben, men jag ville bara kolla om Madame

Vega höll med mig. Regine har med Svetlanas hjälp märkt våra kuvert för att vi ska kunna ta reda på vad Madame Vega säger om vart och ett av dem. Vi är mycket spända på hur det hela kommer att utveckla sig.

Kommentarer:

Micke: Vem fan är Madame Blavatsky? Tror jag var på en klubb i St Petersburg som heter det.

Rosetta: Det var nog en helt annan Madame Blavatsky, Micke. Jag säger bara Wikipedia. Och vad går du på för klubbar egentligen?

Micke: Nu ger du dig ut på djupt vatten, Rosetta! Jag har samma policy som den amerikanska armén: Don't ask, don't tell...

Fabian, 45: En exkollega har frågat mig om jag kan vara referens åt henne. Jag tycker inte att hon var speciellt duktig på sitt jobb, dessutom höll hon aldrig tidsschemat. Jag vill inte vara ohövlig heller. Vad ska jag göra?

Rosetta: Om du inte känner att du kan rekommendera en person med gott samvete, gör inte det. Det finns en stor risk att den nya arbetsgivaren förr eller senare upptäcker att personen i fråga inte håller måttet och då är det du som kommer att få ett dåligt rykte som en person som skickade vidare stolpskottet. Naturligtvis ska du inte snacka skit om exkollegan heller, men om någon frågar dig om en person som du inte vill rekommendera kan du bara svara, att "det var så länge sedan vi jobbade ihop, att jag har svårt att bedöma hans/hennes kunskaper i dagsläget". Professionella rekryterare kan dra sina slutsatser av det.

Ektoplasmachock

Fredag den 11 augusti 2006

16:38 Dagens anställningsmöten med Madame Vega tog onekligen en oväntad vändning. Precis som tidigare svepte Madame Vega med fingrarna över kuverten. Genom akvariets fönster gjorde Svetlana i hemlighet tecken ut till Regine när våra egenhändigt inskickade kuvert hamnade under Madame Vegas sensitiva händer. Hon sorterade in både Reijos mix av könshår och katthår, schäferpälsen, det möjliga Agnetha Fältskog-håret och schimpanshåret i högen med odugliga ansökningar. De gjorde en paus vid tretiden eftersom Madame Vega behövde vila och samla sina synska krafter lite och för att det var dags för Prebens eftermiddagspromenad med Svetlana. Avbrottet kom precis innan min alldeles egna hårlock skulle komma under Madame Vegas paranormala lupp. Det som sen hände överlåter jag till Regine att återberätta för jag vet inte riktigt hur jag ska ställa mig till saken.

Från: Regine

Skickat: fre 2006-08-11 15:58

Till: Rosetta Sten

Kopia:

Ämne: När fyller du år?

Madame Vega kom ut och tog en kopp kaffe med mig. Hon småpratade lite om ditt och datt och såg sedan roat på mig: "Det förvånar mig att ni fortfarande kan ha så roligt på jobbet, trots att ni arbetar för Preben." Jag förstod inte

riktigt vad hon menade, så hon fortsatte: "Tror ni inte att jag vet att ni har lämnat egna bidrag till ansökningarna? Och vissa mer än andra vill jag lova . . . Ja, ja, finnar är ju som de är . . ." Jag visste inte riktigt vad jag skulle säga, men eftersom Madame Vega såg så road ut kunde jag inte låta bli att skratta. "Hälsa den där Micke att det inte är Agnethas hår. Det är Lennart Swahns." (Rosetta, den nyheten får du leverera till honom, för jag vet inte riktigt hur jag skulle kunna framföra den. Han kommer att bli förkrossad. Du är bättre på sånt.)

Madame Vega berättade sen att hon alls inte valde ut de lämpligaste kandidaterna åt Preben, utan de som hade störst sannolikhet att överleva ett samarbete med honom. "Man ska ju använda sin gåva till att göra gott. Jag skulle aldrig skicka någon som inte skulle klara av dem rakt in i käftarna på det där monstret."

Jag frågade henne varför Svetlana var så konstig mot henne, men då svarade hon bara: "Hon har blivit uppfostrad att tro att såna som jag inte existerar annat än som experiment. Ibland glömmar hon bort att hon också är ett experiment, men det finns inget ont i henne."

Sedan hände det mest underliga av allt. Det är faktiskt riktigt otäckt, Rosetta. När Preben och Svetlana kom tillbaka fortsatte arbetet inne i akvariet. Efter bara ett par minuter lades ditt kuvert framför Madame Vega och när hon förde handen över det var det som om en stöt gick genom kroppen på henne. Hon började skaka. Vände upp ögonvitrorna och pratade osammanhängande. De hade lämnat dörren öppen för att det var så varmt så jag hörde vad hon sa. Hon började först mumla något som bara kunde tolkas som "Blavatsky". Sedan fortsatte hon med att upprepa "Åttonde maj, åttonde maj, åttonde maj . . ." Är inte det din födelsedag, Rosetta? Sedan nästan skrek hon: "Håll kedjan obruten! Håll kedjan

obruten!” Sedan började det skumma ur munnen och slutligen nästan spydde hon fram någon sorts genomskinlig klibbig massa rakt över Preben som satt med uppspärrade ögon och öppen mun och stirrade på henne. Sedan föll hon ihop på golvet och låg alldeles stilla och andades tungt.

Jag sprang in i rummet för att se om vi behövde tillkalla ambulans, men Svetlana lugnade ner mig och sa att Madame Vega bara behövde lite lugn och ro. ”Vad fan!” utbrast slutligen Preben och drog med händerna i det sega slemmet som Madame Vega kräkts upp över honom: ”Vad fan är det här?” ”Ektoplasma”, svarade Svetlana och körde ut honom ur rummet och stängde dörren. ”Hur vet du allt om det här?” frågade jag chockat Svetlana. ”Vi har det i släkten...” muttrade hon och la en filt över Madame Vega som började andas normalt och återfå färgen i ansiktet. ”Du borde be Rosetta kolla upp sin släkt med.”

Jag vet alls inte vad det här är, Rosetta, men jag ska försöka prata mer med både Svetlana och Madame Vega när Preben lugnat ner sig. Just nu är han ... tja ... hysterisk.

Din Regine

Regines rapport är ju oroväckande. Jag kan tänka mig roligare saker än att folk mässar mitt födelsedatum och kräks ektoplasma över chefen. Om Preben minns att jag fyller år den åttonde maj kommer han att säga att det är mitt fel att Madame Vega kräktes ektoplasma på honom. Och min släkt? Jag har ingen lust att kolla upp den. Det känns lika lockande som att hugga tag i den där kampanjplanen. Nåja, en sak i taget. Mitt största problem just nu är att meddela Micke att hans absolut käraste ägodel inte alls är en blond lock av Agnetha Fältskogs hår, utan en lock av Lennart ”John Blund” Swahns fjuniga hår.

Jag tvekar om dagens soundtrack. Jag vet inte om jag ska välja

”Titta, kom och titta” eller Agnetha med ”Tack för en underbart, vanlig dag”.

Kommentarer:

Micke: NEEEEEEEEEEJ! Jag har närt en tuss av Lennart Swahns hår vid min barm!

Liemannen

Måndag den 14 augusti 2006

Även om Preben är mildare än vanligt i tonen efter att vi sa upp oss, fick sparken och slutligen kom tillbaka igen, så är han fortfarande stingslig. Med all vilja i världen skulle han inte kunna låta bli. Det vore mot hela hans natur. Och dessutom tryter den där viljan ganska rejält. Han inser dock att under rådande omständigheter är det bäst att använda morot istället för piska. Skillnaden mellan de två är inte alltid så lätt att avgöra. Det Preben tycker är en morot behöver nödvändigtvis inte vara det. Hans senaste tilltag för att gräva ner stridsyxan, det vill säga få oss att tro att allt är bra igen när det i själva verket inte alls är det, är att bjuda ner hela personalen till Köpenhamn på ”skördefest med arbetartema”. Preben tycker att det ska bli jättetrevligt. Vi vill bara vara hemma. Speciellt jag. Jag har inte gjort något annat än flängt runt Norden de senaste veckorna. Det är inte min dröm att vara kontorsslav och definitivt inte en ambulering kontorsslav.

Från: Preben

Skickat: mån 2006-08-14 01:02

Till: Rosetta Sten

Kopia: Tombola personal

Ämne: Årets skördefest – boka flyg till Köpenhamn NU!

Det har varit så mycket groll på sistone, så jag tänkte att vi ska ha lite trevligt tillsammans. Därför bjuder jag på skörde-

fest med arbetartema för er skull på lördag. Boka flyg genast!
Se bifogat program!

Preben

Program

18:00 Direktör Preben håller tal.

18:15 Direktör Preben utvärderar årets ekonomiska resultat utifrån hans egen femårsplan.

18:45 Direktör Preben belönas för de enastående ekonomiska resultaten.

19:00 Direktör Preben väljer Månadens arbetare.

19:15 Månadens arbetare håller tacktal till Direktör Prebens ära.

19:30 Direktör Preben delar ut skriftliga varningar till anställda som misskött sig.

20:30 Middag på restaurang Röda Kvarnen.

OBS: Under kvällen kommer dessutom årets stora "overraskelse" att avslöjas!

Blåsorkestern Röda Kamraterna står för underhållningen.

Klädsel: Högtidsdräkt (med medaljer om så finnes).

Närvaro: OBLIGATORISK – frånvaro kommer att uppfattas som illojalitet mot företaget!

Hälsningar,
Kamrat Preben (Hö, hö!)

För att säkerställa att alla verkligen fått inbjudan har han också skickat den som ett extremt långt sms till allas mobiler. Jag tror inte att någon kommer att våga tacka nej trots det illavarslande programmet. Jag funderar också på om inte en hel timme för skriftliga varningar är ganska länge? Och dessutom, är det verkligen bra att ägna så mycket tid åt det om man vill glömma gammalt groll?

Dessutom är det väl fel tid för skördefester? Skördar man inte

senare? Nåja, vad vet jag? Jag är inte bonde. Vi har i alla fall fullt upp att förbereda inför höstsäsongen så vi har verkligen inte tid för att feta. Dessutom kan jag inte förstå varför festen ska vara just skördefest. Vår verksamhet har inget med jordbruket att göra. Förutom då att Preben tycker om att mumsa på dansk pölse från danska gårdar. Å andra sidan har naturens små nycker aldrig hindrat vare sig Stalin eller Preben från att försöka realisera sina magnifika idéer. Stalin vattnade åkrarna med havsvatten för att uppfylla en av sina femårsplaner, med en präktig naturkatastrof till följd, så det är ju en smal sak för Preben att ordna en skördefest för kontorsråttor om han så vill. Eller som Preben alltid brukar säga: "Vill man bara något tillräckligt mycket, hjälper hela universum en på traven!"

Jag undrar vad det är som ska skördas? Arbetare kanske ... Det kanske är det som själva arbetartemat innebär.

Skördetid

Onsdag den 16 augusti 2006

Curlys djävulska hämnd har börjat få effekt. Efter några dagars ymnig tillväxt i blomsterkrukorna på Köpenhamnskontoret har plötsligt det stora flertalet blommor börjat sloka betänkligt. Preben skyller på att Regine inte vattnat blommorna och Regine säger att det inte är hennes jobb. Massmördar-Henning är long gone och istället har en alldeles oskyldig blomstervattnare fått känna på hur misstankens snara dras åt omkring honom.

De första tecknen på död och förruttnelse har börjat skymta fram bland de annars så frodiga bladen och Preben som redan oroar sig för sin dödlighet blir mycket illa berörd över dessa mycket påtagliga memento moris omkring sig. Han har därför beordrat att alla växterna ska slängas och ersättas med nya.

Alla är tydligen ganska lättade över detta beslut eftersom all sprudlande grönska har gjort det svårt att hålla koll på var Mads-Peder står och lurar. Hans spräckliga och svindyra märkesskjortor har fungerat som ett mycket bra kamouflage i den veritabla krukväxtdjungeln. Regine har spillt ut sitt kaffe två gånger för att hon blivit överrumplad av Mads-Peder.

Inbjudan till skördefest i Köpenhamn har skapat stor uppståndelse. Ingen vill åka dit, inte ens de som bor i Köpenhamn och som kan ta sig dit på tio minuter. Preben har fått ta emot ursäkter av alla möjliga slag från folk som försöker komma undan. Någons faster har just dött (not!), någon annans sambo ligger inne för

hjärtoperation (not!), en tredjes hus har fått en akut vattenläcka som inte kan lämnas obevakad (not!) och så vidare. Naturligtvis är inget av detta ett godtagbart skäl och Preben har åter skickat ett av sina mindre charmiga sms: "När jag bjuder till fest kommer man! Annars jäklar!" God ton, Preben! God ton!

Exakt vad som händer om man inte kommer vet jag inte, men helt klart är att vi alla kommer att infinna oss av ren resignation. De flesta har redan en vattentät och helt legitim ursäkt: vi har semester! Men det är inte en legitim ursäkt i Prebenland.

11:54 Skam den som ger sig. Nu ska jag traska iväg till 7-Eleven igen och charma in mig i hopp om ett trevligt amoröst äventyr. Håret är fixat, tänderna borstade och knappen uppknappt. Jag börjar kunna det där vid det här laget.

12:34 BESVIKEN! BESVIKEN! BESVIKEN! Jag har på omvägar fått reda på att min 7-Eleven-flört gått och stadgat sig, med en taxichaufför från Hallonbergen som ägnar sig åt världens tönstigaste sport: gång. Hur sextigt känns det? Jag borde slagit till medan tid var. Jag är faktiskt snäppet mer spännande än en taxichaufför från Hallonbergen som ägnar sig åt gång! Det säger i alla fall 006 och hon vet ju en hel del om sådant där. Nåväl, jag hänger inte läpp för det. Jag ska på mingel ikväll och hoppas på hugg där. Vem vet? I vilket fall, så är det som hänt bara bra. Faller man för en taxichaufför från Hallonbergen som ägnar sig åt gång, kan man helt enkelt inte ha så stora ambitioner här i livet, så jag är better off tror jag.

Så nej då, inte hänger jag läpp inte ... Jag har ju ett helt kontor att sköta. Post-it-lappar att skriva, bud att ta emot, kunder att ringa till, mejl att skriva, Prebens mejl att besvara, mejl att ignorera från Mads-Peder, kopiösa mängder kaffe att dricka, gumiband att skjuta, gem att vika till små skojsiga figurer ... Och sen är det ju den där kampanjplanen ... Ja tänk ...

20:29 LYCKLIG! LYCKLIG! LYCKLIG! Jag kastas mellan hopp och förtvivlan idag. Först blev jag dumpad för den där gående taxichauffören (ska inte taxichaufförer köra bil?), eller tja... dumpad och dumpad... Vi hade ju inte kommit så långt i vårt förhållande kanske... Nog om det, nu har lyckan i alla fall vänt och jag är lycklig. För vad såg jag inte när jag och Hannibal tras-kade hem idag? Jodå, den lille otäcke grannungen har brutit benet! När vi klev in i porten kom det lilla livet hoppande med kryckor och en miserabel min. Ibland straffar Gud med detsamma, som min mamma brukar säga. Nu kom straffet några månader för sent, men jag är ack så tacksam i alla fall. Prisa Gud!

Kommentarer:

Stefan, 28: Rosetta, vart ska du på mingel? Kan inte vi träffas över en kopp kaffe? Jag lovar att jag har aldrig hållit på med gång!

006: Du ger dig verkligen inte! Ha du aldrig hört talas om alla massmördare som lockar små oskyldiga pojkar till sig på nätet? Cool down, grabben...

Stefan, 28: Hör du din Gate Keeper 006 – jag har faktiskt ett gult bälte i karate, så jag vet hur man skyddar sig mot massmördare. Och Rosetta är ingen sån, det känner jag på mig!

Rosetta: Jag tycker om lever... med bönor... och Chianti...

Prebens proletärer i alla länder – förenen eder !

Lördag den 19 augusti 2006

När vi nu ändå tvingats ner till Köpenhamn passade jag, Reijo, Micke och 006 på att i största hemlighet resa ner redan på fredagen, så att vi kunde ha en trevlig kväll hemma hos Regine. Det är så sällan vi kan träffas och bara ha trevligt utan Preben. Vi hade så trevligt att trevligheten har tagit alldeles slut och morgonen bara har otrevligheter som illamående och huvudvärk att erbjuda. Det kommer att krävas en hel del ansträngning att ens släpa sig iväg till Prebens skördefest senare idag. Men det är mest synd om Regine, för hon kommenderades iväg till festlokalen redan klockan halv tio imorse för att hjälpa till med förberedelserna inför festen.

Eftersom hon vet att vi är lite sköra idag, mejlade hon just för att förbereda oss på det "arbetartema" som Preben valt för festen. Jag tror hon är rädd för att vi ska chockskadas annars.

Från: Regine

Skickat: lör 2006-08-19 11:09

Till: Rosetta Sten

Kopia:

Ämne: Håll i dig!

Hej Rosetta,

När jag kom till festlokalen möttes jag av "de tre vise männen": Preben, Mads-Peder och Svetlana. Preben var på gott humör, fast det var tidigt på morgonen, och han är nu i full

gång med att rusta för festen. Mads-Peder stod redan uppflygen på en stege i ena änden av rummet och i den andra stod Svetlana (utan stege). Mellan sig hade de en stor röd banderoll som de fäste på den bortre väggen. Mads-Peder såg förskräckt ut, vilket i och för sig var helt naturligt eftersom man inte bör befinna sig längst upp på en stege när man har högklackat på sig. Preben stod nöjd och bevittnade sina anställda in action. På banderollen stod det: "Proletärer i alla länder – förenen eder!" Festfixare Preben hade naturligtvis inte en aning om att hans budskap efter gårdagskvällens hemliga möte med Prebens proletärer var mer sant än någonsin.

På väggarna hade de satt upp reproduktioner av en målning som föreställde en leende Preben omgiven av sina glada, lyckliga anställda. Alla är med, tror jag. Rosetta, Reiyo, 006, Micke, Mads-Peder, Svetlana och de andra. Ja, hela gänget. Vi är alla sådär rosenskimrande och flåshurtiga och har alla ett lämpligt verktyg i handen: en hammare, eller en grep till exempel. Reiyo har till och med fått en alldeles egen traktor! I bakgrunden breder en blå himmel ut sig och sädesfälten vajar i vinden. På Prebens högra sida står Speedy Gonzales. Jag stirrade förundrat på bilderna, tills Preben smög upp bakom mig och la en faderlig hand på min axel: "Regine, vårt företag är som en enda blomstrande kolchos där alla arbetar för den gemensamma saken. Lycka och välstånd åt alla." Jag svarade inte. Jag konstaterade bara tyst för mig själv att nu har det så till slut hänt. Det enda som blomstrar är Prebens vansinne. På andra sidan rummet log Svetlana mot mig och skakade uppgivet på huvudet.

När Mads-Peder tagit sig levande ner från stegen visade han mig stolt en tom ram som satt upphängd på väggen. Ovanför ramen satt en flådig skylt med texten: "Månadens arbetare". Mads-Peder såg ut som en unge på julafton. "Visst

ska det bli spännande att se vem det blir?!” kvittrade han och dunkade kamratligt Preben i ryggen. Jag orkade inte med mer, utan ursäktade mig med att jag var tvungen att gå till kontoret och vattna blommorna. Som tur var verkade ingen komma ihåg att blommorna är döda. När jag var vid dörren ropade Preben, som nu ställt sig i talarstolen, efter mig: ”Vi ses på festen! Glöm inte högtidskläderna och medaljerna!”

Din Regine

Hmm ... Någon av oss borde försöka sno den där banderollen ikväll. Nåväl, företaget är inte som en blomstrande kolchos. Det hela påminner mer om Gulag på dekis. Och medaljer? Vem har det? Jag har ett simborgarmärke någonstans, Reijo har en knatte-medalj i backhoppning och 006 blev vald till klassens snyggaste brud i tvåan och fick en chokladmedalj. Vill Preben att vi ska ta med dem? Om vi nu ska prata om medaljer, så borde alla Prebens proletärer få varsin fet tapperhetsmedalj.

Kommentarer:

Cecilia, 37: Jag har nyligen blivit delägare i firman där jag i sex år jobbat häcken av mig. Problemet är att jag är den enda i delägarposition som har barn. Alla viktiga möten läggs med för-tjusning klockan sex och ibland sju om kvällarna. Jag är ensam kvinna och vill inte hamna i gnällfacket, men måste påtala problemet. Hur ska jag göra?

Rosetta: Egentligen så borde du ha funderat på detta innan du accepterade jobbet men nu är situationen som den är. Man måste dock kunna vara både förälder och delägare. Jag tycker att du ska ta upp mötestiderna med dina kollegor och berätta att du gärna kan jobba hemifrån på kvällarna (det kanske man behöver ställa upp och göra ibland om man är delägare), men att möten där man behöver träffas fysiskt bör läggas under kontorstid. Möten kan man dessutom ha online, till exempel med Skype. Det

bör inte vara omöjligt att ordna arbetsförhållandena så att du kan delta. Att ta upp den här diskussionen är inte gnälligt – du vill ju bara ordna läget så att företaget får ut det bästa av dig. Om inte kollegorna går med på att ändra mötestiderna, så får du ta till plan B. Ta med dig ungarna till mötena. Jag kan garantera att när man några gånger tagit med sig de hungriga, kladdiga och snoriga glinen i galonbyxor och gummistövlar så kommer dina kollegor gladeligen flytta mötena till dagtid.

Maria, 34: Jag har inga barn och irriteras ofta över att det förväntas att jag ska jobba alla tider som föräldrar inte vill jobba på. Dessutom hävdar föräldrar ofta att de är så mer effektiva på jobbet att det inte gör något att de snor åt sig en timme på morgonen och en timme på eftermiddagen för att hämta och lämna ungar under arbetstid. Är det verkligen så? Jag jobbar häcken av mig och kan aldrig gå ens fem minuter tidigare utan att någon pikar mig för det. Jag tycker inte att det är rättvist.

Rosetta: Låt oss en gång för alla ta död på en seglivad och populär myt: att man per definition blir en fantastisk supermänniska för att man lyckats bringa en eller flera ungar till världen. Barn ger en inte rätt att ta för givet att andra ska göra ens jobb när man själv cashar ut lönen för det. Man får vara hemma med sjukt barn. Det är mycket bra. Om barnet verkligen är sjukt. Undersökningar visar dock att barn av någon mystisk anledning ofta är sjuka på fredagar, under fotbolls-vm, OS och älgjakt. Missbrukar man ett i grunden bra system riskerar man faktiskt att alla förlorar det.

Man bör också tänka på att det inte är rättvist mot kollegorna att bara jobba sex timmar för att man hämtar och lämnar på dagis och samtidigt ta ut lön för åtta. Någon gör ens jobb när man inte är där. Vad får de för det, mer än magsår? Tackar man ens dem? Det borde man göra. Det är dessutom inte rimligt att ta för givet att någon annan ska ta alla arbetspass på kvällar och helger bara för att man har barn. Folk har liv utanför jobbet även

om de inte har barn och det måste man respektera. Man fattar själv beslutet att skaffa barn och det är inte rätt att låta andra ta konsekvenserna av det. Det är bara egoistiskt och det är inte ett sånt beteende man vill föra vidare till sina barn.

Med det sagt, så vill jag tillägga att det naturligtvis måste vara fantastiskt att få barn och att det kommer att och också bör förändra ens liv i grunden. Försök dock att alltid ha i bakhuvudet att det bara är ens egen lilla mikroskopiska del av universum som förändrats, inte hela universum. Bush leker fortfarande världspolis, jorden snurrar kring månen och påven har fortfarande en löjlig hatt på sig. Och alla som inte har barn har inte i ett slag förvandlats till ens personliga ompalompier.

Skördefesten går av stapeln

Söndag den 20 augusti 2006

Skördefesten är slut. Det är vi med. Det tar på krafterna att fira en skörd som inte kommer att bärgas förrän om några veckor och som vi faktiskt inte har något alls med att göra. Det har dessutom hänt en massa annat under helgen som bör rapporteras, men eftersom vi alla av någon outgrundlig anledning är lite krassliga och just nu försöker kurera oss med kopiösa mängder apelsinjuice ur Prebens kylskåp, får ni hålla till godo med ett referat av själva skördefesten tills vi mår lite bättre. Underligt att vi alla drabbas av samma åkomma. Den är misstänkt lik den där som Preben drabbades av under sin nordiska turné. (Inte flatlössen alltså, utan vinus spiritus-bacillen!)

Klockan 18:00 PRICK infann vi oss alla planenligt på restaurang Röda Kvarnen. Inte riktigt alla förresten. Preben var naturligtvis för sen. Mads-Peder sa någonting om att det skulle bli svårt att hålla tidsschemat, men det problemet löste Preben i ett huj: ”Inte då! Vi kortar bara ner punkt fyra på programmet lite. Det är ändå inte så viktigt!” Punkt fyra på programmet var att välja och hylla månadens arbetare. Mads-Peders sällsynt goda humör fick sig här sin allra första törn.

Preben intog sedan talarstolen och började med att demonstrativt ta av sig kavajen och kavla upp skjortärmarna. Han tyckte att han var fyndig och kände sig genast närmare folket. Vi genomskådade honom eftersom varenda diktator det senaste seklet gjort detsamma för att få folket att känna samhörighet med ledaren.

Sedan ondgjorde han sig över de dåliga ekonomiska resultaten, som nu inte alls skulle varit så dåliga om inte Preben lät företaget bekosta blocketinköp, flatlöss-omkostnader etc. etc. Slutligen knöt han dock ihop alltihop med att säga att han själv är hela orsaken till att vi inte gått i konkurs (as if!) och sedan hyllade han sig själv för det i de för ändamålet schemalagda femton minuterna.

Därefter kom vi till Mads-Peders förväntningars höjdpunkt: valet av Månadens arbetare. Mads-Peder satt bokstavligen och hoppade av spänning på sin stol. Hans ben skälvde så att klackarna klapprade mot golvet. Preben utbrast: "Och månadens arbetare är ...!", en ljuskägla irrade runt i rummet och Mads-Peder rättade till sina exklusiva tantglasögon och väntade på att den skulle stanna riktad mot honom. Det gjorde den inte. Ett draperi drogs undan och ljuskäglan riktades på Månadens arbetare, samtidigt som Preben ropade: "SpeedyGonzales!!!" Mads-Peders haka föll. Nästan ända ner till golvet faktiskt. Hans goda humör fick sig kvällens andra rejäla törn.

Eftersom Speedy inte gärna kunde hålla det femton minuter långa hederstalet till Prebens ära utan stillsamt mumsade på lite morötter som Svetlana gav honom, höll Preben själv hyllningstalet. Motiveringen till att välja Speedy var att: "han är den ende som sedan han kom till företaget inte hållit på att skicka mig en massa sura mejl och sånt måste naturligtvis premieras!" Och i och med detta gled det hela naturligt in på nästa punkt på programmet: Prebens utdelning av skriftliga (och muntliga) varningar till därav förtjänt personal. Jag, Reijo, Regine och 006 kallades upp på scenen och fick sedan utstå inte mindre än en halvtimmes uppläxning. Vi har tydligen bland annat gjort oss skyldiga till att vara:

- Oengagerade (i vad? Prebens blodtryck och kolesterolvärde?).
- Frånvarande från arbetsplatsen. (Fy på oss för att vi måste sova ibland och för att vi trodde att vi skulle kunna få lite semester. Mycket naivt av oss.)

- Illojalitet. (Fredagens hemliga proletärmöte skulle nog kunna klassas som illojalitet, men det vet ju inte Preben om.)
- Bristande visioner. (Efter att ha jobbat med Preben ett tag får alla tunnelseende. Det är ett klassiskt stressymptom.)

Helst skulle Preben nog sett att vi klätt oss i säck och aska och hasat upp- och nerför Ströget medan vi spåkte oss själva med varsin niosvansad katt och skanderade: "Mea culpa! Mea culpa!"

Till slut hade Preben orerat om vår oduglighet så länge att han blev alldeles hes och därmed tog festandet vid. Vi korkade genast upp varsin flaska Veuve Clicquot för att förtränga Prebens grillning. Det blev fler och jag kan idag inte med exakthet säga hur många. Jag vet dock med säkerhet att ingen av dem var den enda flaskan med Veuve Clicquots alldeles nya och än mer exklusiva rosa champagne som Preben bett Regine inhandla speciellt till Micke: "Jag vill ju inte att folk ska tro att jag är homofob. Jag vill att han ska få dricka sånt som såna som han tycker extra mycket om." Han gjorde en stor sak av att själv korka upp flaskan åt Micke eftersom Micke ju: "kanske är lite vek" och serverade sedan Micke med ett glatt leende. Ett leende som han ganska snart justerade till en mer neutral min innan han osäkert la till: "Ja, jag är ju gift. Så det här är i all vänskaplighet naturligtvis!" Mads-Peder stod i andra änden av lokalen och såg surt på hur Preben pysslade om Micke och hans ansikte blev grått av avundsjuka. Det var tredje gången på kvällen som hans inte längre så goda humör fick sig en törn.

Kort efter champagneincidenten med Micke dök Preben upp med Barbara. Inte hans fru alltså utan underbara uppblåsbara Barbara. Hans fru är ju inte det minsta underbar, bara uppblåst. Var hon kom ifrån vet ingen riktigt säkert. Det känns ju inte som en date man plockar med sig överallt. När Preben slutat dra det ena plumpa skämtet efter det andra för att vara säker på att stackars Micke inte skulle kasta sig över hans blekfeta, håriga

gubbkropp hamnade Barbara hos Mads-Peder som vid det här laget satt på golvet i ett hörn och var aspackad. Vi festade vidare, fast beslutna att se till att vår champagnekonsumtion skulle kosta Preben så mycket som möjligt.

Plötsligt kom Preben på att han glömt den stora överraskelsen och vinglade upp till talarstolen.

”Jag glömde ju helt bort min stora överraskelse till er allihop!” sa han och började sedan vifta åt mig att komma upp på scenen. ”Kom, Rosetta! Skynda dig! Vi har mycket champagne att dricka och efter det här kommer du att vilja fira!”

Någonstans i bakhuvudet började jag ana oråd. På väg fram till scenen dunkade Reijo mig vänskapligt i ryggen och sa: ”Vad var det jag sa? Prebens favorit!” Jag gick igenom de senaste veckornas händelser i huvudet. Väl framme hos Preben hade jag kommit fram till dagen då vi alla sa upp oss för Mickes skull. Preben la sin tunga arm om mina axlar och började tala igen. Till att börja med hörde jag bara lösryckta ord och det enda jag såg var köksdörren i andra änden av lokalen. Allt annat försvann i ett blurrigt tunnelseende. ”Rosetta, din gamla trotjänare, de senaste veckorna har du jobbat hårt med den fina kampanjplanen och jag har sett vilket förtroende personalen har för dig. Ja, och själv har jag ju fått en del nya krav att uppfylla.” Här började polletten långsamt trilla ner. Den föll i ultrarapid. Jag kunde se hur den snurrade runt i tomrummet. I mitt huvud formades ordet ”NEJ!” men det kom inte ut. Det enda som fattades för att jag skulle känna mig som Carrie på balen var att någon kastade ett par hinkar grisblod på mig. Det var det ingen som gjorde. Prebens mässande fortsatte obönhörligt: ”Därför har jag och min kära hustru, Barbara, beslutat att Tombolas nya nordiska samordnare är ingen mindre än ...” Han fejkade en trumvirvel med händerna innan han ropade: ”ROSETTA STEN!!!”

Tiden stod stilla. Det var knäpptyst i rummet. Eller så var det bara i mitt huvud det var knäpptyst. Plötsligt slapp ordet i mitt

huvud ut i ett fasansfullt skrik, men det var som om jag skrek under vatten för ingen tycktes lägga märke till det. Preben var redan på väg bort för att hämta mer champagne. Proletärerna skålade. Men skrek det gjorde jag, antingen någon hörde det eller ej: "NEEEEEEEEEEEJ!!!"

Epilog

Tisdag den 22 augusti 2006

Jag minns inte så mycket av resten av kvällen. Chock, skulle jag tro. Mads-Peders självförtroende fick sig en fjärde törn och efter det försvann han med sin alldeles egna Barbara och jag vågar påstå att det nog var det enda som inte blev en besvikelse för honom den kvällen. En sådan passion och entusiasm kan han knappast ha upplevt från en kvinna tidigare.

När Preben somnade framför talarstolen och Svetlana bar hem honom passade vi andra på att smyga iväg ut i den danska natten och göra Köpenhamn osäkert. De andra firade. Jag drack djupa klunkar gravöl.

Idag kom det ett oväntat expressbud från Danmark. Jag trodde att det var från Preben. Det var det som tur var inte. Vissa saker vill man inte få av sin chef. Paketet var från Regine, som efter sin syndiga helg har blivit som ett ovanligt ihärdigt och oheligt Jehovas vittne och beslutat sig för att frälsa världen. Hon är övertygad om att världen skulle vara en betydligt mycket bättre plats om alla hade en Rabbit inom räckhåll. Hon bekymrar sig också över mig och det olyckliga slutet på min 7-Eleven-flört. Paketet innehöll därför en sprillans ny Rabbit. Jag vet inte riktigt vad jag ska säga, så jag säger som min läromästare Homer: "Ah, sweet pity! Where would my love life be without it?" När jag vände på asken som Rabbiten låg i föll fem extra omgångar batterier ut. Hur mycket fritid tror människan att jag har? Jag har en kampanjplan att skriva. Jag är ju för fan nordisk samordnare!

Efterord

Kommer Rosetta någonsin att skriva den där kampanjplanen? Och kommer hon att klara av jobbet som nordisk samordnare? Och varför kräks Madame Vega ektoplasma på Preben när hon känner av Rosettas hår?

Kommer Preben att hålla sina löften till proletärerna? Och i så fall, är det med hjälp av Svetlanas hårda drillning? Kommer Mads-Peder någonsin att övertala Preben att ta på sig ett skinnställe? Och vad kommer Madame Barbara att göra härnäst för att straffa Preben? Och hur ska hon lyckas behålla Kristos?

Kommer proletärerna slutligen att lämna Preben och följa sina drömmars mål? Kommer Reijo att starta en svartklubb för manliga kattvänner? Kommer 006 att börja jobba med hempartyförsäljning av sexleksaker? Kommer Speedy Gonzales att vinna Prix d'Amerique och ge Regine så god avkastning på sin satsning att hon kan köpa en arsenal av batteriladdare och dra sig undan omvärlden? Kommer grannens unge någonsin att vinna Stockholm Marathon efter sin så snöpliga olycka? Kommer juridikstudenten och karatemästaren Stefan, 28, luska ut vem Rosetta är och få träffa sin favorithjältinna på riktigt?

Vem vet?

Jag vet i alla fall att boken du just läst har en body count på 8 och att det finns 491 historiska- och populärkulturella referenser i den. (Den som skickar en fullständig lista över dem till rosetta@rosettasten.com vinner en Preben-t-shirt). Boken är resultatet av cirka 46,5 meter blogg som i sin tur är frukten av i runda slängar

97,3 meter Skype- och MSN-chattar, 199 mejl, 97 sms och 349 Wikipedia-sökningar. Det har under arbetets gång gått åt 312 Post-it-lappar (av varierande kulör) och 26 AA-batterier (sedan tog jag mitt miljöansvar och köpte uppladdningsbara istället). 2 datorer har kraschat. (En av dem ganska våldsamt.) Författaren har konsumerat ett tvåsiffrigt antal flaskor vin (varav endast 2 var Veuve Clicquot, eftersom det är en myt att man blir rik på böcker) och ett tresiffrigt antal öl ... hrm ... fläder menar jag naturligtvis. (Ja, ja, give me a break! Det har varit fint väder i sommar och jag har i alla fall inte rökt en enda cigg!) Dessutom har ett oräkneligt antal huvudvärkstabletter (av olika fabrikat och nationalitet) förtärts.

Inga djur har på något sätt farit illa under arbetet med boken. (Prebens flatlöss undantagna).

Rosetta Sten

Stockholm, hösten 2006

Bokens soundtrack:

Rolling Stones: "Sympathy for the Devil"

ABBA: "Waterloo"

David Bowie: "Space Oddity"

Diamanda Galás: "Shrei X"

Rammstein: "Mein Herz brennt"

Boney M: "Daddy Cool"

Thomas Di Leva: "Naked Number One"

The Smiths: "Shoplifters of the World Unite"

Rolling Stones: "Satisfaction"

Blondie: "I Touch Myself"

Pet Shop Boys: "What Have I Done to Deserve this?"

Brian Hyland: "Itsy Bitsy Teenie Weenie Yellow Polka Dot
Bikini"

Transvision Vamp: "Andy Warhol's Dead"

"Bjällerklang"

Britney Spears: "I'm a Slave for You"

Julie Andrews el. Mary Poppins: "The Sound of Music"

Madonna: "Die Another Day"

"Ja, vi elsker dette landet"

The Cardigans: "I Need Some Fine Wine and You, You Need
to be Nicer"

Lordi: "Hard Rock Hallelujah"

The Boomtown Rats: "I don't Like Mondays"

Dolly Parton: "9 to 5"

Take That: "Relight My Fire"

Simon & Garfunkel: "Mrs Robinson"

Brenda Lee: "My Boy Lollipop"

Nina Hagen: "Atomic Flash Deluxe"

Donna Summer: "She Works Hard for the Money"

Barbie: "Prostitution"

Tammy Wynette: "Stand by Your Man"

Schytts: "Aj, aj, aj (det bultar och det bankar)"

Nancy Sinatra: "Bang Bang, My Baby Shot Me Down"
Dr Demento: "If I could be like Xena"
Kikki Danielsson: "Bra vibrationer"
The Beach Boys: "Good Vibrations"
M.A. Numminen: "Slå mig med din rytmenpinne"
Siobhan Fahey: "Pulsatron"
Dolly Parton: "The Bargain Store"
Brigitte Bardot: "Harley Davidson"
Monica Zetterlund: "Svart-vit calypso"
Tomas Ledin: "Sommaren är kort"
Bananarama: "Cruel Summer"
M.A. Numminen: "Far, jag kan inte få upp min kokosnöt"
Army of Lovers: "Israelism"
Hello Saferide: "My Best Friend"
Ann-Christine Bärnsten: "Ska vi plocka körsbär i min trädgård?"
De sju små dvärgarna: "Hej hå, hej hå! Vi till vår gruva gå!"
Nancy Sinatra: "These Boots are Made for Walking"
John Lennon el. David Bowie el. Marianne Faithfull:
 "A Working Class Hero"
Björk: "Army of Me"
John Blund: "Titta, kom och titta"
Agnetha Fältskog: "Tack för en underbart, vanlig dag"